Departamentul de *serviciipoştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1, Bucureşti.
Comenzi on-line:
www. alcris. ro

Titlu original (eng.): The Girl From The Train
(~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale SHANN, RENEE
Fântâna legamintelor / Renee Shann Traducător: Sînziana Mihalache Bucureşti: Alcris, 2009.
ISBN 978-973-121-122-0
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)
821.111. 31 = 135.1
Colecţia „ EL si EA '

RENEE SHANN

Fântâna legamintelor

Traducerea si adaptarea în limba română de: SINZIANA MIHALACHE

ALCRIS Romance

CONCURS:

în vederea promovării romanelor sentimentale româneşti, grupul editorial ALCRIS organizează selecţia acestora începând cu anul 2009.

Pentru a putea participa la această selecţie, lucrările trimise trebuie să îndeplinească anumite condiţii, fără de care nu se pot lua în calcul, şi anume:

- acţiunea trebuie să fie antrenantă, având în centru două până la patru personaje principale;
- actiunea poate avea loc in tara sau in afara ei, însă locul de desfăşurare trebuie bine precizat;
- având în vedere structurarea cărţilor din colecţiile noastre, puteţi să vă încadraţi în următoarele categorii:

-eroii principali se află la prima dragoste;

- eroii principali sunt persoane divorţate, văduve, cu sau fără copii;

- eroii principali işi desfăşoară activitatea în instituţii medicale (asistente, doctori, rezidenţi etc.)
- cadrul de desfăşurare al acţiunii se află în trecut, romanul având o tentă istorică;

-lucrările trebuie să aibă maxim 120 de pagini, cu 41 de rânduri pe pagină;

- lucrările trebuie scrise la maşina şi expediate pe adresa editurii sau la calculator şi trimise pe adresa de mail.

Acele lucrări care nu se încadrează în cerinţele noastre vor fi respinse, şi nu se vor restitui destinatarului.

Se primesc lucrări pe parcursul întregului an 2009, pe adresa:

Str. Panait Istrati nr. 62, sector 1, Bucureşti, adresa de mail: *office@alcris.ro*

Capitolul 1

O, nu! Frank Heaton - numai asta i se putea întâmpla, dintre toate nenorocirile.

Deznădăjduită, Hayley Morgan continuă să privească spre compartmentul vecin, necrezându-şi ochilor că singura persoană din lume pe care sperase a n-o mai întâlni vreodată venea acum legănat spre ea. Din instinct, se afundă în scaun, regretând că nu-şi cumpărase o revistă sau ceva după care să se ascundă; însă avea cu ea doar o geantă minusculă, deci nici vorbă de vreo armă de apărare.

Poate că n-o zărise, îşi făcu ea iluzii. Poate că venea în direcţia aceea dintr-o pură coincidenţă. îl urmări un minut, rugându-se să găsească un loc pentru a nu-şi continua căutarea. Bărbatul însă înaintă spre uşa care despărţea cele două compartimente.

De furie, femeia scrâşni din dinţi. îndeajuns că avansurile fiului şefului, nedorite de altfel, o lăsaseră fără slujbă; nu era nevoie să-l

mai şi întâlnească în trenul care o ducea spre eliberare. îşi aranjă părul de abanos cu un gest de mare doamnă, cu ochii sclipindu-i vicleni.

Acum că nu mai era secretara tatălui său, putea prea bine să-i ignore ocheadele şi şoaptele dezgustătoare. Şi totuşi, din experienţa ei cu Frank Heaton, nici cele mai aprige măsuri de rezistenţă nu-i puteau stăvili orgoliul masculin pe care-l afişa cu exuberanţă, şi desigur că o scenă în public nu era de dorit. Se cutremură doar la gândul de a îndura alte cuvinte umilitoare, după cele pe care le îndurase pe parcursul ultimului an. Pur şi simplu, tipul nu accepta faptul că cineva îl găsea neatractiv, darămite respingător.

Femeia sări în picioare. Dacă încă n-o zărise, avea să dea cu ochii de ea de îndată ce va păşi în compartimentul pe jumătate gol, astfel că trebuia să-şi pregătească o pistă de evadare. Numai avea timp să coboare bagajul, fiindcă de-abia îl suise, iar trupul ei subţire şi braţele-i fragile nu se pretau la asemenea greutăţi. Dar nu era necesar să se agite, deocamdată; se putea întoarce după el mai târziu. Principalul era să găsească o ascunzătoare.

Exact în clipa în care celălalt deschise uşa, Hayley o zbughi în direcţia opusă, răsuflând uşurată, pentru că-şi amintise de baia din capătul culoarului. Acolo, sigur nu va forţa uşa. însă când să intre, o găsi încuiată. Panicată,

se grăbi spre compartimentul vecin, dar ezită, fiindcă trecea deja la clasa întâi. Spaţiul era totuşi gol, cu excepţia unui pasager. Să fi intrat acolo, Frank o vedea imediat; şi cum nu putea da înapoi, trebuia să meargă mai departe.

Bărbatul stătea spre culoar. Hayley încetini, netezindu-şi fusta pe şoldurile curbate, sperând la o imagine cât de cât demnă. însă tipul dormea dus, cu capul într-o parte şi picioarele întinse sub măsuţă.

Tânăra privi înapoi şi observă inconfundabila figură a lui Frank, cu părul lui rar dat în faţă. Ochii negri o fixau, încât Hayley simţi că se cufundă. Cel mai probabil va veni după ea acum. Tentată să cedeze, aproape că...

Dintr-o dată, fără a mai sta pe gânduri, se strecură pe sub masa unde dormea străinul, spre locul de alături, de la geam, în speranţa că statura lui o va proteja întrucâtva.

Chipul străin se înclinase spre ea - o figură relaxată, complet indiferentă faţă de tragedia care se producea în jurul său. Chipeş - observă ea brusc interesată - un ten ferm, buze arcuite; în plus, părea bine făcut, îmbrăcat elegant. Oare ce-ar spune dacă s-ar trezi şi ar găsi-o acolo? surâse ea pentru sine. Ce-ar zice?

Nu mai era mult.. .paşii greoi ai lui Frank se apropiau tot mai mult. Ce mult îl ura pe cel care o vânase până când o adusese în pragul disperării. Trebuia să găsească

o cale de a-l evita pe afurisitul ăsta.

Străinul începu să se mişte, şi, din nou din impuls, Hayley se aplecă şi-l sărută abia simţit, abia mângâindu-i buzele. Părul negru îi căzu tot peste faţă, ca un scut.

- Scuzaţi-mă, aveţi.? O, îmi pare rău. Nu ştiam că eşti aici.

Frank murmură ceva jenat şi trecu mai departe. Ea zâmbi fericită, cu o rugăminte fierbinte pe buzele-i tremurânde. Strânse pleoapele pentru a se ascunde în caz că-i căuta chipul; le deschise abia după ce paşii lui amuţiră.

Imediat ce reveni la realitate, tresări şi preţ de câteva secunde se pierdu în marea unor ochi mai albaştri decât îi fusese dat să vadă vreodată, însă de un albastru glacial.

- Pot să ştiu ce faci? grăi străinul cu un glas plăcut şi rezonant.

Se aşteptase la un chip amuzat sau doar surprins, încât
căutătura lui o demoralizâ complet. Se ruşină, regretând totul.

- Nu e nimic îngrijorător, dacă e să luăm punctul de vedere al bărbaţilor, zise, la care el nici nu se clinti. Bărbaţii fură săruturi întotdeauna, nu?

- Unii. Eu nu mă număr printre ei.

- Nu? Şi-i studie un timp chipul plăcut, arogant,

precum al unui bărbat cu un caracter puternic, care obişnuia să facă el primul pas, fără îndoială. Presupun că nu e nevoie să te laşi dus de val.

- Corect! Pe de altă parte, văd că tu te laşi.

Hayley simţi că o iau toate căldurile. Opinia despre Frank îi alterase fără doar şi poate imaginea de ansamblu asupra bărbaţilor, şi oricum se potrivea. Acest străin, deşi atrăgător şi prezentabil, probabil nu se străduise niciodată să cucerească o femeie. Dar la nevoie, ar fi făcut-o.

- Am avut o motivaţie. Eram disperată şi am făcut ce-am putut, după împrejurări.

- Erai disperată? După un sărut? se miră el. Mi-e greu să cred, rânji. Deşi.. .dacă vei continua să te arunci asupra fiecărui bărbat disponibil, sigur se va găsi unul care să-ţi cadă în plasă.

în acelaşi timp studie întreg trupul ei, de la chipul oval, cu păr cârlionţat, la nasul mic şi gura voluptuoasă, apoi corpul delicat şi abdomenul plat.

- Nu.. .Nu mă arunc în braţele bărbaţilor, izbucni ea. E prima oară când am făcut-o.. .de urgenţă. Şi dacă te consolează cu ceva, n-a fost deloc plăcut.

- Mda, ajută. Ce fel de urgenţă?

Aceiaşi ochi imposibil de îmblânzit; tipul nu ceda. Se pare că străinul fermecător avea o inimă de piatră. De ce să-i mai explice? Povestea n-avea nimic interesant şi

nici ea nu era genul care să se confeseze. în plus, el era duşmanul.

- E o poveste lungă. N-aş vrea să te plictisesc.

- încearcă-mă! insistă el, deosebit de curtenitor. Poate mă va captiva.

Mai degrabă ochii ei erau captivaţi.. .de un smoc de păr negru care făcea cale întoarsă spre ea. Tenace, ca de obicei, Frank nu se dădea bătut.

- Ştiu că n-o să mai înghiţi încă o glumă, râse ea uşor, dar.. .chiar trebuie să te sărut din nou. Te superi?

Fără a mai aştepta răspuns, se lipi de el şi rămase acolo până când pericolul trecu.

- Nu e de mirare că nu ţi-a plăcut, domnişoară Agasantă, o fulgeră el. Ai o tehnică învechită. Dacă ai de gând să mai faci aşa ceva, măcar învaţă cum trebuie.

- Sigur că da, tehnica ta e perfectă.

-Asta o las la latitudinea ta.

Fără alte comentarii, se năpusti asupra ei, într-un avânt. Luată prin surprindere, Hayley nu avu timp să se apere. La început înfiorată, începu să se zbată ca un animal în captivitate. Disperată, îşi adună toată forţa interioară pentru a se desprinde din braţele lui, răsuflând cu greutate, cu o privire panicată.

- Ce s-a întâmplat? se miră el. Ai un atac de astm sau aşa ceva? o întrebă, încă ţinând-o de umeri.

- Nu.E doar genul de atac la care mă aşteptam din

partea unuia ca tine.

-Adică?

- Ce-ai înţeles, răspunse ea abătută. Niciodată bărbaţii nu vor pregeta să se impună cu forţa asupra sexului slab, ca să arate cât de puternici sunt când îşi doresc ceva cu adevărat.

-Acum un minut, tu erai cea care-şi dorea ceva.

- Da, râse ea, dar nu ce crezi tu.

- Atunci, spune-mi, bruneto, ce credeam? şi o trase mai aproape. Pot oare ochişorii ăştia mari şi blânzi să pătrundă în mintea mea?

- Nu. La fel cum nici săgeţile tale de gheaţă nu o pot pătrunde pe a mea.

-Adevărat. Dar pot ghici.

Fără a prinde de veste, mâna lui de strecură spre ceafa ei, cu degetele răsfirate în părul bogat. îi apropie chipul uşor, primind licărul de teamă din privirea ei cu un surâs.

- Relaxează-te, n-o să te doară deloc.

Hayley se zbătu puţin, însă palmele lui o încleştară cu putere, iar masajul lui părea s-o calmeze miraculos. Nu se ştie cum, dar tot ce mai conştientiza era căldura care i se infiltra prin toţi porii, detensionându-i muşchii, până când se abandonă complet în braţele lui. O eliberă într-un final, amuzat.

-Ai înţeles ideea? Sau mai vrei să experimentezi

puţin? Eu cred că mai ai nevoie de câteva şedinţe.

Femeia îl privi înmărmurită, înghiţind în sec. De ce n-o trecuseră, ca altădată, fiori de dezgust când un bărbat se impunea cu forţa în faţa ei? Unde dispăruse toată senzaţia de greaţă provocată de buzele lipicioase şi înfierbântate ale lui Frank? La fizic, cei doi nu se comparau, dar ambii trimiteau la aceeaşi idee: egoismul masculin dus la extrem.

- Chiar te crezi un dar al lui Dumnezeu, nu? îl înfruntă. Mulţumesc de ofertă, dar o dată mi-a ajuns.

- Şi eu care credeam că-ţi fac o favoare.

- Din fericire, n-ai să afli niciodată ce favoare mi-ai făcut, râse ea fals.

- Serios? înseamnă că poate nu ne luăm la revedere.

Ochii lui poposiră asupra buzelor ei, înceţoşaţi. Părea că din clipă în clipă avea să repete sărutul de adineauri. Hayley tresări. Lumea e condusă de bărbaţi, gândi amarnic - o lume complet misogin'. Şi totuşi, sărutul lui îi stârnise oarecare sentimente, şi, oricât de mult voia să-şi înfrâneze pornirile, nu era sigură că-şi va stăpâni impulsul de a repeta mişcarea. Iar de data asta chiar că nu mai avea ce explica.

Oftă - din încercarea de a evita un bărbat, dăduse peste altul, mult mai problematic. Şi iarăşi trebuia să scape. Se strecură agilă pe sub masă.

- Apreciez ajutorul tău, zise ironic. Sper să nu ne mai

întâlnim.

- Crede-mă, domnişoară Agasantă, că-ţi împărtăşesc speranţele. Dar s-au mai văzut şi altele mai grozave.

înapoi pe culoar, Hayley rămase lângă baie, în caz că Frank se întorcea si trebuia să intre. Nu mai zări nici urmă de el, si treptat îsi reveni. Desi abia se mai ţinea pe picioare, nu o socase atât apariţia neaşteptată a lui Frank, cât lovitura primită din partea străinului - la fel de cutremurătoare ca oricare din acţiunile reprobatoare ale lui Frank. Din fericire, trenul ajungea în scurtă vreme la Paddington, si trebuia să meargă după bagaj; dacă nu cumva îl furase cineva între timp.

După câteva minute, se întoarse în compartiment si observă fericită că valiza se afla tot acolo. Cu puţin noroc, Anthea o va astepta pe peron. Şi imediat ce dădu cu ochii de un smoc de păr blond-auriu printre capetele strânse acolo, zâmbetul îi reveni pe buze.

- Hayley! Hayley! o strigă gesticulând. Aici!

- Te-am văzut. Nu mai ţipa.

La o privire fugară, Frank era de negăsit.

- Hai mai repede, o prinse de braţ pe cealaltă. Să ieşim de-aici.

- Unde te grăbeşti?

- N-am timp de explicaţii. Mai târziu.

- Uite! se blocă cealaltă. E Felicity Brown!

-Acea Felicity Brown? tresări Hayley, curioasă. Unde?

- Acolo, şi arătă cu degelul, şi într-adevăr, era cea în cauză. Probabil că actriţa venise să întâmpine pe cineva. Când,
deodată, o văzură îmbrăţişând un bărbat cu păr castaniu, bine făcut, îmbrăcat oarecum formal, însă deosebit de elegant.

- Şi tipul acela ar trebui să fie ultimul! exclamă Anthea în extaz. Nu e superb?

Tipul să retrase un pas, iar Hayley reuşi să-i vadă chipul. Constată cu uimire că cel care o îmbrăţişa pe frumoasa actriţă era nimeni altul decât străinul arogant din tren. Iar la lumina zilei, arăta şi mai atrăgător. Practic, nu-şi putea lua ochii de la trupul lui perfect. Preţ de o secundă, retrăi satisfacţia ultimului sărut. Nu multe se puteau mândri că fuseseră sărutate pasional de partenerul lui Felicity Brown. Oare cum s-ar fi simţit ea să afle?

- E o chestiune de gusturi, zise.

- Mie sigur îmi place, chicoti Anthea. Măcar o jumătate de şansă de aş avea.

- Dar n-ai reuşi nu? Doar e bărbat.

- De când ai devenit atât de înverşunată?

- Nu mă-ntreba. Cel puţin aşa nu simţi decepţiile, mormăi Hayley.

Anthea reveni cu privirea asupra cuplului care nu făcea niciun

efort de a se strecura prin mulţimea care se adunase în jurul lor.

- Hai să mergem, o rugă Hayley.

în acea clipă, bărbatul o zări, şi o fixă cu nişte ochi misterios de albaştri. Ridică scurt din sprâncene, oarecum ironic şi provocator, după care se întoarse la prietena sa. Tânăra simţi de parcă ar fi electrocutat-o ceva.

- S-a uitat direct la tine, observă Anthea, care nu pierdea nimic. îl cunoşti?

- Din trecere, murmură ea neconvingător, căci inima stătea să-i sară din piept.

Dacă n-o lua în grabă de braţ pe cealaltă, Anthea ar mai fi continuat cu întrebările.

- Să plecăm, înainte să dau peste vreo altă cunoştinţă care nu va fi la fel de încântată că mă vede.

Şi totuşi, imaginea lui Frank Heaton practic fusese surclasată în mintea ei de aceea a străinului; chipul lui mirat din ultima scenă ridica semne de întrebare la care n-avea să găsească niciodată răspunsul, medită ea, urcând în maşinuţa prietenei.

Apartamentul Antheei o reprezenta în totalitate - un amalgam de elemente, însă foarte reuşit. Hayley răsuflă uşurată îndată ce păşi înăuntru.

- Nici nu ştii ce mult mă bucur că am ajuns. Eşti sigură că nu e nicio problema dacă stau un timp la tine?

- Problemă? Sunt încântată, apăru cealaltă din bucătărie, cu două căni de ceai. Să ştii că mi-ai lipsit. încă n-am înţeles de ce n-ai venit cu mine de la început.

- Ştiu. Acum, regret. Dar la momentul respectiv îmi plăcea munca mea şi nu sunt sigură că sunt genul de fată care să stea la oraş.

- Bine.. .Deci, ce te-a făcut să te răzgândeşti dintr-o dată? Un bărbat?

- Oarecum. Dar nu în sensul în care vezi tu lucrurile, râse. Numai dacă nu ţi se pare că agresiunea sexuală este o chestiune romantică.

- Mi se pare o mare prostie, dar n-aş fi crezut că te dai bătută dintr-atâta.

- Nu m-am dat bătută, se apără Hayley. Dar m-a dezgustat complet. Mai ales că totul a pornit de la un bărbat pe care-l respectasem tot timpul.. .şeful meu.. .Care din păcate are un fiu oribil, şi se cutremură doar amintindu-şi scenele trăite. Presupun că nu poţi pune în balanţă declaraţia domnului Heaton în favoarea reputaţiei odraslei, totodată a moştenitorului său, împotriva unei amărâte de secretare.

- Deci ai renunţat de bunăvoie? Hayley Morgan - unde-ţi este spiritul combativ?

- E intact, râse Hayley. Dar măcar de data asta l-am lăsat deoparte în favoarea bunului-simţ. De la atacul de cord al domnului Heaton, fiul său a trebuit să preia

conducerea afacerilor, deci aş fi rămas secretara juniorului oricum. Dar cum lucrurile au început să se înrăutăţească, mânuite mai mult sau mai puţin artistic de Frank, se zvonea că vor vinde compania. Deci, un viitor nu prea strălucit pentru cariera mea.

- Mda, presupun că aşa e. Dar. nu se cade ca nesimţitul să scape basma curată.

- Nu-mi aminti, se aprinse Hayley. încă mai visez că-l ucid.

- Coşmaruri?

- Nu. Vise cât se poate de liniştite, şi de fiecare dată mă trezesc mult mai bine dispusă, zâmbi Hayley.

Chicotiră, după care urmă o tăcere.

- Ţin să-ţi spun că Frank a fost în tren, dar am reuşit să-l evit.

- Bravo. Cum?

- Sărutând un necunoscut, râse Hayley, şocată de propria-i mulţumire, în loc să fie revoltată.

- Poftim? sări cealaltă. în tren? Mai spune-mi. El ce-a făcut?

- M-a sărutat înapoi.

- Şi?

- Frank a plecat; la fel şi eu.

- Aha.Altceva nu puteai face?

- Nu prea.

- N-a încercat să-ţi ceară o a doua întâlnire?

- Anthea! Astfel de atitudini îi încurajează pe bărbaţi să se creadă buricul pământului. Şi-n plus, chiar arăt genul care să se lase agăţată de un străin?

- Nu, dar măcar puteai încerca.

- Da, dar n-aş fi obţinut nimic.

- De ce nu? Arăta rău?

- Nu, şi ochii scăpărară misterioşi. Ba chiar, semăna cu iubitul lui Felicity Brown, zise ea pe post de glumă după care aşteptă să vadă reacţia celeilalte, care nu se lăsă aşteptată.

- Cel pe care ai zis că-l cunoşti din trecere? se miră Anthea. El a fost, nu? făcu ea ochii mari. L-ai sărutat? Adică, el te-a sărutat pe tine? Şi l-ai lăsat să-ţi scape printre degete?

- N-a ajuns prea departe. Doar în braţele unei alte femei. A idolului tău - Felicity Brown. Săraca! Probabil că nici nu-şi dă seama ce bărbat are, pufni Hayley. Un exemplar tipic masculin.

- Parcă nu erai aşa de acidă.

- Vrei să spui că n-am avut motive...După experienţa cu Heaton junior, îmi aleg foarte bine victimele.

- Şi eu zic asta de fiecarea dată, oftă prietena ei, şi tot ajung să mă îndrăgostesc de primii ochi superbi pe care-i zăresc.

- Eu una am terminat-o, decretă Hayley, ştergându-şi din minte cei doi ochi albaştri care o fascinaseră. Numai

de bărbaţi n-am chef acum.

Rămaseră un timp în tăcere, fiecare meditând la problemele proprii. După care Hayley gesticulă amplu:

- Deci, iată-mă aici, încercând să-mi refac viaţa, în căutarea unui nou loc de muncă, bănos, dar şi solicitant. Să sperăm că se va arăta cât de curând.

- Amin.

- Şi să sperăm că bărbaţii de prin zonă or să mă ignore complet.

- Ce mai dorinţă! râse Anthea. La cum arăţi. .Dacă aş fi ca tine, m-aş putea aventura la vreo doi candidaţi de la birou.

- Ştii prea bine că n-ai face-o.Nimic nu e mai oribil decât să te vezi cuprinsă de două braţe vânjoase, sărutată pe nepregătite de o gură umedă şi aprinsă. Uh!

- Lasă, o bătu cealaltă pe umăr, priveşte partea bună a lucrurilor. Nu cred să existe doi ca Frank Heaton.

- Sper!

Hayley se înveseli; întotdeauna compania Antheei reuşea s-o readucă la viaţă şi trăia cu senzaţia că totul se va schimba. Abia aştepta să facă primii paşi în noul stil de viaţă, să uite ultimele luni, cu toate că cicatricele încă-i erau deschise, şi numai timpul va reuşi să i le vindece, odată cu recâştigarea încrederii de sine.

Deşi făcea glume pe seama propriei păţanii, mult timp avea să treacă până să uite umilinţa îndurată.

Cireaşa de pe tort venise chiar din partea domnului Heaton, atunci când apelase la el pentru a se salva de insistenţele fiului său. O acuzase categoric de a-l fi ademenit pe Frank, învinovăţind-o pentru comportamentul lui dubios, bolborosind ceva despre fuste scurte şi bluze decoltate care sucesc capul bărbaţilor. Hayley acordase întotdeauna o mare atenţie costumaţiilor sale şi niciodată nu purtase astfel de articole la serviciu, putea foarte bine să se apere, dar replicile ei fură ignorate de domnul Heaton. Pentru ca la final să nu-i rămână altceva de făcut decât să părăsească postul care-i plăcuse atât şi pe care-l ocupase cu succes timp de patru ani de zile, de când ieşise
din facultate.

în camera de oaspeţi pe care i-o oferise Anthea Hayley se postă în faţa oglinzii, observându-şi formele apetisante, care-l atrăseseră atât de mult pe Frank. Fusta pe care o avea nu era scurtă, dar i se mula perfect pe şoldurile fine, iar bluza contura un piept frumos. Fără îndoială că-şi arăta prospeţimea vârstei, deşi, în ultimul an, farmecul personal devenise mai degrabă un blestem decât un atu. Oftă. Nu avea prea multe de schimbat la înfăţişarea ei, din păcate. Dar îşi putea controla atitudinea faţă de bărbaţii de la birou, în sensul de a nu mai fi atât de provocatoare. însă până atunci, trebuia să

găsească o slujbă.

Capitolul 2

Mai uşor a zice decât a face.

O săptămână mai târziu, nimic nu apăruse. în bucătăria Antheei, la a treia cană de ceai, Hayley analiza riscul de a deveni dependentă de ceai, cu atâta timp la discreţie.

în ciuda faptului că umblase pe la toate agenţiile şi aplicase la mai toate anunţurile de secretare, trecuse doar prin două interviuri, dar niciunul cu rezultate pozitive. De vreme ce ocupase un singur post, probabil că unii considerau că-i lipseşte experienţa, cu toate că nimeni nu cunoştea că se ocupase de bunul mers al biroului din punct de vedere administrativ, practic de una singură.

- Ai găsit ceva? intră Anthea puţin după ora şase, adulmecând lacomă mirosul plăcut ce venea din cuptor.

Pentru a-i mai trece plictiseala, Hayley se oferise a face pe bucătăreasa.

- Nimic. Nici prin anunţuri şi nici prin agenţii. De parcă au scos complet din uz funcţia de "secretară"; acum se preferă numai "poliglotele care ştiu tot ce mişcă despre calculatoare", mormăi Hayley. Normal că nimeni nu s-a deranjat să-mi vizualizeze CV-ul modest, când ştiu doar franceza, şi doar la nivel mediu. De ce să alegi o începătoare când poţi avea o profesionistă?

- Aiurea! Poate că nu le-ai ales pe cele mai bune. Cred că eşti mult prea sinceră şi mult prea modestă cu

tine însăţi. Mai bine ai încerca ceva mai special, şi-i luă din mână ziarul în care căutase până auntci. Uite! Am găsit - dacă vrei puţin din strălucirea unei secretare de top; şi e chiar aproape.

Hayley se uită la anunţul indicat de prietena ei:

"Temporar; angajăm secretară pentru director general al unei companii naţionale de inginerie. Se cere competenţă, organizare, motivaţie." Mai jos dădeau numerele de telefon şi adresa.

- Ar fi o şansă să -ţi începi viaţa de oraş, sugeră Anthea. Nu se zice nimic de limbi străine sau de cunoştinţe în domeniul calculatoarelor. Şi ai lucrat în domeniu ani întregi.

- Compania de inginerie Heaton nu se compară cu una naţională.

Anthea deschise gura să riposteze, dar nu apucă.

- Să nu te aud! O să sun mâine la prima oră. Şi o să le spun că sunt cel mai bun lucru care s-a inventat de la roată încoace.

- Ei zic că e urgent, remarcă Anthea, iritată. Mai ales dacă dau şi numere la care să suni seara înseamnă că e foarte urgent. Ce mai aştepţi?

O voce răspunse prompt din receptor. Era un bărbat; îi notă numele, adresa şi experienţa, după care o programă pentru a doua zi la ora zece pentru interviu.

- Mulţumesc, se învioră Hayley. De cine întreb?

-Mă numesc Marcus Maury, răspunse glasul gros, care-i dădea oarecare fiori. întrebaţi de mine la recepţie.

Hayley închise, încă nedumerită. Marcus Maury, repetă în gând, încurcată. Suna cunoscut, dar indiferent cât încercă să şi-l amintească, nu reuşi.

După o noapte albă, se trezi cu o durere de cap, aşa că-şi puse o pereche de ochelari fini, pe care-i purta uneori la muncă. îi purtase adesea în speranţa de a-l ţine departe pe Frank, însă fără succes. La înfăţişarea pe care o avea în acea dimineaţă, poate că-i dădeau un aspect mai intelectual. Din cauza emoţiilor, greşi autobuzul, şi până să găsească altul bun era ca şi cum ar fi traversat întreaga Londră. în oricare altă zi, aglomeraţia urbană şi ziua însorită ar fi fost o încântare, dar acum, întârziată cu cincisprezece minute, era toată lac de apă, şi jenată pe deasupra. îşi lăsă numele recepţionistei, care de bună seamă că o aştepta, căci imediat sună un număr, după care o conduse în biroul gol al doamnei Audrey Blake, după cum scria elegant pe uşă. Iar dacă acela era biroul secretarei, medită Hayley, înseamnă că şeful avea un adevărat sanctuar.

Nu aşteptă prea mult. La scurtă vreme apăru un bărbat înalt care o chemă înăuntru. Hayley se ridică dezechilibrată, căci nu obişnuia să poarte tocuri. însă o înălţau şi-i puneau în valoare picioarele; acum se

întreba dacă nu cumva îşi greşise ţinuta, cu toată că o alese cu mare grijă. Dat fiind că Maury trebuie să fi fost deosebit de elegant, potrivit funcţiei sale, se decisese asupra celui mai sofisticat costum din mica ei garderobă, în două piese, de culoare verzuie, cu o cravată lejer legată în jurul gâtului. Părul bogat şi-l prinsese într-o coadă, accentuând astfel linia suplă a gâtului.

Intră şi păşi nesigură până la jumătatea încăperii, căutând a descoperi figura celui care stătea aşezat la o masă, în penumbră.

- Intraţi, domnişoară.. .Morgan, zise el în loc de salut. Nu vă reţin mult.

Tânăra ar fi vrut să se scuze pentru întârziere, însă el părea deosebit de ocupat şi nu îndrăznea să-l întrerupă. Stătea aplecat asupra unor foi, dar încă înainte să-şi fi ridicat privirea, Hayley recunoscu smocul de păr castaniu, pentru ca apoi să se pomenească în faţa aceleiaşi priviri albastre fermecătoare. Abia stăpânindu-şi emoţiile, se dădu un pas înapoi, însă el nu-i remarcă reacţia.

- Mulţumesc pentru punctualitate, şi-i indică un scaun. Nu doriţi să luaţi loc?

Era oarecum interesant că după toată alergătura de dimineaţă şi toţi nervii consumaţi el să nu-şi dea seama de întârzierea ei. Nu că mai conta. Fata se aşeză cu un

sentiment de sfârşeală. Nimic nu-i ieşea bine. Dintre toţi angajatorii posibili, tocmai Marcus Maury se nimerise a fi acel străin. Chiar dacă o recunoscuse, nu dădea niciun semn în acest sens. Poate că ochelarii, costumul elegant, sau părul prins mascau înfăţişarea ei. La urma urmei, nu-i ceruse numele atunci, şi se întâlniseră în împrejurări complet diferite.

Deocamdată, bărbatul părea a avea pe cap o mulţime de alte probleme mai importante decât o întâlnire neprevăzută în tren, sau un sărut furat.

- După cum aţi observat, suntem cam dezorganizaţi pe moment. Din nefericire, secretara mea a suferit un accident şi mi le-a lăsat pe toate pe cap. A căzut de pe un nenorocit de cal, mormăi. Bineînţeles că n-a fost vina ei, dar total neconvenabil pentru mine.

- Da, cu siguranţă.De unele secretare nu te poţi lipsi, spuse ea ironic.

El însă nu sesiză nimic nici de data asta, ci continuă rândurile, încruntat şi nemulţumit, după care parcă reveni la realitate. Se îndreptă de spate şi o privi direct în ochi, pentru prima oară de când intrase în cameră.

- Am o întâlnire deosebit de importantă în dimineaţa asta şi nimeni.

Pălind, Hayley aşteptă în agonie clipa recunoaşterii. Care nu întârzie să apară.

- Nu cumva ne-am mai întâlnit?

Muşcându-şi buzele, fata nu ştia dacă e mai bine să se joace puţin cu amintirile lui sau să dea totul pe faţă. Dacă ezita, probabil că el nu-şi va aduce exact aminte unde se întâlniseră; dar oricum, mai devreme sau mai târziu tot o va recunoaşte.

-în tren, zise ea simplu.

-A, se lumină el, domnişoara agasantă. Nu credeam că ne vom reîntâlni atât de curând.

- Nici eu, mormăi ea. Dar se pare că norocul îmi joacă feste în ultima vreme. Apropo, mă numesc Morgan, Hayley Morgan, şi nu altcumva. Aveţi în faţă o foaie.

- Să ştii, zâmbi el arogant şi măsurând-o, că era să mă păcăleşti cu noua ta apariţie.

Preţ de o clipă, Hayley se luptă în sinea ei, descurajată că va reuşi să obţină ceva de la această fiinţă. După care se îmbărbătă - de ce să nu se apere?

- Nu intenţionam să vă păcălesc. De unde să ştiu că tocmai dumneavoastră sunteţi Marcus Maury?

-Adică nu m-ai recunoscut în tren? zise el neîncrezător.

-în tren? De ce? Ar fi trebuit?

Apoi îşi aminti că numele lui sunase foarte cunoscut, dar acum că-l privea atent, tot nu ştia de unde să-l ia. Dacă-l văzuse vreodată, mai mult ca sigur şi-ar fi amintit de trăsăturile sale atât de speciale.

- Nu sunt de la oraş, deci dacă sunteţi vreo vedetă sau aşa ceva, n-am de unde să ştiu.

- Mai degrabă după renume, decât în rândurile vedetelor.

- Nu îndeajuns ca să străpungeţi umilul zid al fostei mele companii angajatoare, îl înfruntă ea. Sper că nu v-am rănit prea tare.

- Supravieţuiesc.

Interviul nu mergea deloc în favoarea ei, realiză Hayley după un timp, dar n-avea de gând să renunţe fără a lupta.

- Dar cred că asta n-are nimic a face cu afacerea asta. Vă ofer serviciile mele secretariale, nu pe mine însămi.

- Da, aşa e, răspunse sarcastic bărbatul. Restul ţii pentru străinii care călătoresc cu mijloacele de transport public.

- Am acţionat aşa ca urmare a unei situaţii de urgenţă, v-am spus, se aprinse ea la faţă.

- Dar nu mi-ai explicat în ce a constat acea situaţie.

- Şi nici nu o voi face, se răsti ea, conştientă că situaţia îi scapă de sub control, însă neputându-se abţine.

- Fiindcă nu găseşti o explicaţie plauzibilă?

- Nu; pentru că nu vă priveşte.

- Cred că atitudinea ta mă priveşte, totuşi.

- Nu sunt de acord.

Ochii lor se înfruntară într-o privire aprinsă, însă niciunul nu părea să cedeze. Hayley devenise aproape îngrozită, şi nu prea mai avea ce salva în afară de mândria ei rănită.

- Nu cred că mai are rost să rămân, domnule Maury, nu? zise ea demn. Probabil că mai aveţi şi alţi candidaţi; deci, nu vă mai reţin.

Se ridică, din nou nesigură, de data asta nu din cauza pantofilor, ci a senzaţiilor încercate. Bărbatul oftă şi se lăsă pe spătar, jucându-se cu degetele.

- Nu am, dacă vrei să ştii. La interviuri mă refer. Dar mi-ai fi de folos, mai ales că postul este temporar.

Ea rămase neclintită, în picioare.

- Te rog, stai jos.

Hayley îl ascultă, pregătindu-se pentru runda a doua a unei bătălii pe care ştia că o va pierde. Toţi aşii erau în mâneca lui.

- Presupun că înţelegi engleza, poţi scrie, corect şi ordonat?

- Normal, răspunse ea, oarecum uimită.

- Nu veni cu răspunsuri din astea, râse el. în ultimele zile am fost pus la grea încercare de alţi candidaţi, şi de talentele lor închipuite, şi sincer să fiu nu mai am timp de pierdut.

O rază de speranţă pentru ea. Poate că nu pierduse

chiar totul. îndemânarea ei nu fusese niciodată pusă la îndoială.

- Pot da şi un test.

- N-am timp nici de-asta, şi se uită la ceas. Fie te împaci cu ideea că ai foarte mult de lucru, fie uităm amândoi de interviul ăsta.

Oare asta însemna ce gândea ea? Era prea mult ca să fie adevărat, încât îl privi suspicioasă.

- După cum spuneam, e temporar; va dura doar până când Audrey revine la muncă.

- înţeleg.

Mai bine decât nimic. O experienţă de lucru într-un oraş, plus bani ca să-şi plătească din cheltuieli.

- Şi salariul? încercă ea, ca să nu pară nici foarte îndrăzneaţă; oricum, munca ei merita toţi banii.

- Ai lăsat desertul la final? zâmbi el.

- Trebuie să supravieţuim, nu?

- Corect, şi menţionă o sumă care o lăsă fără cuvinte, pentru ea o adevărată avere, dar îşi aminti imediat de nivelul ridicat de viaţă din Londra. Sper să se regăsească în stilul de lucru.

- Normal, îngăimă ea. Accept.

El se ridică şi veni spre partea din exterior a biroului, măsurând-o din cap până-n picioare, satisfăcut de ce vedea.

- Să îndrăznesc să sper că ştii să scrii şi la maşină?

- Ştiu.. .O sută douăzeci de cuvinte pe minut, adăugă, mândră.

Domnul Heaton o ţinuse mereu în priză cu dictările lui fulger.

- Pe minut?!

- Dacă asta vă mulţumeşte.

- Părţile esenţiale ar fi de-ajuns.

Pentru prima oară îl văzu zâmbind cu adevărat şi transformarea era radicală, cu un efect copleşitor, încât rămase hipnotizată de acei ochi albaştri.

- N-ai alte planuri pentru restul zilei?

- Nu.. ..dacă nu cumva a mai sunat vreo agenţie cât timp am fost plecată.

-Atunci, să mergem.

Ea rămase în urmă, bulversată.

- Nu doriţi măcar să-mi vedeţi CV-ul? Adică.

-Vrei postul sau nu? o fulgeră cu privirea.

- Da, normal, dar.

- L-ai obţinut, şi0i indică un birou adiţional. Vei lucra aici. Am înţeles că Audrey stă departe o perioadă destul de lungă. Dar deocamdată întârzii la o şedinţă şi am nevoie de tine acolo. Ia-ţi un caiet şi nişte pixuri.

Dacă se emoţionase la ideea unui interviu, perspectiva unei şedinţe la care să ia notiţe - o noutate pentru ea - o îngrozea de-a dreptul. însă dintr-o singură privire realiză că Marcus Maury nu era genul de om care

să lase de la el. Şi totuşi, era un simplu om, nu Dumnezeu! se îmbărbătă femeia. Iar ei nu-i rămânea decât să facă
tot ce-i stătea în putinţă.

în mod surprinzător, nu fusese chiar aşa de greu să-şi dovedească aptitudinile. Marcus îi oferi, în câteva minute, un sumar al atribuţiilor ei. Asociaţia Maury era pe cale să încorporeze alte companii mai mici, iar acum avea loc o şedinţă pentru a face o selecţie şi a trasa nişte obiective.

într-o sală deosebit de bine luminată, se aflau zece persoane, din care două femei, cu toţii presupuşi asociaţi ai firmei mari. De cum intră, Hayley se simţi cercetată cu interes de majoritatea ochilor din cameră.

Se munci până spre ora prânzului, când primiră sandvişuri şi băutură, aduse de o firmă specializată; însă Hayley abia dacă se atinse de mâncare. Zbârnâia la dictare, şi nota fiecare amănunt, cu vădit interes faţă de fiecare raport, şi doar o atingere firavă din partea lui Marcus şi glasul lui care anunţa o pauză o readuse la realitate.

- Mai sunt încă vreo două rapoarte, o informă, puţin nervos. Dar detaliile pot fi trimise prin poştă în cel mai scurt timp, pentru a oferi fiecăruia şansa de a medita asupra lor şi a se pregăti pentru următoarea şedinţă.

Imediat se auzi scârţâit de scaune şi un murmur

general.

- Apropo. îi întrerupse tot el, se pare că din cauza accidentului, Audrey Blake va sta o vreme departe de birou. Sper că toată lumea a observat-o pe noua mea secretară, şi-i zâmbi fetei. Domnişoara.Hayley Morgan se va ocupa de probleme secretariale în lipsa lui Audrey.

Bine măcar că nu o prezentase cu porecla pe care i-o inventase chiar el în tren, căci lucirea vicleană din ochii lui trăda un asemenea gând. Hayley privi în jurul ei timid, şi surâse vag. Pentru ca apoi, o serie din cei prezenţi să vină la ea şi să se prezinte, felicitând-o. Noua secretară mulţumi, fericită. Probabil că şeful nu avusese altă opţiune decât s-o prezinte, însă totul părea atât de rapid, mai ales că nu-i analizase încă rezultatele muncii. Deşi nu-şi făcea probleme din acest punct de vedere; măcar la acest capitol se simţea sigură pe sine, dar incidentul din tren iscase o oarecare tensiune între ei doi şi va rezulta, mai devreme sau mai târziu, o situaţie jenantă. Marcus era pesemne pragmatic din fire; dar, de data asta, va trebui să se mulţumească doar cu mai puţin.

Oricum, ar fi fost umilitor, mai ales datorită noilor raporturi, să-i raporteze practic toată experienţa nefericită în care se aventurase cu fostul ei şef.. .adică, doar cu fiul său. Cel mai bine era să uite totul cât mai

curând, să lase trecutul în urmă. Totuşi, o experienţă putea fi dată uitării, consecinţele nu.

Aşteptându-l pe Marcus să termine discuţia pe care o avea cu un bărbat cărunt - directorul financiar - cineva o atinse pe umăr, aproape speriind-o. Un bărbat tânăr, bine făcut, care o urmărea amuzat.

- Uşor, se retrase el repede, nu voiam să te sperii. Sunt Martin Lukes, şi întinse mâna, o tânără speranţă a domeniului Finanţe.

- Bună ziua! zise ea, din nefericire, cu glas tremurând.

- Chiar aşa de rău a fost începutul?

- într-un fel sau altul...

Se blestema în sinea ei. Trebuia să înveţe a nu mai reacţiona chiar atât de violent la orice atingere neanunţată. Frank Heaton rămăsese undeva departe şi nimic de pe chipul celui care tocmai se prezentase nu amintea de el.

- Scuze că am sărit aşa. Cred că visam cu ochii deschişi.

- Să nu te audă şeful! Orice fel de visare în timpul orelor de lucru este strict interzisă. Doar planurile concrete îşi au locul aici. Şi, dacă nu mă înşel, nici chiar acum Marcus nu e foarte satisfăcut. Cred că vrea să-ţi vorbească. Dar, cine n-ar vrea? şi dispăru imediat.

Hayley păşi spre Marcus, muşcându-şi buzle, căci

trăsăturile încordate ale feţei lui nu prevesteau nimic îmbucurător.

Oare cum de avusese curajul a-l săruta totuşi? se gândea, înconjurându-l. Dacă l-ar fi surprins treaz, cu aerul său autoritar, nici n-ar fi îndrăznit să se apropie de el. Aruncă o privire scurtă spre buzele lui ferme, strânse, şi o trecu un fior. Incredibil; dar şi mai de necrezut - el o sărutase înapoi. îl privi încă o dată şi zări un chip nedumerit.

-Vrei ceva?

-Nu.. .mă întrebam doar cât de repede vă trebuie datele scrise la maşină.

- Păi.văd că eşti pusă pe treabă, răspunse ridicând din sprâncene, ceea ce înseamnă un început bun.

în drum spre birou, el o prinse la un moment dat de braţ, şi întreg corpul ei se înfioră simţind prin materialul sacoului căldura emanată de degetele sale. Nu doar că o trecu aceeaşi senzaţie plăcută pe care o conferă orice atingere masculină, ci o învălui parcă un fior incitant, şi-şi aminti, oarecum surprinsă, de gustul interesant lăsat în urmă de săruturile sale, în tren.

Cum de se putea ca atingerea unui anumit bărbat să provoace oripilare, pe când a altuia, plăcere? se întrebă, şi imediat încercă să revină cu picioarele pe pământ. Renunţase la un post pentru a scăpa de hărţuială, jurându-şi ca din acel moment să se îndepărteze

complet de tentaţia masculină - mai ales în privinţa anumitor bărbaţi. Ori acum, practic se topea doar când Marcus Maury o atingea. începuse prost din acest punct de vedere şi trebuia să fie deosebit de atentă, ca nu cumva să-i lase o impresie greşită şi să ajungă într-o situaţie mai imposibilă decât ultima.

Astfel că se dădu un pas înapoi, circumspectă, iar el, din fericire, îşi retrase palma. Ajunseră în birou.

- Ca să revin la întrebarea ta de mai devreme, şi se opriră în dreptul mesei secretarei, nu mă aştept la miracole din prima zi. Dar pretind o interpretare competentă şi la obiect a celor prezentate, deci mai întâi încearcă să înţelegi tot ce s-a spus acolo.

Dacă ăsta nu era un miracol, ce era, totuşi?

- Cred că pe undeva pe-aici ai să găseşti tot ce-ţi trebuie - hârtie, unelte de scris şi aşa mai departe. Ai să găseşti şi alte detalii despre aceste şedinţe dacă te uiţi prin registrele din calculator.

- Mă descurc, mulţumesc.

încă nu avusese şansa de a se familiariza cu computerul, dar spera că există şi un manual de utilizare la îndemână.

- Bun, şi o mai studie o clipă, încurcat, încât Hayley se aştepta la o replică îndrăzneaţă. Pari cam palidă, zise el, în schimb. N-ai mâncat la prânz şi din câte am văzut, eşti cam agitată. Ţii dietă sau aşa ceva?

Ea negă din cap, jenată că-i sesizase reacţia faţă de întâlnirea cu Martin Lukes.

- Sunt palidă de regulă, şi nu ţin regim; niciodată. Dar nu mi-a fost foame. în rest, s-ar putea să fie vorba de emoţii.

- Atunci, ai o cafenea cum te duci în lungul coridorului; dacă simţi nevoia de o pauză, mai târziu. Dacă te împotmoleşti pe undeva, eu mai sunt aici vreo oră-două.

Sună telefonul şi el răspunse, puţin arţăgos, după care închise nici după un minut. Deci, nu era genul care să-şi piardă vremea cu discuţii interminabile, şi niciunul care să agreeze micile bârfe între colegi, în timpul orelor de program. Nu că ea s-ar fi dedat la aşa ceva, dar măcar avea o perspectivă a aşteptărilor lui Marcus de la secretara personală.

- O să fac legătura la mine în birou pentru azi. De regulă, prefer să-mi filtrezi telefoanele înainte să ajungă la mine, dar te scutesc pe ziua de azi.

O spusese cu ironie sau cu amuzament? îi sclipiseră ochii, însă Hayley nu avea deocamdată timp să elucideze acest mister. Nici măcar nu-i veni să creadă că programele şi modelul de calculator erau similare cu cele utilizate dincolo. Imprimanta era mai sofisticată, dar la nevoie se descurca şi cu aceea.

Preţ de două ore, se lăsă complet absorbită de

munca ei. Toate companiile care urmau să fuzioneze veneau din domeniul energetic, iar numărul celor care aveau dificultăţi financiare era uluitor de mare. Unirea lor cu o companie mai mare le dădea şansa unei supravieţuiri.

Spre uşurarea ei, şeful o scutise de responsabilitatea telefoanelor, care nu mai încetau să sune. Iar când sună robotul, sări de-a dreptul din scaun. Răspunse, apăsând uşor un buton.

- Da, domnule Maury?

- Ia o pauză, domnişoară Morgan - în receptor, glasul său părea mai rezonant. Du-te la cafenea pentru un ceai sau ceva, şi adu-mi la întoarcere o cafea, te rog. Neagră, fără zahăr.

- Am înţeles.

Dacă se gândea mai bine, îi era foame şi simţea o uşoară oboseală. Ziua fusese destul de ciudată, într-un fel interesantă, dar şi solicitantă. Abia aştepta să vadă faţă Antheei când îi va spune despre noul post şi cine era noul şef. Cel mai probabil, prietena ei nu va mai închide ochii o săptămână întreagă, zâmbi Hayley în sinea ei.

Cafeneaua era aproape goală; pesemne că pauza de ceai se terminase; doar două femei bârfeau vesel într-un colţ. Imediat ce intră Hayley, o priviră curioase.

- Eşti nouă? o întrebă o blondă îndesată, cu ochi

mici, albaştri şi un zâmbet maliţios. Nu ne-am mai văzut, nu?

-Nu. răspunse Hayley nesigur, trăind cu impresia că vorbeşte exact cu sursa tuturor bârfelor din firmă. Azi am început.

-Eşti secretara lui Marcus Maury! strigară ambele dintr-o dată.

-Da. - oricum toată lumea avea să afle la un moment dat.

-Rapid, aprecie blonda. Abia ce-a plecat Audrey şi deja i-a găsit o înlocuitoare. Nu văd de ce n-a dat postul uneia dintre noi.

-Nu i-ar fi plăcut Măriei Sale. se strâmbă cealaltă. Cred.

-Dar nici situaţia curentă nu poate fi prea plăcută, aş zice.

Cele două se ridicară să plece, desigur nerăbdătoare să
răspândească vestea.

-Eşti norocoasă, o linişti blonda. E un armăsar pe cinste, nu? şi o măsură pe Hayley din cap până-n picioare. încearcă prin orice mijloace să-l obţii. Când Audrey aude cum arăţi, presimt că o să se grăbească să revină.

-Nimic nu m-ar mira, chicoti cealaltă.

în urma lor, râsetele se revărsară într-un lung ecou

pe tot palierul.

Tânăra îşi luă o gogoaşă şi un ceai şi se aşeză într-un colţ, la fereastră, meditând asupra celor ce auzise. Evident că Audrey Blacke nu era populară printre restul fetelor, care numai o atitudine rezervată nu arătau faţă de accidentul colegei lor. Mai degrabă îşi arătau gelozia, fiindcă era clar că toate îl vânau pe Marcus Maury, sau cel puţin postul de secretară personală a acestuia. Ea însăşi avea să-şi audă o serie de bârfe din cele mai picante, dacă avea să rămână un timp pe poziţie.

Se întoarse la birou cu cafeaua şefului, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să-i ia şi lui o gogoaşă. Poate că nu -construcţia lui dovedea un regim alimentar bine stabilit, în care probabil că nu se strecurau semipreparatele.

împinse uşa ei, atentă să nu verse cafeaua, dar era aproape s-o scape, surprinsă de cuplul care se îmbrăţişa în anticameră, şi care se despărţi la apariţia ei. Cu mare greutate, tânăra reuşi să-şi ţină echilibrul şi să-şi mascheze disconfortul.

- Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult pentru cafea, zise.

- Deloc, răspunse el foarte natural, şi se grăbi să şi-o ia în primire, arătând spre partenera lui. Ai putea să aduci încă una pentru domnişoara Brown?

- Sigur.

Era greu să n-o recunoşti pe tânăra actriţă, cu păr roşcat şi un zâmbet larg, care acum devenise brusc interesată de nou-venită.

- A, nu te deranja pentru mine, dragule. Oricum beau prea multă şi e timpul să reduc cantităţile. Nu faci prezentările?

- Ba da, normal. Dânsa e Hayley Morgan; de azi, a luat locul lui Audrey Blake, care a avut un accident.. .Până acum s-a descurcat bine, aş spune, adăugă, spre surprinderea fetei. Prespun că o recunoşti pe domnişoara Felicity Brown.

Acum că cerceta cu atenţie ochii de un verde-închis ai celeilalte, Hayley gândi că poate o cunoaşte chiar mai bine decât el însuşi. Cel puţin, actriţa nu-şi ascundea deloc resentimentele, iar pe chipul ei se citea un gest clar de demarcare a teritoriului fiecăreia, precum şi un avertisment împotriva posibililor intruşi.

- Da, bineînţeles. Colega mea de apartament este o mare admiratoare a dânsei.. ..ca şi mine, normal.

- Mulţumesc, dar ochii femeii deveniră dintr-o dată glaciali. Sunt sigură că Marcus e norocos că te-a găsit atât de repede, mai ales că eşti atât de eficientă. Cele mai multe fete trimise de agenţii se dovedesc total nepregătite.

Mda, asta mă cam pune la locul meu, gândi Hayley, amuzată. Probabil că avea o anumită aversiune faţă de

agenţii, dar aici nu era cazul.

Oare sentimentul de gelozie era unul adresat, de fapt, persoanei, sau în general oricărei femei care venea în contact cu Marcus? Mai degrabă a doua variantă, iar un tip ca şeful ei devenea foarte uşor cel mai de preţ vânat pentru oricare dintre femeile puse pe aventură. Din fericire pentru Hayley, vigilenţa ei imbatabilă o va scuti de a deveni ţapul ispăşitor al dorinţelor neîmplinite ale speciei masculine.

Cu o scurtă mişcare din cap, şeful ei o lăsă în pace. Hayley îşi reluă locul de la birou. Actriţa îl târî pe Marcus înăuntru, închizând zgomotos uşa în urmă. Secretara abia dacă observă că la doar câteva secunde, se redeschise, doar că simţi o mână pe umăr. Se trase înapoi cu o privire furioasă, pentru ca apoi să devină deosebit de jenată de înfăţişarea ei când văzu cine este, de fapt.

- îmi pare foarte rău. Am crezut că.

- Vreau să te atac, la cum ai reacţionat.

- Nu, dar m-aţi surprins. Doreaţi ceva?

- Doar cafeaua mea, se încruntă el, şi se întinse după ea pe masă. N-aş fi zis că eşti genul de femeie încordată. Relaxează-te puţin! Nu muşc.

- Scuze. E prima zi şi e, într-un fel, o nouă experienţă.

- Da, dar să nu exagerezi. Poate e mai bine să

salvezi ce-ai făcut până acum şi să mergi acasă.

Nu o spusese direct, dar era clar că sunase a zi liberă, gândi Hayley, încercând să nu-i poarte pică. Dacă domnişoara Brown nu putea rămâne prea mult timp, presemne că voia să profite de puţinul rămas, iar secretara era în plus.

- Pe-unde naiba ai umblat? o întâmpină Anthea din bucătărie. începeam să-mi fac griji.

- Am muncit ca o sclavă toată ziua, se trânti Hayley pe un scaun, descălţându-se. Numai asta avem de mâncare? Sunt lihnită.

- Şi eu am fost, răspunse prietena ei, oarecum iritată. M-am abţinut cât am putut, în speranţa că o să aduci tu ceva.. .o pizza sau.. .Cum adică ai muncit toată ziua? Unde?

- Eşti atât de spontană că uneori mă uimeşti, râse Hayley.

- Să trecem peste ironii. Ai obţinut un post? Unul serios?

- E chiar foarte serios. Cel puţin deocamdată. Am fost angajată temporar la Compania Maury; o înlocuiesc pe secretara directorului general, care a avut un accident.

- Adică lucrezi petru Marcus Maury? rămase cealaltă cu gura căscată.

- Da. De ce? îl cunoşti?

Abia acum îşi aminti Hayley de expresia ciudată de pe chipul şefului când ea se dovedise indiferentă în ce priveşte persoana lui. Poate că asta justifica totul.

- Da; întotdeauna găseşti câte ceva despre el prin ziare. Am văzut şi poze; arată binişor, nu crezi?

Fotografiile înşelau adesea, se amuză secretara în sinea ei; altfel, Anthea l-ar fi recunoscut chiar şi la gară, când îl admirase pe ultimul iubit al lui Felicity Brown. Cu toate că ar fi fost timpul să dezvăluie misterul, dintr-un motiv sau altul, musafira preferă să tacă. Dacă nu se alegea cu nimic de pe urma postului, măcar o scutea de o umilinţă, iar figura "şefului" se va pierde în negura amintirilor.

- Nu arată rău, răspunse dezinteresată. Poate cam perfecţionist.

- Şi un adevărat tiran, după câte văd! Oricum, dacă ai puţin sânge-rece, o să continui cu munca ta şi o să-i demonstrezi că nu eşti dispusă a-i ceda.

- O să încerc, râse Hayley. Deocamdată sunt prea ocupată să mă menţin pe linia de plutire ca să mă mai şi încurc cu strategii prestabilite.

- Presupun că îţi cunoşti limitele. Dar să-i arăţi clar totuşi că nu eşti genul care să se lase uşor dusă de val.

- Nu cred că e necesar să-mi fac griji din perspectiva asta. Deja are.o iubită.

Acum, că-l cunoştea mai bine, putea spune că

sărutul pe fugă din tren fusese, de fapt, doar o reacţie din orgoliu în faţa provocării lansate de ea. Ce altceva putea fi când o avea alături de superba domnişoară Brown?

- De când eşti atât de sigură pe tine?

- De când am cunoscut-o, azi după-amiază. Şi crede-mă, nici să vreau nu m-aş complica în situaţia asta.

- Nu te umfla chiar aşa în pene.

Hayley însă îşi dorea cu disperare o certitudine. Nu mai dorea să-şi lingă încă o dată rănile în singurătate ..Se îmbărbătă. Oare chiar fiecare bărbat trebuia să poate odioasa pecete a lui Frank Heaton? Sărutul din tren venise ca un răspuns la propriile ei gesturi, practic îl forţase. Şi el o pedepsise, ca s-o înveţe minte.

Pentru ca în clipa în care trecuse pragul în spaţiul formal al biroului său, tipul să devină seriozitatea în persoană. Deci, era timpul să-şi reconfigureze viziunea asupra celorlalţi. Nu toţi bărbaţii sunt la fel. De exemplu Martin Lukes, care o admirase politicos, fără ocheade neruşinate sau gesturi libidinoase.

- Să trecem la alt subiect, reveni Hayley; mor de foame. Chiar nu mai avem nimic?

Anthea îi oferi farfuria ei: pâine unsă cu fasole din conservă.

- Nu merge, dar deocamdată. Dacă tu lucrezi,

presupun că trebuie să-mi reiau locul la cratiţă. Nu sunt un geniu, dar va trebui să te conformezi.

- Dacă numeşti arsurile astea pâine prăjită, înseamnă că mai bine mănânc în oraş când găteşti tu.

- Poate ai dreptate. Dar cu siguranţă, sâmbătă seara o să mergem în oraş. Nici ziua mea n-a trecut fără incidente. Ghici ce am reuşit să obţin?

- Nu ştiu, mormăi cealaltă muşcând demoralizată din pâine. Uimeşte-mă.

- Două bilete la noul film al lui Felicity Brown. Dacă eşti cuminte, te iau şi pe tine şi-ţi fac cinste după, ca să sărbătorim ambele evenimente.

Ca să nu-i strice plăcerea, Hayley zâmbi vag, însă în mintea ei profană, mai bine rămânea acasă, la o baie fierbinte.

Capitolul 3

A doua zi, când ajunse la birou exact la opt şi jumătate, Marcus Maury se afla deja acolo. Se trezise cu un chef...inexplicabil de a sări imediat din pat, gata pentru o nouă zi. încă nu găsise o motivaţie clară, fiindcă de mult îşi încetase a mai merge la serviciu cu un oarecare entuziasm. După care realiză că de fapt, nu domnul Heaton o aştepta în birou, cu fiul său ca un lup înfometat pe coridoare, ci Marcus Maury.

-Mă bucur că eşti punctuală, domnişoară Morgan, o întâmpină
el.

- V-am adus corespondenţa, începu ea ascunzându-şi îmbujorarea. Ne ocupăm de scrisori prima dată?

- Da. Adu-mi-le când eşti pregătită. Le sortezi, dar astăzi nu-ţi dau nimic de scris; doar dacă nu e ceva foarte important. Priorităţile sunt ceea ce s-a discutat ieri la şedinţă. Vreau să termini astăzi cu toate notiţele.

Vorbea aparent indiferent, cu ochii în foile lui. Tânăra ar fi preferat s-o privească în ochi, pentru a mai suprinde încă o dată sclipirea aceea albastră, atât de intensă. Sau mai bine nu.

Cu fiecare moment în prezenţa lui, devenea tot mai conştientă de farmecul său fizic. Costumul, impecabil ca întotdeauna, şi cămaşa de culoarea deschisă îi evidenţiau tenul bronzat şi iscau un uşor fior electrizant.

-Am să încerc, reveni ea de pe cărările pierzaniei, după care se întrebă dacă nu cumva vrea să-l impresioneze.

Nu-şi explica de ce toate aceste detalii aveau o însemnătate atât de mare. Nu doar că avea nevoie de post.

- Ieri, am ajuns pe la jumătate.
- Foarte bine.

Şi parcă întreaga cameră se lumină când el ridică ochii, surâzând prietenos. Blestemându-şi gândurile necurate, Hayley sorbi din plin căldura zâmbetului său, dar fericirea dură scurt timp.

O jumătate de oră mai târziu, în faţa calculatorului, secretarei nu-i veni să creadă că tot ce muncise şi salvase cu o zi înainte, nu era de găsit nicăieri între fişierele stocate. Preţ de o oră căută fişierul ei, şi negăsind nimic, îşi acceptă soarta năpăstuită. La cât de mult punea el accent pe eficacitate, a se plânge şefului nu era tocmai o soluţie; şi totuşi, trebuia s-o facă, pentru că acum avea de refăcut şi materialele de ieri, deci nici nu încăpea vorbă să termine totul într-o singură zi.

Se ridică, resemnată şi păşi spre uşa lui. Marcus vorbea la telefon. Nu se ştia cu cine, însă după glasul calm părea că nu cu un coleg. Poate cu Felicity Brown.Ceasul ei arăta zece şi jumătate, ora pauzei de

cafea - poate era mai înţelept să bea o ceaşcă, de încurajare, înainte de a se arunca în gura lupului.

Cafeneaua era aproape plină, iar Hayley bătu în retragere. N-avea chef nici de priviri curioase, nici de şuşoteli pe la spate. însă blonda pe care o întâlnise şi altă dată îi făcu semn din mână şi se văzu nevoită a se strecura până la masa ei.

- Mi-ar prinde bine o a doua cană de ceai, zise ea. După atâta muncă, măcar atâta merit.

- Mda.

- Mai ales când lucrurile merg prost, nu? se strâmbă. Toată munca dusă pe apa sâmbetei.

- Ai pierdut ceva din calculator?

- Toată lumea a pierdut. Cu excepţia ta, probabil. Presupun că n-ai avut timp să faci prea multe, mai ales în prima zi.

- Ba da, am reuşit. Trecusem peste jumătate din notiţele de la prima şedinţă. Iar domnul Maury le voia gata pentru astăzi.

- Aiurea! Biata de tine!

- Mda.Dar cum de s-a întâmplat?

- Nu ştiu sigur. Dar bănuim, şi arătă plictisită spre colega care o însoţise cu o zi înainte la bar. Theresa e destul de nouă în branşă. încă nu s-a obişnuit cu calculatorul, şi ieri, cam după patru, tot încerca să copieze un fişier de pe CD-ul ei în memorie. Nimeni nu

ştie ce-a manevrat pe-acolo, dar la un moment dat, toate ecranele s-au înnegrit, şi s-a pierdut totul. Deci, fiecare a pierdut câte ceva.

- Dar eu sunt sigură că am salvat totul. Am apăsat exact pe
comenzile care trebuie.

- Poate că ai fost la o secundă de clipa în care toate eforturile Theresei au distrus sistemul.

- Şi nu se poate face nimic?

- Nu cred, deşi câteodată se mai salvează pe memoria centrală, şi o poţi scotoci. Eu însă, habar n-am cum se face. Altfel, şi eu îmi căutam totul.

Hayley oftă adânc; măcar nu era singura la ananghie. Şi spre fericirea ei, nu se făcea vinovată de pierderea informaţiei, cu toate că Marcus nu va fi prea mulţumit să afle. Se întoarse la birou cu o cană de cafea pentru el. Terminase conversaţia la telefon şi studia nişte dosare.

- Mulţumesc. Cum merge?

Iniţial, secretara intenţiona să amâne vestea proastă, să mai caute o dată în computer, însă orice întârziere l-ar fi înfuriat şi mai mult.

- Mă tem că a intervenit o mică problemă, şi-i explică situaţia, fără însă a pune prea mult accent pe cine se făcea vinovat de neplăcerile cauzate.

- Şi nu sunt şanse să termini azi? întrebă după ce

blestemă în tăcere şi analiză problema.

- Nu cred.

Chipul i se întunecă, iar trăsăturile feţei deveniră mai accentuate. însă nu e vina ei şi nu putea termina totul doar pocnind din degete.

- Aş putea trage din greu să termin cumva, dar nu ştiu cât va dura, totuşi.

- Nu e necesar, se aprinse el. Şi-aşa avem foarte mult de lucru aici ca să-ţi mai iei după aia zile libere în schimbul orelor state peste program.

- Dar nu e vorba de zile libere. Am mai lucrat aşa adesea, pe celălalt post. Devenise deja o obişnuinţă.

Nu mai menţionă că practic ajunsese a sacrifica totul, inclusiv viaţa socială. în final, nerecunoştinţa propriilor merite fusese, de altfel, unul din motivele pentru care renunţase la acel post.

- Sunt sigur că aşa a fost.Dar aici aş prefera să munceşti cât mai eficient, pentru a nu fi nevoie de ore în plus. Astfel, te menţii în priză, cu mintea limpede şi diminuăm riscul unor erori; şi amândoi suntem mulţumiţi.

Din spusele lui, reieşea clar că n-o dezvinovăţea în totalitate pentru lipsa materialelor din ziua precedentă. Hayley se simi lezată

- nu se aşteptase a fi compătimită, dar măcar spera într-o judecată raţională.

- Orice întârziere înseamnă că trebuie să reprogramăm şedinţele, adăugă el agitat. Aminteşte-mi mâine să-mi revizuiesc agenda.

Se ridică şi începu să-şi aranjeze fişele, parcă dintr-o dată îmbătrânit şi mai obosit. Hayley bătea din nou în retragere - dacă ea făcea mari eforturi pentru a se meţine la suprafaţă, el se sforţa de-a dreptul.

- Fă ce poţi. Eu plec curând şi n-o să mai stau pe capul tău.

începu să se îmbrace, cu mişcări iuţi - încă o dovadă o
flexibilităţii sale, gândi Hayley cu mintea la un trup bine făcut.

- Direcţionează telefoanele spre recepţie, la Vicky, ca să nu te mai deranjeze.

După care, parcă cerurile se deschiseră, şi el surâse, fermecând-o cu forma buzelor lui. Spre suprinderea ei, o atinse uşor pe bărbie, privind-o direct în ochi.

- Nu sunt chiar aşa de insensibil, nu?

N-ar fi reuşit să-i răspundă nici de se străduia, căci mintea ei încerca să afle dacă nu cumva putea citi gândurile altora. Nu reuşea nici măcar să se desprindă din încătuşarea privirilor lor. Dacă doar o atingere făcea asemenea minuni, cum ar fi fost să.?

Cu mari eforturi se dezlipi de el, oarecum devastată, mustrându-şi propria scăpare şi uşurinţa cu care se lăsa

hipnotizată de farmecele lui.după bunul său plac.

După plecarea şefului, secretarei şi veni şi mai greu să lucreze. Preţ de câteva minute, rămase neputincioasă cu coatele pe masă şi faţa în palme, încercând să descopere ce-l făcea pe Marcus Maury atât de special şi de ce se topea toată în prezenţa lui.

într-un târziu, deschise computerul. Scormoni în toată arhiva de fişiere, fără prea mult interes, pentru ca dintr-o dată să-i apară în faţa ochilor o listă interminabilă, ordonată aflabetic. Involuntar, accesase memoria generală a calculatorului. Căută în grabă după numele fişierului, şi-l găsi! Nu-i venea a crede ochilor. Mai avea doar să-l readucă în calculatorul ei ceea ce reuşi, cu ajutorul manualului. Deci, tot ce-i rămânea de făcut era să înceapă de unde se oprise cu o zi înainte.

Greu de imaginat cum de reuşise, dar calul de dat nu se caută la dinţi! Fericită, se puse pe lucru. Nu transferă apelurile spre recepţionistă fiindcă oricum şeful îi sugerase asta în ideea că ar fi avut mai mult de lucru. în plus, un apel, două mai spărgeau monotonia şi o mai punea în legătură cu persoanele de care se va lovi un timp de acum înainte în calitate de secretară a directorului. Primi doar câteva telefoane mai importante, dar pe la patru şi jumătate sună Felicity Brown care ceru imediat să-i fie dată legătura cu Marcus Maury.

- îmi pare rău, domnul Maury nu este momentan.

- Pentru Dumnezeu, oftă cealaltă nemulţumită, nu face pe gardianul acum. Dacă e într-o şedinţă sau ceva, cheamă-l afară. Vreau să-i vorbesc urgent.

- Domnul Maury nu e într-o şedinţă, răspunse Hayley cu glas stăpânit. A ieşit.

- Grozav! Unde?

- Mă tem că nu pot să vă spun. N-a menţionat.

- Eşti nouă, nu? întrebă femeia, arogant. Dacă doar atât ştii să faci, nu cred că o să ai viaţă lungă acolo.

"Dacă îţi vâri tu coada, probabil n-o să am" i-ar fi trântit Hayley.

- îmi pare rău, domnişoară Brown. Am să-l anunţ că aţi sunat.

- Să nu uiţi! şi-i trânti receptorul în ureche.

Şeful apăru cam la o jumătate de oră după, cătrănit, semn că voia să-şi verse amarul pe cineva.

- Adu-mi o cafea, te rog.

Cafeneaua se închisese, dar Hayley bătu la gemuleţ, totuşi. îi
deschise o tipă plictisită.

- E cam târziu. Totul e rece şi n-am de gând să fac cafea proaspătă.

- Nu e pentru mine, ci pentru domnul Maury. Fără zahăr.

- Ştiu cum o bea; sunt aici de multă vreme, zise, ca

şi cum vechimea pe post îi dădea dreptul a se impune în faţa fiecărui nou-venit.

îl găsi la masa lui, studiind foarte surprins dosarul complet cu notiţele şedinţei din ziua precedentă.

-Ai terminat totul astăzi? o întrebă când îi puse cana pe birou. Eşti cumva vreo superfemeie, domnişoară Morgan?

"Din nefericire, nu" ar fi răspuns, dar nu avea curajul.

- Am reuşit fiindcă printr-o minune, mi-a apărut pe ecran memoria generală a calculatorului. Nu mă întrebaţi cum.

- Bine.. .Eşti sigură că nu l-ai avut acolo şi înainte?

- Sigură. O oră întreagă l-am căutat azi-dimineaţă. Şi oricum, l-am găsit într-un alt loc.

O cercetă atent, cu o privire impenetrabilă, incomodă pentru Hayley.

- Din punctul meu de vedere, sinceritatea contează mai mult decât performanţa. Probabil că multe ar fi minţit sau ar fi profitat.

- Prea riscant, oftă ea fără să bage de seamă. Dacă pe viitor mi-aţi fi cerut o perfomanţă asemănătoare, m-aş fi făcut de ruşine.

- Corect, surâse el. O logică imbatabilă e un atu, asemenea unui chip plăcut.

Ce misogin! gândi ea; aluziile o scoteau din sărite;

nemairezistând acelei priviri pătrunzătoare, plecă ochii.

- Apropo, zise după ce-şi revăzu notiţele, a sunat domnişoara Brown.

- Ştiu, mormăi parcă schimbat dintr-o dată. Adineauri am vorbit cu ea şi mi-a spus că nu i-ai fost de niciun folos.

Ce puţin durase momentul ei de glorie! Nici nu dorea să-şi închipuie ce comentarii la adresa ei născocise Felicity Brown.

- N-a fost cu intenţie!

- De ce n-ai transferat apelurile la recepţie, cum ţi-am spus?

- Nu mi s-a părut necesar, dacă mă puteam descurca.

- Şi totuşi, Vicky ştia de deplasările mele, tu nu. Data viitoare să-mi asculţi ordinele. Ne scuteşte pe amândoi de alte probleme.

- îmi pare rău.

- Asta e viaţa, domnişoară Morgan, observă el amuzat, sorbind din cafea. Una caldă, una rece.

La fel se întâmplă tot restul săptămânii. Cu atâtea urcuşuri şi coborâşuri, Hayley ajunsese în pragul disperării. înainte, încheia săptămâna în ordine, terminând tot ce-şi propusese până vineri. Aici însă, în ultima zi, nu-şi mai vedea capul de treabă.

Marcus lipsise de la birou toată ziua, spre uşurarea

ei, căci aşa măcar se putea concentra pe ceea ce era de lucru. De data asta îl ascultă şi transferă apelurile jos, mulţumind în sinea ei că exista o recepţionistă. Spre sfârşitul zilei, fata urcă, aducând o listă de mesaje.

- Văd că nu se mai termină treaba, zâmbi spre secretară. Mă bucur că nu sunt în pielea ta. Dacă stai până mai târziu, anunţă-l pe
portar - din cauza sistemului de securitate.

- Mulţumesc, răspunse Hayley fără a-şi dezlipi ochii de pe ecarn. Un weekend plăcut.

- Mulţumesc; sper să fie! Tu ai ceva special planificat?

- Nu neapărat.. .A, colega mea de apartament are două bilete pentru premiera lui Felicity Brown de mâine seară. Poate mă duc.

- Nu-ţi ajunge cât o vezi la birou? se strâmbă Vicky.

- Şi asta e adevărat.

Actriţa se perindase pe la biroul iubitului ei toată săptămâna, încât Hayley nu ştia de unde are atâta timp liber. Probabil că făcea "pauze" între fillme.ca nu cumva Marcus să-şi piardă interesul pentru persoana ei, se pomeni secretara meditând. Dar de ce o interesau pe ea astfel de amănunte? Oricum, n-avea timp pentru prostioare.

Apoi, îşi aminti de teoriile lui Marcus cu privire la orele peste program şi se simţi brusc vinovată. Dar cum

el nu era la birou, avea un întreg sfârşit de săptămână ca să-şi revină.

Termină şi ultima scrisoare şi o puse la dosar, în biroul şefului. încăperea păstra un uşor parfum a loţiunii lui de ras, şi adulmecând aerul, Hayley simţi un fior rece pe şira spinării. Privi poza lui care atârna deasupra biroului - o postură de om puternic, purtând un costum de culoare închisă. Acelaşi fior. Ce avea tipul de o făcea să reacţioneze astfel? Nu era oare destul de lucidă ca să se sustragă unor trăiri insignifiante?

Abia cum, când întreaga clădire se cufundase într-o tăcere mormântală, tânăra realiză că e foarte târziu. Nu intenţionase să stea atâta. Şi uitase complet de sfatul lui Vicky cu privire la sistemul de securitate. O află curând pe propria piele, când nu mai reuşi să deschidă uşa biroului. în stânga se afla un dispozitiv cu butoane, care funcţiona bineînţeles doar pe baza unui cifru. Deci?

Se panică la început pentru ca apoi să-şi vină în fire. Poate că mai era cineva prin clădire...portarul, sau altcineva care să lucreze până târziu. Ridică receptorul, aşteptând să răspundă cineva de la recepţie, dar îl trânti la loc, furioasă.

S-o sune pe Anthea, dar probabil că prietena ei plecase deja la coafor, după cum o anunţase mai devreme. Tocmai de aceea Hayley decisese a lucra mai mult. Şi dac-ar fi găsit-o, nu i-ar fi fost de ajutor, pentru

că nu ştia codul de acces.

O altă soluţie ar fi fost poliţia, dar ezita să-i cheme pentru astfel de situaţii jenante. Iar Marcus se va înfuria când va afla că-i desconsiderase din nou ordinele. Şi era îndreptăţit, totuşi. Ori de câte ori ieşea din cuvântul lui, dădea de necaz. Motiv pentru care stătu mult în cumpănă înainte să-l sune.

Deşi era singura soluţie posibilă. Găsi numărul de telefon în agendă, dar spre indignarea ei răspunse robotul. Deja incertă, situaţia începea să devină de-a dreptul alarmantă. Pe punctul de a închide, reuşi totuşi să se reculeagă şi să lase un mesaj, încercând să nu anticipeze reacţia lui la auzul acestuia.

După care nu mai avea chiar nimic de făcut, decât să aştepte un alt telefon. După o oră fără niciun semn de viaţă, se întrebă dacă nu cumva tipul plecase din oraş pe timpul weekendului şi o trecură toate frisoanele. Apoi însă, apelând la simţul logic pe care el i-l admirase totuşi, încercă să analizeze totul la rece. Cel mai grav era să rămână acolo tot weekendul, până când, luni dimineaţă, sistemul de deschidere se va debloca. Oarecum de plâns, dar încă n-o podidiră lacrimile căci n-o ajuta cu nimic. Şi oricum, slabe şanse să se ajungă la aşa ceva. O altă posibilitate era ca femeile de serviciu să ajungă ceva mai devreme. Poate sâmbătă dimineaţă.

Ca să uite de toate, îşi făcu ordine în calculator, apoi

trecu în biroul şefului. Se aşeză pe scaunul său, la biroul lui, şi o încercă un sentiment de uşurare la gândul că el nu era acolo.

După un timp, se lăsă pe spătar, închizând ochii. Prima oară când îl întâlnise, îl găsise în aceeaşi poziţie. Cu ochii închişi, cu expresia feţei detaşată şi deosebit de atrăgătoare. Tesări, amintindu-şi de curajul avut ca să-l sărute.

Şi oricât de ciudat părea, nu regreta nimic. Poate doar faptul că nu fusese un sărut adevărat.. .pentru a se bucura de el. O şansă pierdută, irecuperabilă.

Dar niciunul nu mai menţionase nimic de atunci. Ea dorea să dea totul uitării, în vreme ce el părea că nici nu-şi mai aminteşte. Doar pentru ea se pare că fusese un incident memorabil. Ciudat, dar poate că adesea el se găsea în postura de a fi sărutat de femei. Gândul neînsemnat îi trezi lui Hayley o senzaţie de gelozie.

Pentru Dumenzeu - era iubitul lui Felicity Brown, îşi reproşă sieşi. Trebuia să-şi impună anumite limite în timpul orelor de program.

Probabil că aţipise, căci la un moment dat se trezi speriată şi complet dezorientată. Se afla într-o încăpere întunecoasă iar de undeva de afară răzbăteau zgomote indistincte. Se aprinse o lumină slabă, apoi în prag apăru o siluetă. Tânăra scoase un ţipăt scurt, sărind în picioare.

- Ce naiba.? se răsti un glas de bărbat. Apoi se aprinse lumina, şi Marcus Maury rămase mirat în faţa ei. Domnişoară Morgan! Ce.?

Dintr-o dată eliberată, Hayley se repezi spre el împleticindu-se de covorul de la intrare. însă braţele sale o prinseră instantaneu şi ea se pomeni îmbrăţişându-l, suspinând fericită.

- Ce bine! Nu credeam să mai scap de aici!

Abia acum realiză gravitatea situaţei, căci întreg trupul îi tremura. El o linişti, masând-o delicat pe spate. Corpul lui bine făcut se lipea de-al ei în întregime, emiţând semnale viguroase spre ea.

- Gata, liniştеşte-te şi spune-mi ce s-a întâmplat.

- M-am blocat aici, rosti ea jenată. Am rămas să termin ultimele scrisori şi m-am pomeni că nu pot ieşi.

- Dacă-mi aduc bine aminte, ţi-am spus clar să nu stai peste program, zise el iritat.

- Ştiu. Dar aveam puţin timp liber şi-am zis să las totul în ordine pentru luni.

- Chiar e aşa de greu să te conformezi ordinelor? o fulgeră el cu o privire glacială.

- Chiar nu acceptaţi puţină spontaneitate?

- în anumite limite. .câteodată. Dar dacă eşti şi eficientă.

- Nu-mi vorbiţi despre eficienţă, îl întrerupse ea. Dacă nu mă

înşel, nu m-aţi avertizat cu privire la sistemul de securitate. Altfel, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

- Şi nu s-ar fi întâmplat nici dacă mă ascultai.

O scutură tare, după care o cuprinse din nou în braţe şi-i pecetlui buzele cu ale sale. Nu avea rost să-i reziste încleştării de fier. Dacă îşi punea în gând putea chiar.. O cuprinse un vag sentiment de teamă după care se desprinse din îmbrăţişare, suspinând.

- Te rog.Dă-mi drumul.

Bărbatul respira apăsat, se aprinsese la faţă, iar în privirea lui nu exista nici urmă de regret, doar înverşunare.

- Ce văd la tine, femeie, de mă face să.?

- A, deci acum e vine mea că acţionezi ca o fiară în cuşcă? sări ea. De ce trebuie bărbaţii, sexul puternic, se zice, să dea întotdeauna vina pe altcineva? Dacă nu pe fuste scurte şi bluze decoltate, măcar pe greşeli de gândire pe care oricine altcineva le-ar trece cu vederea.

- Nu văd ce legătură au fustele scurte şi bluzele decoltate în toată problema, iar greşeala ta a fost una motivată, zise, cu degetele adânc înfipte în pielea umerilor ei. A fost doar o.scăpare. Pur şi simplu nu poţi.

- O scăpare? se aprinse şi Hayley. Normal că tu aşa o vezi. Bărbat arogant, înfumurat şi obtuz ce eşti! N-ai recunoaşte micile scăpări nici picat cu ceară, n-ai nici cea mai mică.

Se stăpâni singură, căci nu-şi dădea seama unde dorea să ajungă. Voia să-l impresioneze? Să-i facă pe plac? De ce, orice făcea, el o desconsidera? Şi de ce tremura toată, de ce-i bătea inima să-i sară din piept, de ce-i era mintea atât de înceţoşată?

Şi de ce se cuibărea la pietul lui, chemându-l deznădăjduită?

- Hayley, draga mea, ce mă fac eu cu tine?

Tânăra nu răspunse, înecată în propriile-i necazuri acumulate de atâta vreme, încât abia se mai abţinea să nu răbufnească. Trebuia cumva, cândva să.

Dar nu de faţă cu el. Se retrase, căutându-se prin buzunare după o batistă, dar negăsind, o primi pe-a lui, albă, imaculată, scoasă direct din buzunarul sacoului.

- Poftim.

îşi întoarse faţa de la el, dar chiar şi-aşa simţea nevoia demoralizantă de a plânge. Găsi totuşi puterea de a-l privi în ochi. Din nou preluase controlul, şi detaşat, imperturbabil, trecu la masa lui, căutând prin nişte foi, lăsându-i timp să-şi revină.

Hayley studie atent formele trupului său, vizibile prin materialul costumului, mişcarea graţioasă a palmelor, şi propriu-i corp reacţionă printr-un tremur abia simţit, stârnit de magnetismul de netăgăduit, şi totuşi atât de natural, al acestui bărbat.

- N-ai să pricepi chiar niciodată ce-ţi spun? reveni el

alături de ea. Dacă nu vrei să mă asculţi, n-o să ne înţelegem.

- Poate preferaţi să-mi înaintez demisia, îşi muşcă ea buzele.

- Superb! Şi eu ce fac? Altă bătaie de cap să găsesc o secretară?

Duplicitatea sa era demoralizantă. Pe de o parte nu o dorea
acolo; se vedea clar după trăsăturile-i încordate. O păstra doar pentru a-i servi propriilor interese.

- N-ar fi mai bine, decât să vă chinuiţi cu cineva care nu pricepe?

- Ai pricepe... dacă ai vrea.

- Vreau, dar e foare dificil. şi ochii lor se întâlniră, el căutând în străfundurile fiinţei ei ceva care să-i lămurească nedumeririle.

- Du-te acasă, zise el după o înjurătură mormăită în bărbie. Ai trecut deja printr-o experienţă neplăcută. Cred că nu e nici locul şi nici momentul să dăm naştere unei discuţii în contradictoriu.

- Ce să-ţi spun, izbucni ea parcă renăscută. Haide, citeşte-mi drepturile. Oricum o să-mi reproşezi asta mai devreme sau mai târziu, mai bine terminăm acum, la care el râse, făcând-o să roşească.

Din nou bolborosi ceva, apoi se năpusti asupra ei, sărutând-o, de data asta mai candid şi mai incitant

decât înainte. îi despleti părul, sprijinindu-i capul cu palmele sale.

De data asta, Hayley nu mai opuse deloc rezistenţă.şi nici n-o mai încercau sentimente reprobatoare. Stârnită printr-un fior de plăcere, tânăra se lipi de el involuntar, şi palmele-i căzură spre abdomenul său, explorându-i trupul bine făcut. Sărutul se prelungi într-o cascadă de senzaţii confuze pentru ea.

Raţiunea îşi făcea simţită prezenţa, căci nu înţelegea de ce îi cedase din moment ce-şi jurase a păstra distanţa. Ea singură se făcea vinovată de consecinţele acestor clipe. încercă să se sustragă, cu un uşor geamăt, dar el o trase înapoi, mai încordat, fără scăpare.

Mâinile lui coborâră spre talia ei, lipindu-i şoldurile de-ale lui, făcând-o să-i conştientizeze dorinţele, după care începură a-i dezmierda foarte fin formele. Nu o atingea, însă degetele sale lungi parcă pluteau pe deasupra ei, înfierbântând-o. Cu atingeri suave îi dezmierdă formele, iar tânăra scoase un geamăt de plăcere, încât el se opri o clipă, ezitând. Apoi, mişcările se îmblânziră, inexplicabil; după ce iscase în ea un val de senzaţii nemaitrăite, ar fi fost o cruzime s-o abandonze tocmai acum.

Involuntar se agăţă de el, dar îl eliberă în scurt timp,

fiindcă şi el începuse a bate în retragere.

- Haide, zise, întorcând-o spre uşă, să mergem. Te duc acasă.

Realitatea o izbi direct în faţă, lăsând-o cu un gust amar. La
prima încercare mai serioasă, toate intenţiile ei bune se risipiseră de parcă nici n-ar fi existat; nu numai că se autodecepţionase, dar chiar îl încurajase să-i facă avansuri, pentru ca la final să asiste neputincioasă la propria-i abandonare. Nici nu se punea problema să-l lase s-o ducă acasă, să fie din nou singură cu el în intimitatea maşinii sale. De fapt, nici nu ştia cum va găsi puterea de a mai da ochii cu el la birou.

- Nu e nevoie să mă duci acasă. Autobuzele vin repede şi n-o să aştept mult.

- Nu trebuie să aştepţi deloc, i-o tăie el. Te voi lăsa exact în faţa casei, în siguranţă. Şi să nu te aud - n-are rost să te împotriveşti.

Temerile ei cu privire la imprudenţa de a urca în maşina lui se dovediră cât se poate de justificate. Peste tot se simţea amprenta lui, iar apropierea dintre ei nu era deloc una liniştitoare. Din ce în ce mai puţin înţelegea Hayley cum de, la prima lor întâlnire, trecuse atât de indiferentă peste toate. într-un final, spre marea ei uşurare, ajunseră şi în faţa blocului.

- E bine aici. Mulţumesc, deşi nu trebuia să te

deranjezi.

- Nu e niciun deranj, zise el cu privirea undeva afară. Aici stai?

- Nu chiar. E apartamentul unei prietene; îl împărţim.

- înţeleg. Şi prietena ta e acasă?

- Se poate. Doar dacă nu întârzie la coafor.

- E în regulă dacă rămâi s-o aştepţi singură?

- Nicio grijă, mă descurc, se grăbi ea să spună, pentru a scăpa cât mai degrabă.

- Bun. Aminteşte-mi luni să-ţi dau codurile de acces.

Când se văzu acasă, la loc paşnic, îşi făcu o cană de ceai, dar uită de ea, furată de firul evenimentelor din acea seară. îşi încălcase toate regulile prestabilite şi-i va fi greu, având în vedere efectul devastator al apropierii lor, să le păstreze intacte pe viitor. Probabil că ar fi fost mai bine să-şi înainteze demisia şi hotărî să se decidă luni, când va trece din nou prin calvarul întâlnirii cu el.

Anthea încă nu trebuia să afle nimic, îşi spuse, deşi această reţinere de a discuta despre Marcus Maury cu prietena ei i se părea inexplicabilă deocamdată. Altădată, în micul oraş în care crescuseră împreună, nu existau secrete între ele. Să fi fost reticenţa ei un semn de maturizare, sau pur şi simplu se temea de un interogatoriu cu întrebări fără răspuns? Mai degrabă a doua variantă.

Capitolul 4

Din fericire pentru Anthea, care o molipsise şi pe colega de apartament cu nerăbdarea-i specifică, Hayley ajunsese chiar a aştepta premiera filmului şi cina de după cu mare interes.

Astfel, reuşi să uite complet de evenimentele nefericite din seara precedentă, găsind chiar o explicaţie a celor petrecute între ea şi Marcus în tensiunea generală care se acumulase între ei. în plus, mai mult ca sigur că şi el dorea să ignore totul.

Acum, vedea doar partea plină a paharului. Din motive numai de el ştiute, şeful nu era prea încântat s-o lase să plece, la fel cum nici ea n-ar fi renunţat la salariul bun şi la postul care-i aducea experienţă profesională pentru viitor. Şi dacă putea conştientiza în permanenţă aceste lucruri, probabil va putea supravieţui în continuare.

Clipele petrecute în braţele lui îi reveneau în minte. De fiecare dată când amintiri nedorite îi treceau prin faţa ochilor, încerca să se gândească la cu totul alteva. O ajuta şi vorbăria fără rost a Antheei despre premieră; cu toate că asta îi tot aducea aminte de relaţia lui Felicity Brown cu Marcus şi din cine ştie ce motive nu dorea să se gândească la ei doi. în câteva rânduri însă, se întrebă ce-ar fi zis actriţa să afle despre scăparea lor din birou. Nu că Hayley se mândrea cu fapta ei, căci nimic nu se modificase în opinia despre caracterul lui.

Dimpotrivă, îi demonstra cât de neloiali puteau fii bărbaţii în anumite condiţii.

Filmul era bun, iar ca de obicei, Felicity Brown juca impecabil. Şi totuşi, faptul că o cunoscuse personal, parcă diminuă din plăcerea vizionării, deşi nu ştia în ce măsură.

- Nu-i aşa că a fost superb? se extazie Anthea la ieşirea din cinematograf. Ce n-aş da să arăt ca ea. Poate dacă mă vopsesc şi dacă -mi aranjez părul altfel.. .cu o coafeză pricepută.

- Chiar şi cu toţi coafezii la un loc n-ai reuşi să păcăleşti pe nimeni, răspunse Hayley, oarecum înţepată. în plus, îmi place cum eşti - normală.

- N-a sunat ca un compliment, să ştii. Nu că m-a deranjat, dar numai de dintr-astea am avut parte în ultimele zile. A, şi o prinse de braţ pe Hayley, uite-o pe Felicity Brown. Dă autografe. Trebuie să iau şi eu.

- Pentru Dumnezeu, Anthea, mormăi prietena ei. Nu mai eşti adolescentă. Ar putea dura mult şi mi-e foame. N-o să mai prindem niciun taxi.

- Atunci, o să mergem pe jos, zise cealaltă hotărâtă, căutându-se după un pix. Eşti cam indispusă în ultima vreme. Stai
aici!

- Stai, pot să.

O prinse de mână pe Anthea cu intenţia de a se oferi

să-i aducă ea însăşi un autograf de la birou. Şi totuşi, nu putea.

- Du-te, aştept.

Din cauza mulţimii de fani care se îmbulzeau la autografe, Hayley se văzu nevoită a se retrage spre perete. Un timp, studie afişele filmului şi ajunse la concluzia nefericită că actriţa arăta extraordinar în costume de epocă, parcă de pe altă planetă. Cum mai găsea Marcus timp să se uite şi la alte femei? Experienţa personală îi demonstrase exact ce voia să afle. Deci, nu erau toţi bărbaţii la fel? îşi zise ea amarnic. Oportunişti! Gata să profite de orice situaţie care să-i impulsioneze puţin şi să le hrănească orgoliile de nestăvilit. Normal că acum generaliza, dar nici nu simţea nevoia să îndreptăţească pe cineva.

Chiar şi Marcus, nu tocmai un om oarecare, nu se dăduse în lături de la nimic. Dar dintr-un simţ al responsabilităţii, nu-l putea învinui doar pe el, când de fapt ea însăşi se aruncase practic în braţele lui. Şi asta nu numai o dată. A doua oară, el.

Amintirea săruturilor, a atingerilor deosebit de suave care-i hrăniseră cele mai ascunse dorinţe se reîntorceau asupra ei şi mai acut, învăluind-o. O trecu un junghi şi trebui să închidă ochii şi să-şi ducă mâna la piept, aşteptând să-i treacă palpitaţiile.

- Bună seara, domnişoară Morgan! auzi glasul său

încântător aproape de urechea ei.

Tresări şi se întoarse brusc, surprinsă de privirea lui albastră,
amuzată.

- Eşti sigură că e locul ideal să meditezi?

- Doar îmi.. .odihneam ochii.

- Trebuia să vii cu ochelari, zise el foarte natural. Sau îi porţi doar ca să-ţi ascunzi ochii superbi? Care, apropo, sunt mai grăitori decât cuvintele, şi-i dezmierdă uşor un obraz. Când ştii că ai putea arăta la fel tot timpul. Chiar, de ce nu vii aşa şi la serviciu?

- Nu mai face asta! şi se retrase, îmbujorată.

Oare cât din reacţiile ei erau interpretate ca atare? Să fi crezut că dacă se lăsase sărutată, acum putea s-o joace pe degete după bunul său plac? Oarecum agitată, căută din priviri prin mulţime şi o zări pe Anthea la destul de mare distanţă de actriţă.

-Aştepţi pe cineva?

- Da, o prietenă. Stă la autografe.

- Colega care o admiră pe domnişoara Brown?

Ea confirmă din cap. Era mai bine să nu dezvolte subiectul şi să se ţină departe de marea ochilor săi. Cum se putea comporta ca şi cum nimic nu se întâmplase? Dar, bineînţeles că el nu acorda prea mare importanţă unor fleacuri.

- Am impresia că mai ai de aşteptat, rosti el, într-un

fel mulţumit.

- Da, aşa cred şi eu.

Acum că se vedea încătuşată de privirea lui, Hayley îşi dorea să-şi fi planificat mai cu atenţie seara. Trebuia să-şi fi dat seama că Marcus avea să fie prezent la premieră şi în loc să poarte rochia foarte mulată pe care o avea, şi accesoriile argintate în părul ei de abanos, mai bine îşi lua un pulover şi ochelari. El, pe de altă parte, arăta devastator de bine într-un costum scump, cu o cămaşă albă fină. însă privirea ei era mai degrabă captată de chipul lui atrăgător, şi de sclipirea din ochii săi.

Ca să se salveze, începu să scruteze încăperea. Mulţimea de fani începea să se rărească, şi dintr-o dată o zări pe Anthea îndreptându-se spre ea.

- Se pare că prietena mea şi-a îndeplinit misiunea, observă ea. Ne vedem luni.

- Te superi dacă te mai reţin puţin? o opri. Cu problemele de la birou.

Inima ei nu mai avea stare şi începea să aibă mustrări de conştiinţă. Poate că voia să-i ceară să nu scape nicio vorba de faţă cu Felicity; or, ea n-ar fi suportat aşa ceva. Anthea, toată un zâmbet, mai avea puţin până în dreptul lor, dar de la distanţă realiză că Hayley vorbeşte cu un bărbat şi, din politeţe, aşteptă ca ei să termine. Nu că vreunul din cei doi ar fi scos o

vorbă în acele clipe. Mai degrabă se uitau tăcuţi unul în ochii celuilalt.

- Intenţionam să trec pe la tine mâine, să mă asigur că nu există efecte secundare.

- Nu sunt.

- Mă bucur, zise dar lăsă impresia că ar mai fi fost ceva de adăugat.

- în ce priveşte cealaltă problemă.nu-ţi face griji. Eu deja am uitat-o, la care el ridică mirat din sprâncene, distrat.

- Serios? Ce nenoroc pe mine.

- O să supravieţuieşti.. .Iar pe viitor, mai bine te eliberezi de iluziile tale romantice doar în momentele potrivite.

- Puteam să jur că asta am făcut. Oare m-am înşelat?

- Chiar trebuie să fii aşa de. încrezut? îl fulgeră ea, înfrânându-şi alte invective.

- Chiar ţi se pare o aroganţă să te exprimi liber? păşi el mai aproape. Ar trebui să încerci şi tu, câteodată. Adică să fii sinceră. Şi-atunci.poate că o scoatem la capăt.

- Şi unde anume aţi dori să ajungeţi, domnule Maury? în ce mă priveşte, desigur. Nu vă ajunge că are cine să vă cânte în strune?

- Poate. răspunse el după o clipă în care ochii lui deosebit de pătrunzători o măsurară cu mare interes.

Dar e nevoie de melodia potrivită ca să şi poţi dansa.

- Dumnezeule! sună glasul entuziasmat al Antheei în acel moment, în spatele lor. Dumneavoastră sunteţi? Şi ambii se întoarseră. Scuze că întrerup, dar pur şi simplu nu-mi vine să cred. Dumneavoastră şi Felicity Brown sunteţi.

Expresia feţei lui se întunecă dintr-o dată, spre dezamăgirea lui Hayley.

-Anthea, aş vrea să ţi-l prezint pe.şeful meu, Marcus Maury, se interpuse secretara.

Desigur că el tebuie să fi luat scurta ezitare ca dovadă clară a incertitudinii ei cu privire la raporturile lui cu actriţa, şi ochii-i scânteiară veseli.

- El e? repetă Anthea, încă surprinsă. Vulpe mică ce eşti! Nu mi-ai spus că este şi.

Hayley o călcă pe picior cu toată puterea, ignorând căutătura exasperată a prietenei. Pentru ca în clipa următoare, Felicity Brown să li se alăture, strecurându-şi posesiv un braţ sub cel al lui Marcus.

-în sfârşit, dragul meu! Parcă a durat o veşnicie.

Ochii lui însă îşi pierduseră sclipirea.

-Trebuia să-mi dau seama că o să-ţi găseşti o ocupaţie. Ba chiar substanţială, văd.

- Pe domnişoara Morgan deja o cunoşti de la birou. Şi chiar dacă n-am fost prezentaţi, presupun că cealaltă domnişoară este prietena ei. Domnişoara.?

- Lewis, sări Anthea. Mulţumesc foarte mult pentru autograf, domnişoară Brown.

- Cu mare plăcere, şi o cercetă atent pe Hayley. Ea e domnişoara Morgan? Trebuie să recunosc că şi-a ascuns farmecul pesonal până acum.

- Da, aici sunt de acord, râse el. Chiar acum discutam această problemă.

- Avem locuri rezervate la un restaurant, interveni Hayley, furioasă. Ne vedem luni, domnule Maury.

Se salutară, după care Anthea, încă visătoare, se lăsă trasă de mânecă de colega de apartament. Afară, prinseră imediat un taxi spre norocul lor, şi Hayley se urcă repede în faţa unui cuplu, cu scuzele de rigoare. Rezervaseră locuri la un restaurant italian, însă oricânt de înrăită era Anthea după acest fel de mâncare, mai mult ca sigur că n-avea să se bucure prea mult de cină. Fata se mai potolise şi stătea retrasă, rănită probabil de "infidelitatea" prietenei.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu mi s-a părut important, răspunse ea evaziv, încă nedorind a discuta subiectul cu Anthea; mai ales după conversaţia foarte aprinsă care.. .cine ştie unde ar fi dus.

- Poftim? se răsti cealaltă. N-ai crezut important faptul că lucrezi pentru iubitul lui Felicity Brown?

- Mai bine te opreşti. Dacă l-ai cunoaşte pe Marcus

Maury ţi-a da seama că nu se potriveşte caracterizării pe care i-o faci.

Ce naiba se întâmplă cu mine? îi apăr onoarea.

- Nu, dar prespun că aşa este, continuă Anthea. E clar că e ceva între ei doi. Şi pesemne că l-a înrobit de-a dreptul cu privirea ei de smarald.

- N-am stat să-l analizez, zise Hayley, admiţând corectitudinea observaţiei. Te superi dacă nu vreau să mai vorbesc despre locul de muncă şi despre şeful meu? Hai să mâncăm.

Uşor de zis, greu de făcut, căci mintea îi zbura necontenit la el. Din cauza dorinţei nesăbuite de a-l impresiona - şi abia acum realiza ce prostie făcuse că rămăsese până târziu la muncă - relaţia dintre ei intrase pe un cu totul alt făgaş. Aflase cât de uşor poate ajunge în braţele lui. Oare intenţiona şi el să profite, aşa cum făcuse Frank Heaton?

Luni dimineaţă, Hayley îl găsi pe Marcus la birou. Tot el îşi ridicase corespondenţa şi-l găsi sortând-o. Secretara nu prea avea tragere de inimă în a da ochii cu el, şi cu greu îşi controlă mişcările când intră în biroul său.

- Bună dimineaţa.

- Văd că mi-aţi luat-o înainte. Să termin eu? însă mâna lui o prinse pe a ei.

- Lasă-le deocamdată, zise; degetele lui înfipte în

carnea moale transmiteau nişte senzaţii dureros de incerte.

Oare conştientiza efectul pe care o simplă atingere de-a lui o avea asupra ei? O incita cu suflul lui plin de vitalitate, încât îşi retrase repede mâna. El se întinse pe spătarul scaunului, măsurând-o calm, apreciativ. Hayley se abţinu să nu-i spună vreo două, căci nu dorea să înceapă pe picior greşit încă de dimineaţă. Dar nu găsea o explicaţie scrutinului său. Purta o fustă neagră, clasică şi o bluză mulată, avea părul prins în coadă, însă venise fără ochelari.

- Văd că tot te fereşti, zâmbi el. Nu înţeleg de ce insişti.

- Nu mă feresc. Este pur şi simplu o imagine pe care o consider potrivită pentru birou. Nici dumneavoastră n-aţi juca tenis la costum, nu?

- De fapt, eu joc squash, nu tenis, dar ai dreptate, şi se ridică, păşind spre ea. Şi totuşi, n-ar strica dacă ţi-ai lăsa părul să cadă în voie, nu? Şi cu o mişcare rapidă, îi desfăcu prinzătoarea, iar cârlionţii ei căzură în valuri bogate pe umeri.

Ea se dădu înapoi, indignată.

- Felul cum îmi ţin părul mă priveşte. îmi place să-l prind, şi întinse mâna după prinzătoare.

- Păcat, oftă Marcus. E atât de frumos, iar eu n-am nimic împotriva unui strop de strălucire la birou, mai

ales când e dublat de profesionalism.

- De profesionalism aveţi parte, îl fulgeră tânăra.

- Şi de stropul de strălucire?

- E cam pretenţios, nu credeţi? N-aş vrea să fiu prea provocatoare.

Situaţia îi trezea vechi amintiri amare.

- Admirabil.Şi mai impresionat aş fi fost dacă nu mă întâlneam în tren cu o anumită domnişoară care m-a agasat şi care mi-a demonstrat cât de provocatoare poate fi.

- înţeleg.Deci, iată-ne de unde am plecat!

- Da. Nu mi-ai spus niciodată de ce.

- E o poveste veche; nu mai are acelaşi farmec.

- Dar îmi aţâţă curiozitatea. Vreau să ştiu. De ce nu vrei să-mi spui? rosti suav şi păşi înainte, blocând-o cu spatele la masă.

Inima ei îşi pierdu dintr-o dată ritmul normal. Se vedea din nou captivă în trecutul care-i invada necontenit prezentul. Şi în stăruinţa bărbatului care insista să-i anihileze orice armă de apărare.

- Pentru că nu vă priveşte!

- Cred că orice are legătură cu mine, mă priveşte.

- Nu sunt de acord.

Era foarte greu să nu-i cadă în plasă, ţinând cont de apropierea dintre ei şi de faptul că energia emanată de trupul lui şi parfumul fin îi afectau alarmant simţul

judecăţii.

- Ce noutăţi ai? întrebă el neutru după o clipă care ei i se păru nesfârşită, şi trecu la masă, cu ochii în hârtii.

- N-o să mai aveţi parte de situaţii similare cu cele din trecut, zise ea, întrebându-se dacă nu cumva depăşise din nou limita, purtată de propriile-i impulsuri. Vreau doar să-mi fac treaba cu cel mai mare profesionalism. Sper că e de înţeles.

- Mda, e ceva, şi-i împinse scrisorile. Poţi să le iei.

După o astfel de discuţie, lucrurile ar fi trebuit să se îmbunătăţească. în schimb, munca deveni din ce în ce mai solicitantă, încât la final de săptămână, Hayley se pomenea întotdeauna cu "restanţe". Dar n-avea să mai facă greşeala de a sta peste program.

Vineri după-masă, foarte obosită, simţi nevoia să facă o pauză. îşi cumpără de la cafenea un corn şi un ceai şi reveni la birou. La un moment dat se deschise uşa, şi ea tresări, căci şeful întârziase cu mai bine de o jumătate de oră. în schimb, se pomeni faţă în faţă cu o femeie într-un scaun cu rotile. Străina o măsură dezaprobator, cu un chip prelung şi ochi cenuşii.

- Când pisica nu-i acasă. Dacă există vreun lucru pe care
Marcus îl detestă, este mâncatul la birou.

- Cu ce vă pot ajuta? se stăpâni Hayley a nu-i răspunde mai urât.

- Aş vrea să discut cu Marcus.

- Deocamdată nu e aici.

- Se vede. Nu mă lua în seamă; mă descurc şi singură, şi fără a-i da de veste, se năpusti în biroul şefului.

Secretara sări în picioare, şi aproape vărsă ceaiul; numai de asta nu avea nevoie, să mai facă un alt set de copii. Trecu în cealaltă încăpere, unde femeia căuta prin dosarele lui Marcus.

- Ce naiba faceţi? strigă, dar se opri imediat, atenţionată de doi ochi sarcastici. Sunteţi Audrey Blake, nu? se lumină dintr-o dată. De ce n-aţi spus de la început?

- Pentru că voiam să văd cât îţi ia să realizezi asta. Nu eşti prea spontană, draga mea.

- Nici dumneavoastră n-aţi fi, după o săptămână de coşmar.

Deşi zâmbea, trăsăturile feţei femeii nu păreau a se fi destins.

Nu era de mirare că celelalte colege n-o plăceau.

- Ti-e greu, nu? întrebă femeia ironic. Nu-ţi face griji. De luni, mă întorc să te scap de corvoadă.

- Lunea asta? Marcus ştie?

Cum de omisese să-i spună un lucru atât de important?

- încă nu. Dar am să-i spun.

- Ce să-mi spuneţi? se auzi din spate şi ambele femei tresăriră, dar el se opri în prag, luat prin surprindere. Pentru Dumnezeu! Audrey! Ce cauţi aici?

Veni repede spre ea şi o sărută pe obraji.

- Tocmai îi spuneam fetei că de luni nu mai e nevoie de ea aici. Vreau să mă întorc.

- Cam pe nepusă masă, nu crezi, se încruntă el. Adu două cafele, te rog, se adresă apoi secretarei. Una neagră şi una cu lapte.

Hayley ieşi deosebit de furioasă, mai ales pe Marcus Maury. Deşi se aştepta să nu-i refuze întoarcerea, nu-i venea să creadă că are să-i facă una ca asta. Chiar să nu-i pese de lovitura pe care o aplica?

Se opri o clipă, închizând ochii, nemulţumită de şocul pe care-l iscase vestea. Părăsea doar postul, la urma urmei.. .postul. Şi era numai vina ei dacă undeva, pe drum, ajunsese a împăca munca şi plăcerea. Iar acum, trăia cu impresia că le pierde pe amândouă.

Când se întoarse cu cafelele, atmosfera nu era prea veselă în birou. Conversaţia se întrerupse în momentul în care secretara intră, şi nimeni nu rosti o vorbă până ce ea nu ieşi. Tânăra îşi reluă munca mai asiduu, pentru a uita de cele întâmplate, iar ceva mai târziu, când uşa se deschise şi Marcus apăru împingând scaunul, Hayley încercă să-i întâmpine cât mai natural.

- O duc pe Audrey acasă, anunţă el. Ai tu grijă ce se

întâmplă pe-aici. Nu lipsesc mult.

- Pa, pa! flutură cealaltă un salut triumfător. Baftă multă în căutarea altui post.

După plecarea lor, Hayley aruncă ce-i mai rămăsese din corn la gunoi şi-şi clăti cana la robinetul din birou. Simţea că stă să explodeze, mai degrabă decât să izbucnească în plâns. Poate că un ceai fierbinte o va ajuta, fiindcă şi-aşa nu prea avea altceva de făcut. Pe hol se întâlni cu Liz Jarvis.

- Mi s-a părut mie sau am văzut-o pe Audrey Blake?

- Mda.

- Mă gândeam eu că n-o să-i ia prea mult. Odată ce te-a văzut cum arăţi, nici dracu n-o mai ţinea în spital.

- Dar nu mă văzuse până azi.

- Nu pe viu. Dar pun pariu pe ce vrei că s-a uitat în numărul de luna asta din revista companiei. Apari acolo într-o poză, şi se zice că eşti noua secretară a directorului. Nu e de mirare că s-a mişcat repede.chiar dacă e într-un scaun cu rotile!

- O poză? trecu Hayley direct la ce-o interesa. De unde Dumnezu au mai luat-o şi pe-aia?

- Probabil că e poza standard pe care ai făcut-o pentru legitimaţie.

- Şi nu trebuia să mă întrebe pe mine mai întâi? se minună secretata. Poate că nu eram de acord.

- în timpul orelor de lucru eşti proprietatea

companiei, draga mea, zise Liz cu cinism. Şi n-ai cum să te împotriveşti dacă au chef să publice astfel de materiale.

- Poate că aşa e, înghiţi tânăra în sec.

Doar că prima ei apariţie pe hârtie venise cu un mare nenoroc. Iar Liz parcă îi citi gândurile.

- Se pare că ai nenorocul s-o readucă pe scorpie înapoi mai devreme. Pur şi simplu n-a suportat gândul ca tu să reuşeşti acolo unde ea a dat greş. Cred că şi-a dat seama că la cum arăţi, sigur ai ceva şanse. Ai nevoie doar de timp, acum.

- Nu cred că te înţeleg.

- Nu? râse cealaltă neîncrezătoare. Nu mă duci tu de nas, dar hai să-ţi explic. E îndrăgostită de el. De opt ani. Dar n-are şanse, pentru că tipul are gusturi mai bune.

- Dar nu ştie că e iubitul lui Felicity Brown?

- Şi înainte a fost al Laurettei Newton, mai înainte al Elisei nu-ştiu-cum. Dar ştie că niciodată nu ia în serios relaţiile cu fetiţe dintr-astea. Şi de fiecare dată când una pleacă, se crede în competiţie. Orbul e mai prost ca toţi proştii.

Hayley medită asupra acestui fapt şi a valorii sale de adevăr.

- Te-a demis deja?

- încă nu, dar sigur o s-o facă la întoarcere.

Insă Marcus nu se întoarse nici după cinci, când deja

se făcuse ora de plecare. Vinerea aveau zi mai scurtă. Hayley stătea la birou, rozându-şi unghiile în încercarea de a ignora cele spuse de Liz. Oricum, atât Liz cât şi Audrey se înşelau în privinţa unui lucru. Având în vedere perioada scurtă în care lucrase pentru firmă, slabe şanse ca Marcus să vadă în ea mai mult decât un mecanism eficient care-i uşura lui munca. Micile jocuri amoroase ocazionale făceau parte din viaţa de zi cu zi oricum. Ceva care-i dădea savoare, dar n-o întreţinea efectiv. Spre deosebire de Audrey, Hayley era foarte realistă şi sigură că cealaltă n-avea să ajungă niciodată favorita şefului.

La fel cum nici ea însăşi n-avea să ajungă mai mult de o simplă secretară. Oricum, visa să se îndrăgostească de un bărbat fidel.dacă există asemenea specimene şi dacă norocul i-l va scoate în cale. Or, Marcus Maury nu era acest bărbat, şi trebuia să
se convingă odată şi odată de acest lucru.

Aproape de ora şase, nemairezistând tensiunii, Hayley îşi împachetă lucrurile, gata de plecare. Dacă într-adevăr voia s-o demită în aceeaşi zi, o putea suna acasă. Dacă nu, să aştepte până luni, se revoltă în sinea ei. Ca de fiecare dată, ea trebuia să aibă ultimul cuvânt de spus.

Ca şi cum nu era de-ajuns, chiar când să iasă, văzu

că maşina ei tocmai pleca din staţie. Fără stare să mai aştepte o alta, o luă spre următoarea staţie de autobuz. La intersecţia de la colţul străzii, o maşină trase la bordură şi şoferul deschise geamul.

- Hayley! auzi. Urcă; te duc acasă!

La început ignoră remarca, pentru ca apoi să-l recunoască pe Marcus şi să simtă cum i se urcă tot sângele în obraji.

- Nu mulţumesc; mă descurc.

Semaforul se făcu verde şi din spate începură a claxona alte maşini.

- Pentru Dumnezeu, femeie! Nu vezi că blochez traficul? Urcă odată!

Tentată la început să-i spună că nu mai are dreptul să-i dea ordine, ocoli totuşi maşina, hipnotizată de privirea lui întunecată. Deci, se întorsese până la urmă, gândi nemulţumită. Oare o ducea acasă doar ca o manevră de a-şi lua revanşa pentru durerea şi deziluziile pe care i le provoca? Era cât pe ce să izbucnească într-un râs isteric - el habar n-avea de suferinţa ei, fără nicio legătură cu pierderea slujbei. Se lăsă pe spătar, inspirând adânc.

-Ai de gând să-mi spui ce-a fost asta? o întrebă el după un timp
în care niciunul nu scoase o vorbă.

- Nimic, răspunse ea apatic. Voiam doar să mă

plimb.

-Audrey ţi-a intrat sub piele, nu? chicoti el. Se pricepe la a agasa alte femei; o ştiu.

- Dar se pare că n-are acelaşi efect asupra bărbaţilor.. .însă ei văd foarte rar dincolo de aparenţe.

- Parcă mi-ai promis că s-a teminat cu ce-a fost demult.

- Da, când lucram pentru tine. Acum, nu mai e cazul. Suntem chit. Pot să fac ce vreau şi n-ai să mă împiedici.

- Nu? zise cu un glas mieros. Asta înseamnă că şi eu pot să fac ce vreau?

- Normal. Atâta timp cât eu nu sunt implicată.

Bărbatul o privi cu coada ochiului, apoi, fără a-i da de ştire, trase pe dreapta şi parcă la un local din apropiere, spre surprinderea ei.

- Cred că ai nevoie de ceva tare. Te ajut eu să te calmezi.

- Dar tu conduci.

- N-am zis că şi eu am nevoie să beau, şi un zâmbet îl întineri dintr-o dată. O să-mi iau apă minerală, în timp ce tu bei un coniac.

Deşi ar fi vrut să protesteze, el o împiedică printr-un sărut uşor, abia simţit.

- Fără gesturi violente, serios. Doar un mic imbold.

El coborî şi trecu dincolo pentru a-i deschide. Fata îl urmă, oarecum ameţită în localul care se dovedi a fi

destul de plăcut; se aşezară într-un separeu.

Imaginea lui Frank Heaton îi reveni în minte, involuntar. Cum de unii bărbaţi puteau fura săruturi fără a fi agresivi, în timp ce alţii.? Şi-l şterse imediat din minte, concentrându-se asupra figurii lui Marcus care-i aţâţa simţurile cu trupul lui înalt, suplu, care-i trăda vitalitatea interioară. Se lăsă învăluită, neputincioasă, fără cea mai mică formă de împotrivire. Probabil că Audrey se întorsese totuşi exact la momentul potrivit. Cu toate acestea, nu se putea consola cu gândul că ea era cea care avea să plece.

Marcus se întoarse cu două pahare. într-adevăr, coniacul o ajută să scape de încordare. La un moment dat, îl surprinse studiind-o şi-şi mută repede privirea de la el.

- Nu se supără nimeni dacă priveşti, râse.

- Presupun că nu.

Doar şi ea îl privise pe furiş, ceva mai devreme. Probabil că şi gândurile lui mergeau în aceeaşi direcţie.

- Deci. începu Marcus pe un ton care o puse din nou în gardă. Fă-mă să înţeleg. De când nu mai lucrezi pentru mine?

- Am crezut că e evident! se miră ea. încă din clipa în care Audrey Blake a intrat în biroul ei. nu? Parcă postul era al meu până la întoarcerea ei. Şi iată că a venit.

- Te-am demis eu cumva?

- încă nu. Dar o s-o faci, desigur, adăugă, însă el continua s-o scruteze împietrit. E în regulă. Dacă aşa a fost înţelegerea, n-am de ce să mă plâng.

Decât că soarta fusese nedreaptă cu ea, iar fotografia aia blestemată îi provocase o mare nefericire. Altfel, ar mai fi avut câteva săptămâni să.Oare nu era revenirea lui Audrey o binecuvântare, de fapt? Altfel, s-ar fi făcut probabil de ruşine.

Marcus încerca să citească pe chipul ei vorbele negrăite, dar Hayley plecă ochii, neîndurându-i privirea.

- Vrei să spui că te bucuri că pleci?

- Nu neapărat.. .M-a luat prin surprindere.

- Nu crezi că ai sărit puţin calul? Audrey nu se întoarce.. .cel puţin nu încă.

- Nu? tresări ea, aproape fericită. Credeam.

- Ai crezut. dar nu îndeajuns de înţelept; altfel, ţi-ai fi dat seama că înapoierea ei acum este practic imposibilă.

- Imposibilă?

- Da. La şedinţele care au să urmeze pentru fuziunea ce se întrevede, am nevoie de o secretară care poate să mă urmeze. Iar Audrey nu poate.

O străbătu un junghi şi-şi înfipse unghiile în palme. Pentru o secundă, se amăgise că lui îi este imposibil să renunţe la ea.

- Deci? Mai eşti interesată?

- Pot să mă mai gândesc?

El râse, stârnind în ea un uşor tremur. Se pare că fiecare gest al său avea un efect asupra ei.

- De cât timp ai nevoie?

Hayley se simţea precum un captiv pus faţă în faţă cu posibilitatea de a-şi găsi eliberarea. Un ţipăt de fericire stătea să-i scape pe buze, dar şi-l înfrânse.

- Şi când se încheie fuzionarea propriu-zisă, ce se va întâmpla?

- O să dureze ceva timp, dădu el din umeri. După câte văd eu, lucrurile sunt cam confuze. Dar am senzaţia că o să reuşim
împreună, nu?

Acelaşi strigăt de fericire se zbătea în sufletul ei să iasă la suprafaţă. îşi dorea cu disperare să spună da, dar se stăpâni. Munca în sine era doar o provocare minoră pe lângă cea cu care avea să se confrunte ea personal. Putea oare să lucreze cu el fără a-şi face singură rău? Trebuia să recunoască faptul că nu mai era vorba doar de o fascinaţie adolescentină, ci de ceva mult mai profund. Care n-avea niciun viitor.. .şi o va răni doar.

Iar când el îşi va da seama, se va amuza probabil. Nu era prima secretară care se îndrăgostea de el. Mai mult ca sigur că şi altele, nu doar Audrey, îşi

încercaseră norocul şi sfârşiseră dezamăgite.

- Ce părere are Audrey despre asta? se interesă oarecum ironic. I-ai oferit şi ei un scurt moment de relaxare? De-aia nu te-ai întors la birou mai devreme?

Replicile îl nedumeriseră aparent, pentru ca apoi zâmbetul să-i revină pe buze.

- Normal că a fost dezamăgită, şi mi-a părut rău pentru ea. Am lucrat mult timp împreună şi Audrey nu e genul pe care s-o duci cu zăhărelul. Dar a înţeles în cele din urmă. Şi am întârziat din cauza traficului, o fulgeră. Chiar ai crezut că am stat să-i fac avansuri? îţi par genul care să profite de o invalidă?

- Nu, normal că nu, se jenă ea. De ce să cred aşa ceva?

- Habar n-am. Dar câteodată femeile sunt foarte ciudate.

Pesemne că-i citise invidia!

- Scuze. Nu m-am gândit la trafic. Am exagerat.crezând că o să.

- închei orice afacere cu tine?

- Ceva de genul ăsta. Şi voiam doar să aflu odată.

- Nu e o experienţă plăcută. Acum că am lămurit problema, te simţi mai bine?

Cu greu reuşi tânăra să se uite în ochii lui şi să-şi stăpânească emoţiile în acelaşi timp. Ştia că se află pe un teren minat şi că va trebui să-şi revizuiască

priorităţile înainte de a se implica nu doar profesional. Oare va rezista magnetismului său.?

Se trezi dintr-o dată şocată de ce-i debita mintea. Omul îi oferea doar un post, nu o aventură amoroasă! Ea singură îşi făcea astfel de iluzii. Nu o rugase a rămâne din afecţiune.dar nici n-o dăduse afară. Avea nevoie de ea.însă doar ca să-şi continue afacerile.

- După cum spuneam, vreau să mă mai gândesc.
- Bine. Dar data viitoare când ne vedem, vreau un răspuns.

Adică luni. Şi indiferent de decizia ei, se încheia un episod şi
începea un altul, dar nu era sigură că va reuşi să-l finalizeze, indiferent de calea pe care avea s-o aleagă.

Capitolul 5

-Tu eşti Hayley? o strigă Anthea din dormitor. începeam să-mi fac griji.

-Nu trebuia, şi intră în camera prietenei sale, care se machia în faţa oglinzii. Cu ce ocazie?

-Am o întâlnire. îl cheamă Larry Barnes. L-am cunoscut acum o lună, dar i-a luat mult timp să mă sune. Mergem la o cină.

îşi încheie ritualul machierii, apoi ceru părerea colegei şi se îmbrăcă să plece.

-îţi aduc de jos ceva la pachet de la chinezi. Nu mă aştepta.

-Nicio problemă. Mă culc devreme, oricum.

- Eşti cam indispusă, văd, se opri Anthea în prag, Sigur te descurci? De ce-ai întârziat?

- Munca.O să fac un duş, apoi mănânc şi mă culc. Distrează-te!

Anthea nici n-avea nevoie de invitaţii speciale - iradia toate de fericire.

Hayley aşteptă să plece, după care intră la duş, ştiind că mâncarea n-avea să-i vină prea curând, fiindcă restaurantele erau la ora aceea destul de aglomerate. Apa fierbinte o relaxa. Spuma fină a săpunului îi dezmierda pielea şi pe nesimţite, îi reveniră în minte imagini cu Marcus, din seara când rămăsese închisă la birou, iar mâinile lui îi exploraseră trupul cu ardoare,

incitant, dând naştere unui adevărat dezastru înlăuntrul ei.

Uşa de la intrare care se închise o readuse la realitate. Anthea îi adusese mâncarea; dintr-o dată, i se făcu foame. Se grăbi cu baia, dar la sfârşit, când să iasă, descoperi că nu avea prosop.

- La naiba! De ce nu m-am uitat înainte? Anthea, strigă, sunt la duş şi-mi trebuie un prosop.

în timp ce aştepta, îşi scurse părul lung de apă; Anthea întârzia să apară. Poate că i se păruse doar că auzise uşa, deci trebuia să-şi găsească singură un prosop. Trase perdeaua nervoasă şi ieşi exact în clipa în care Marcus intră în baie cu ceea ce-i lipsea. Se opri în loc, surprins, după care surâse.

- Scuze că am întârziat. Mi-a luat ceva timp să găsesc sertarul.

Şocată, Hayley rămase pironită locului, în timp ce el o măsură,
cu gânduri uşor de recunoscut după chip.

- Hayley, eşti spectaculoasă.

Readusă la viaţă, tânăra îi luă prosopul din mână şi se întoarse înfăşurându-se şi revenindu-şi după fiorul pe care gestul său i-l provocase.

- Şi totuşi nu e pentru toată lumea, mormăi. N-ai vrea să ieşi din
baie până mă îmbrac?

- Nici măcar un cuvânt de mulţumire, chicoti el, spre indignarea ei. Dar dacă tot sunt aici.. .n-ai vrea să te şterg?

- Nu! Ieşi, te rog!

Prezenţa lui echivala cu un pericol iminent, dar şi mai periculos era ce se petrecea în sufletul ei, căci fiecare secundă care trecea însemna o schimbare pe chipul ei, înlăuntrul ei, şi doar un pas mai lipsea să-i cedeze. Iar dacă o atingea.

El nu răspunse şi nici nu se mai auzi vreo mişcare. Unde era? Ce făcea? îndrăzni să arunce o privire peste umeri şi-l zări apropiindu-se; din dorinţa de a se retrage, păşi înapoi, dar din cauza podelei umede, aproape că alunecă. Ţinând strâns de prosop se dezechilibră, dar el o prinse de îndată. Iar locurile pe care le atingea pe pielea ei parcă luau foc sub pecetea degetelor lui.

- Lasă-mă! strigă ea deodată temându-se, neştiind din ce cauză.

- Linişteşte-te! şi o trase spre el, însă fata se smulse înapoi. Pentru Dumnezeu, Hayley, n-am venit să-ţi fac niciun rău!

- Atunci, de ce-ai venit?

îi făcea un rău, totuşi - se afla acolo, în baia ei, ţinând-o în braţe într-un anume fel şi cu o privire care ar fi pus-o în alertă dacă era vorba de alţi bărbaţi. Dar fiindcă veneau din partea lui, echivalau pesemne cu un

vis frumos. însă ea era prea încercată ca să-l accepte. Iar în final tot ea avea să fie respinsă, umilită, adusă în pragul disperării.

- Deci? Sau crezi că răspunsul este mult prea evident?

- M-am întors să-ţi aduc geanta, pe care ai lăsat-o la mine în maşină, răspunse el fără a o scăpa din ochi.

-A. se jenă ea. Dar cum ai intrat? Anthea nu e acasă.

- Ştiu. Adică am presupus, fiindcă uşa era întredeschisă ca şi cum cineva tocmai ieşise. Periculos, mai ales că erai la duş.. .Oricine putea intra, adăugă ironic.

- Şi ai intrat! De ce n-ai aşteptat în sufragerie?

-Am stat, dar ai strigat după prosop şi ţi l-am adus, deşi nu mă aşteptam să ieşi ca să mă întâmpini, zise amuzat. Dar mă bucur că ai făcut-o.

- Trebuia să-mi dau seama că nu te dai în lături de la a arunca o privire.

- Nu doar una .Ai stat atât de aproape de mine, în toată splendoarea ta. în astfel de momente, mă bucur că am o memorie fotografică.

Deja se îngroşa gluma, mai mult decât i-ar fi stat ei în putinţă să suporte. Era prea obosită să mai lupte cu masculinitatea lui dominanată.

- Bun, ţi-ai hrănit dorinţele; acum, pot să mă îmbrac, te rog?

El n-o eliberă numaidecât ci-i îndepărtă câteva şuviţe răzleţe,
trecându-şi mâna pe lângă faldurile prosopului care se mişcă un pic.

- Du-te!

Apoi, oftând adânc şi parcă fără voie, ieşi.

- Te aştept în sufragerie.

- Nu e nevoie să mai pierzi timpul pe-aici. Lasă geanta şi.mulţumesc.

- Plăcerea a fost de partea mea, zise viclean, cu subînţeles. Nu sta prea mult.

Hayley rămase a se şterge, încă tremurând, ca şi cum ochii lui fuseseră de fapt o mână.aceeaşi mână pe care şi-o închipuise mai devreme sub jetul de apă şi care-i provocase senzaţii atât de aparte. Probabil că la distanţa mică la care se aflaseră unul de celălalt, ea gândise, chiar sperase că el va materializa aceste fantezii. Şi posibil să-şi fi pus în aplicare planurile, dacă ea n-ar fi stricat toată vraja.

Era greu de crezut că acum Marcus se dovedea a fi complet diferit faţă de bărbatul autoritar de la birou. Măcar aşa ajungea să-l cunoască mai bine. Nu avea prea des obiceiul de a tachina, dar de fiecare dată când se întâmpla, o prindea pe picior greşit. Deşi mai abordabilă, atitudinea lui păstra totuşi ceva imprevizibil, încât el însuşi devenea şi mai enigmatic. Şi deci cu atât

mai periculos pentru capacitatea ei de autocontrolare.

Cu prosopul înfăşurat în jurul trupului, tânăra scoase capul pe uşă, şi văzând totul pustiu, se aruncă repede spre camera ei, trântind uşa în urmă. Petrecu mult cu îmbrăcatul şi cu uscarea părului, tocmai pentru a-i da timp să plece.

Când ieşi într-un târziu, îl găsi lângă aragaz.

- Parcă plecai. rosti ea, dezamăgită.

- Nu; aveam de gând să-ţi pun mâncarea la cuptor, dar încă nu mi-am dat seama cum funcţionează.

- Lasă; o fac eu mai târziu. După ce pleci. Unde e Anthea?

- Habar n-am.

- Dar s-a dus după mâncare. Trebuie să fi fost aici când s-a
întors ea.

- Nu...Pachetul era pe masă când am ajuns eu.

Pesemne că prietena ei se grăbise, şi lăsase uşa deschisă. Se mai întâmpla, dacă nu era trasă cu putere. Era posibil ca Anthea să nu se întoarcă mult timp de acum înainte - poate chiar deloc în acea noapte! Iar ea era singură cu Marcus, care nu era tocmai în apele lui.

- Mda.. .Mulţumesc încă o dată că mi-ai adus geanta.

- Nu-i nimic, zise, şi reuşi să aprindă cuptorul, după care puse pachetul înăuntru. Se pare că avem o preferinţă comună pentru mâncarea chinezească. îmi

mulţumeşti de două ori dacă te acompaniez la masă? Cred că ne ajunge la amândoi.

- Şi eu care credeam că ai gusturi mai exotice.

- Câteodată.Alteori mă încântă de-a dreptul mâncarea gătită în casă, surâse el ciudat, amintindu-i inexplicabil lui Hayley de ce menţionase Liz - că se plictisea repede de partenere, şi că Audrey spera fără şanse la o relaţie cu el.

Oare asta însemn eu pentru el? Ceva făcut în casă? De-asta ai venit - să te lecuieşti de gusturile mai rafinate?

- Şi mâncarea chinezească în ce categorie ar intra?

- într-una aparte, răspunse el după un timp de gândire. îmi aminteşte de studenţie, când stăteam într-un apartament foarte asemănător cu ăsta.

Bărbatul stătea aşezat la masa micuţă, pe scaunul din exterior, încât Hayley se văzu nevoită să se strecoare pe lângă el. în clipa în care trupul ei se apăsă peste al lui, Marcus scoase un suspin uşor de plăcere, dar Hayley se întrebă dacă fusese un gest deliberat. Singurul avantaj că-i stătea alături era faptul că nu trebuia să-l privească direct în ochi sau să-i citească intenţiile ascunse pe chipul expresiv.

- Nu te vedeam într-un apartament închiriat, observă ea. îmi închipuiam că te-ai născut în puf.

-Aşa e, dar bunicul mi-a tăiat toate privilegiile când

am intrat în firmă. Credea în vechea noţiune de a-ţi câştiga pâinea prin munca proprie, începând de-a dreptul de la zero. Şi că munca, perseverenţa şi spiritul combativ formau caracterul.

- Eu am avut parte din plin de amândouă. Şi presupun că un apartament ca ăsta înseamnă "zero" , şi privi abătută de jur împrejurul bucătăriei minuscule, de doar câţiva metri pătraţi, care însemna o porţiune mică din sufragerie, iar aceasta avea un perete despărţitor faţă de cealaltă cameră. Nu era un spaţiu neplăcut. în ciuda superficialităţii caracteristice prietenei sale, Anthea reuşise a da o notă de confort propriului cămin.

- Se poate. Dar a fost foarte distractiv.

în ochii lui se citea un sentiment de nostalgie. Pe de altă parte, tânăra se întreba ce femei contribuiseră la ascensiunea lui.

- Cred că şi mai interesant devine când ştii că la final te aşteaptă o mare recompensă, indiferent ce-ai face.

- Nu chiar indiferent, domnişoară Morgan, şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Am muncit foarte mult s-ajung aici. Tocmai de aceea nu accept ca angajaţii mei să fie delăsători.

- Scuze. rosti ea, conştientă că gelozia o purtase prea
departe.

- Cred că s-a încălzit mâncarea, se ridică el de la

masă.

- Dacă vrei să pleci, nu-i nimic.

- Nu vreau, şi pe neaşteptate se aplecă s-o sărute. Sunt lihnit, şi n-am de gând să mă las influenţat de părerile noastre contradictorii.

Apoi scoase farfurii, le încălzi şi începu să împartă mâncarea. îşi scosese sacoul şi cravata, lăsând-o pe Hayley să-i admire fascinată mişcarea expresivă a muşchilor mascaţi de albul cămăşii.

Era un bărbat priceput în orice situaţie, realiză ea amarnic, fie că era vorba să dea ordine din spatele biroului, fie că se ocupa de masa de seară. Dintr-o dată, îi răsări în minte imaginea idilică şi totuşi deconcertantă cu ei doi, locuind împreună, cu seri nesfârşite, şi aproape se abandonă visării. Se lăsă servită pentru ca apoi să mănânce liniştită, hrănindu-şi foamea, pe măsură ce altă foame creşte în ea. Cu mânecile suflecate pe jumătate, Marcus devenea şi mai incitant în viziunea ei.

în timp ce el vorbea detaşat, ea îl studia, ascultând doar pe jumătate poveştile despre apartamentele şi peripeţiile lui din tinereţe. înlăuntrul ei se iscă o uşoară tulburare, care deveni la un moment dat insuportabilă. Ca şi cum ar fi privit într-o vitrină strălucitoare, conştientă că lucrurile superbe de dincolo de sticlă îi erau inaccesibile. Şi dintr-o dată o cuprinse un

sentiment de indignare.

El se ridicase între timp să pregătească două cafele şi fluiera un cântec.

- Marcus, de ce-ai venit? rosti ea serioasă la care el se întoarse încet, privind-o întunecat.

- Nu ştii?

- Nu.

- O să-ţi spun, zise el şi reveni pe scaun. Sau mai bine îţi arăt.

O cuprinse de umeri şi o apropie de el. Abia atunci ea realiză că
n-avea şanse de scăpare din poziţia în care se afla. Albastrul-închis al ochilor lui o învăluia simţitor, încât chiar de-ar fi vrut, nu s-ar fi putut dezlipi din încleştarea sa.

Apoi cu un surâs slab, o sărută. După o clipă de încordare, ea se abandonă, iar dintr-o dată mişcările lui se intensificară şi se prelungiră, deosebit de apetisante.

Hayley simţi o imperioasă nevoie de a-l atinge, şi-i mângâie timid obrajii, contururile aspre ale feţei, simţindu-i pulsaţiile. Braţele lui o încolăciră cu putere, aproape strivind-o, iar sărutul deveni unul înfometat, pasional, căutând şi aflând un răspuns pe măsură. La un moment dat, buzele lui trecură la explorarea pleoapelor ei, apoi a lobului urechilor - o senzaţie nouă care-i dădu fiori. Apoi coborâră spre adâncitura gâtului. Degetele ei

se pierdură în părul lui des, pe măsură ce experimenta senzaţii nebănuite. Simţea că pluteşte, şi totuşi lipsea ceva.Exista o dorinţă mult mai intensă, nedesluşită încă. îi şopti numele, iar în clipa următoare mâinile lui îndepărtară bluza de pe umeri, pornind cu buze fierbinţi pe albeaţa pielii ei. Descheie rând pe rând fiecare nasture, până când sânii ei rămaseră dezveliţi în toată splendoarea lor. Se opri, admirându-i şi dezmierdându-i lent, pentru ca apoi
să-i caute ochii, care acum nu mai ascundeau niciun secret.

- Hayley.scumpa mea, dac-ai şti cât de mult.

Părea că se îndepărtează, spre disperarea ei. îl prinse de rever şi-l trase spre ea, ţinându-i degetele pe pieptul ei. Aprinsă şi excitată, se lipi de trupul lui. El suspină adânc şi o încolăci, dar nu cu aceeaşi pasiune. Pentru ca apoi să-şi dezlipească buzele de pielea ei, şoptindu-i încontinuu numele.

Deşi conştientă că totul se terminase, că fericirea îi alunecase printre degete, Hayley nu reuşea să se elibereze din braţele lui. El se desprinse primul, uşor, acoperindu-i sânii, aranjându-i câteva şuviţe de păr, după care-i luă chipul în palme, fixând-o cu o privire înfometată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, nedumerită şi puţin ameţită.

- Cred că ne-am lăsat amândoi duşi de val, răspunse cu un uşor tremur în glas, după care reveni la aragaz.

Umerii lui se ridicau spasmodic şi Hayley realiză că nu era câtuşi de puţin atât de calm pe cât părea din exterior.

- Am.picat vreun test? oftă ea, indignată.

- Nu, zise el cu spatele, ţinându-se strâns de marginea chiuvetei. Eu era să-l pic.

- Nu înţeleg.

- Poate e mai bine aşa.

Nu-şi termină cafeaua, devenind agitat şi nărăbdător să plece. Hayley îşi dorea la fel de mult să-l vadă plecat, să-şi analizeze în linişte sentimentele tulburătoare, confuze.un amestec de detaşare şi de umilinţă. Să fi fost totul spre binele ei? Sau o respinsese? Să-i fi arătat prea direct ce simte pentru el şi astfel să-l fi îndepărtat? O partidă de amor n-ar fi trebuit să-i pună probleme. La un moment dat, el se ridică să plece şi ochii îi căutară din nou pe-ai ei. Hayley însă şi-i plecă, neputincioasă.

- Mai lucrezi pentru mine? veni întrebarea neaşteptată.

Chiar aşa de puţin îi lause să revină la treburile cu adevărat importante pentru el?

- Nu ştiu. N-am avut destul timp să mă gândesc. îţi spun luni.

- Parcă am zis că va fi data viitoare când ne întâlnim,

insistă. Mai vrei postul?

Tinerei îi venea să izbucnească într-un hohot de râs. Nimic nu se schimbase şi prin astfel de metode - iritându-l şi fiind încăpăţânată - îl putea manevra.

- Mda.. .Dar nu înţeleg de ce neapărat eu.

- Pentru că am nevoie de o secretară competentă ca să termin problema fuzionării; de preferat pe tine, pentru că deja eşti într-un fel implicată. Dar dacă nu eşti sigură.

Parcă se afla în pielea unei pisici cu nouă vieţi. De fiecare dată când îi dădea un nou implus, ea îl prindea din mers. Şi iată că acum îi acorda o nouă şansă; deşi pentru propriile-i interese, o ajuta şi pe ea. Deci, la urma urmei, avea şansa de a-şi reface mândria pierdută.

- Sunt sigură. Foarte sigură, zise într-un final.

- Bun!

Şi cu asta părea că discuţia se încheiase, iar Hayley ieşi înainte să-i deschidă. Când să iasă, îl prinse brusc de mânecă.

- Marcus, crezi că seara de azi ne va afecta?

- Deloc.. .Presupun că a fost doar una din acele zile. Apoi îi luă mâna de pe braţul lui şi i-o sărută.

- Mulţumesc pentru geantă.

- Nicio probelmă.A meritat.

Capitolul 6

Deşi se purta la fel de amabil, Marcus reclădise barierele dintre ei. Era într-un fel bine, căci Hayley nu ştia la ce să se aştepte de la el. Vizita inopinată venise cu o dublă motivaţie, însă principala era să se asigure că ea continuă alături de el. Să fi fost şi gesturile amoroase parte din planul lui? N-avea de unde să ştie, după felul în care se comporta de regulă. Dar nici el n-avea să afle cât de aproape fusese de o victorie asupra victimei sale.

Dacă ar fi continuat, şi ar fi ajuns în pat, ea n-ar mai fi putut lucra pentru el, şi fiecare dintre ei putea fi considerat un înfrânt.

Cu fiecare zi care trecea, Hayley primea tot mai mult de lucru, iar el rămânea tot mai mult timp la birou, preluând o parte din sarcinile care-i reveneau ei. Uneori apărea şi Felicity, care totuşi pleca foarte repede, minutele pe care cei doi le petreceau în biroul lui scurtându-se simţitor. Surâsul ironic şi provocator al actriţei părea că păleşte, deşi probabil că secretara se înşela. Mai degrabă citea în ea o manevră hotărâtoare decât una disperată. Suna des, cerând să vorbească cu Marcus, şi niciodată nu i se refuzau convorbirile. îi făcea legătura şi auzea salutul lui cald, pentru ca apoi s-o cuprindă o senzaţie de gelozie care dura ore în şir.

Pe de altă parte, spre satisfacţia negrăită a lui

Hayley, între Marcus şi ea începuse a se construi o relaţie mai specială. Acum era privită mai degrabă ca o asistentă decât ca o secretară, adesea cerându-i-se opinia; dar mai mult de-atât, şeful ei devenise foarte circumspect în ce priveşte distanţa dintre ei.

într-o dimineaţă, apăru la birou cu Martin Lukes, pentru a-l prezenta lui Hayley.

- Martin este unul din membrii comisiei de conducere pe care am organizat-o să se ocupe de finanţele partenerilor noştri, explică Marcus.

Hayley îl recunoscu foarte uşor pe tânărul blond care o speriase chiar din prima zi.

- O să ne vedem destul de des, îi scutură el mâna. Nu pot să cred. Mai ales că mă şi plăteşti.

- Să sperăm că la fel de norocos te vei simţi şi când o să vezi cât e de lucru, zâmbi şeful sarcastic. Nu cred că-ţi va rămâne prea mult timp să mai şi flirtezi cu domnişoara Morgan.

Hayley îl fulgeră brusc, căci nu ştia de unde venise avertismentul deloc subtil. Mai bine Marcus o lăsa pe ea să tragă un semnal de alarmă dacă era cazul.

- Nicio grijă, se înroşi Martin Lukes. Era doar o glumă.

-Tine-le pentru după program. Fă-mi o listă cu întâlnirile ce au
să urmeze, o anunţă pe Hayley. Mă uit pe ea după

prânz.

Apoi plecă fără a-i zâmbi, aşa cum o obişnuise în ultima vreme, lăsând-o nedumerită în privinţa a ceea ce făcuse ea de-l iritase într-atât. Se întoarse după o vreme, mai relaxat.

- Cu excepţia unui raport pe care-l voi avea într-o zi sau două, în rest le am pe toate, anunţă el. Acum e timpul să punem cap la cap toate informaţiile.

Ii puse un număr de dosare pe masă şi se aşeză.

- Vezi cum faci ca să fie incluse pe agenda de săptămâna viitoare şi aranjează şedinţele.

- Nu cred că ajunge o săptămână, se încruntă ea. Unele firme sunt la mari distanţe şi o să ia mult timp drumul.

-încearcă. E mai avantajos să mergem noi câteva zile şi astfel să scutim o serie de drumuri.

Hayley privi mirată chipul detaşat al celui pe care ajunsese să-l iubească. De-ar fi zărit măcar un licăr de interes în ochii lui, însă o întâmpină doar o expresie amuzată.

- E vreo problemă?

- Nu.nu cred.

- Nu pari convinsă. Sigur nu e nicio problemă?

O întrebare cu subînţeles la care nu-i putea răspunde pe faţă.

- Niciuna.

Doar că avea să fie doar cu el câteva seri, în care probabil vor mânca împreună, vor dormi în camere alăturate, şi deci va trece printr-o altă probă de foc a rezistenţei ei.

- N-ai încredere în mine?

- Ba da.

- Mulţumesc, zise cu ironie în glas.

Probabil că întrebarea corectă era dacă are încredere în ea însăşi.

- Crezi că domnişoara Brown are să înţeleagă? se trezi ea întrebând cu răutate.

- De ce nu? miji el ochii. Oricum, e vorba doar de afaceri.

Asta ca să mă înveţe minte, gândi ea

- Bun. Deci, să lăsăm călătoriile mai îndepărate pentru ultima parte? Sau o să se interpună cu alte planuri de weekend pe care le ai cu domnişoara Brown?

- Nu cred. Felicity pleacă o vreme după weekendul ăsta. începe lucrul la un nou film.

Hayley îşi muşcă buzele, nefericită. El însă zâmbi cald.

- Deci, aranjează-le cum vrei. Sunt numai al tău.

Lunea următoare începea prima rundă de călătorii. Fusese pe de-antregul o săptămână interesantă, Marcus adesea irascibil, aducând-o pe Hayley în pragul disperării. Dispăruse orice urmă de înţelegere care se

crease între ei, înlocuită de o tensiune mutuală, încât secretarei îi era aproape imposibil să stea calmă în prezenţa lui.

Seara o ducea acasă, într-o tăcere deplină. Nici măcar nu o privea, concentrat exclusiv în faţa lui, încruntat, cufundat în gânduri. Hayley ştia că negocierile mergeau greu, că unele persoane prezente pur şi simplu îngreunau raporturile diplomatice prin atitudinea lor; cu toate acestea, îl văzuse şi în situaţii mai delicate şi-i admira stăpânirea de sine. Câteodată îşi dorea să-l scoată din pasele proaste, iar de multe ori ea însăşi devenea un pachet de nervi când îl vedea aşa.

Marcus era mai exigent ca niciodată, aşteptându-se ca ea să-i anticipeze orice nevoie încă dinainte a o rosti, devenind nervos dacă dispărea de lângă el mai mult de un minut, şi totuşi ignorând-o complet când o avea alături.

Hayley se mulţumea cu pauzele de masă, când Marcus se lăsa dus cu vreun director al altei companii, şi ea rămânea cu şandvişul şi ceaiul de la cantina companiei. Mai era şi Martin Lukes prin preajmă, singura faţă cunoscută din marea de străini. Mâncau împreună când se întâlneau, şi-şi ţineau companie până la reînceperea şedinţelor. Gesturile lui manierate şi de bun-gust echilibrau balanţa sentimentelor ei.

Şedinţa de miercuri se dovedi una extrem de dificilă,

iar Hayley aproape îşi pierdu cumpătul.

- Nu ştiu ce l-a apucat, se plânse ea lui Martin, încălcând astfel regula de aur de a nu vorbi niciodată despre şeful ei. Parcă e un leu în cuşcă.

- Probabil că a văzut ziarele de dimineaţă, zise Martin. Se pare că actriţa aia cu care iese, Felicity nu-ştiu-cum, l-a lăsat baltă. Apare
o poză cu ea şi un bărbat, fie partenerul ei, fie regizorul.

Iniţial Hayley simţi milă pentru Marcus, apoi o senzaţie de exaltare şi-apoi de respingere.

- Astfel de poze nu înseamnă nimic. Poate că e doar publicitate pentru film.

Pe cine încerci să păcăleşti? îşi zise, căci o parte din ea spera în adevărul acelor bârfe. Deşi comportamentul lui din ultimele zile îşi găsea o justificare în problemele personale cu actriţa.

- Ar trebui să-i spui lui asta, remarcă colegul ei, privind undeva dincolo de ea. Arată de parcă ar avea nevoie de ceva care să-l revigoreze.

Ea se întoarse şi-l zări pe Marcus venind spre ei, posomorât.

- Scuze că vă întrerup, zise glacial, vreau să revizuim cifrele şedinţei de azi înainte să reînceapă negocierile. Perkins zice că apar greşeli.

A doua zi Martin nu apăru, şi când ea se interesă de el, Marcus îi răspunse violent:

- Face ce trebuia să facă de la început. îşi vede de treaba lui. Spre casă, o luă prin surprindere cu o invitaţie la cină. Mai degrabă sunase a ordin, astfel că Hayley acceptă mai mult de nevoie. Dacă în ultimele zile el nu se arătase prea amabil, fără îndoială că nici cina n-avea să fie prea strălucită. Şi totuşi, chipul lui se luminase cu un zâmbet de mult apus.

Acasă, medită încă o dată asupra invitaţiei - să fi avut ceva de-a face cu noua aventură a lui Felicity Brown?

în ciuda celor spuse de Liz Jarvis, actriţa încă juca un rol important în viaţa lui. El nu dădea semne a se fi pictisit - ba dimpotrivă - şi chiar era foarte posibil ca ea să fie cea care să-l ducă la altar. Dureros de-a dreptul.

Şi mai dureros ar fi fost ca el să se folosească de persoana ei pentru a o atenţiona pe actriţă - ceea ce o înfurie de-a binelea.

Şi totuşi, în timp ce căuta prin garderobă, simţi o oarecare nerăbdare. Tot căutând, degetele i se opriră pe una din puţinele piese extravagante - o bluză de mătase într-o nuanţă vie, cu breteluţe fine, foarte sugestivă însă deloc indecentă. Culoarea dădea o notă aprinsă pielii ei şi, asortată cu o fustă cu volane ample, mai închisă, îi asigura o prezenţă de remarcat în orice împrejurare. în urechi îşi puse cercei fini de argint, iar la

gât un colier subţire cu perle. Apoi se cercetă în oglindă. Părul negru şi bogat îi cădea în valuri unduite pe umeri. Ochii-i căprui expresivi şi obrajii pudraţi delicat aduceau o tentă de naturaleţe. Cândva demult - nici nu mai ştia când - el ceruse aşa ceva. Iar acum îi oferea din plin, ca un fel de răzbunare.

Oare nu era prea îndrăzneţ? La urma urmei, nici măcar nu-i spusese ce fel de cină va fi, aşa că îşi puse în geantă şi un carneţel, ca măsură de precauţie.

Marcus apăru la opt şi jumătate fix şi când îl zări, Hayley răsuflă oarecum uşurată - arăta extraordinar în costumul lui cenuşiu, o cămaşă gri şi o cravată albastră; pe alţii ar fi arătat formal, însă la el devenise ceva obişnuit, semn al statutului său aparte.

Tânăra se ruşină brusc, ca şi cum se întâlneau pentru prima dată . Nu reuşea să-l privească în ochi, iar când o făcu, privirea lui înflăcărată, vădit apreciativă, o înmărmuri de-a dreptul.

- încântătoare! murmură şi o sărută delicat.

Fata însă se retrase şi-şi luă un sacou din cuier.

- Mergem? Sunt gata.

- Niciodată n-am fost mai pregătit, îi luă braţul. Şi niciodată n-am fost mai de invidiat.

Deşi îşi dorea din tot sufletul să-l creadă, Hayley se consola că o deziluzie mai puţin era mai preferabilă totuşi. Afară, Marcus chemă un taxi, motivând că era

mai uşor decât să caute loc de parcare prin centru. Gestul o luă prin surprindere, alarmând-o. Asta însemna că va trebui s-o aducă înapoi acasă, iar apartamentul va fi gol, la fel cum fusese şi ultima oară când Anthea şi Larry Barnes ieşiseră împreună. Dar Marcus nu trebuia să afle de apartamentul gol, până nu se va decide ea a-i spune.

Restaurantul era unul de lux, intim, cu covoare pluşate şi tapet argintat. Nu primeau pe oricine, gândi Hayley, maliţioasă. Printre cei prezenţi, recunoscu o serie de feţe; ospătarul, cu o alură foarte prezentabilă, îi conduse la o masă şi trase scaunul pentru ea, iar Hayley se aşeză, intimidată.

- Trebuia să-mi spui, şopti. Puteam să apar în blugi şi pulover.

-Atunci, te duceam la taverna mea preferată.

-Unde tu ai fi arătat ca nuca în perete; la care el se amuză.

-Arăţi foarte bine, şi-i atinse braţul de pe masă. Şi de două ori mai savuroasă decât orice de pe meniul de-aici.

Asta de încurajare, gândi ea, fiindcă minţea desigur. Mai ales că mâncarea nu putea fi descrisă în cuvinte; niciodată nu mai degustase aşa ceva, iar după, abia dacă-şi mai amintea ce comandase. Mai degrabă mintea-i era înceţoşată de momentul de glorie pe care-l

traversa. Probabil că multe femei erau mai frumoase în seara aceea, însă Marcus avea ochi numai pentru ea. Cel pe care l-ar fi omorât pe parcursul zilei dispăruse complet, înlocuit de bărbatul pentru care ea nu putea avea alte sentimente decât de iubire.

Şi totuşi, îşi zicea, invitaţia trebuie să aibă un motiv, pe care avea să-l afle curând, iar până atunci voia doar să se bucure de ceea ce trăia.

Simţea că se îndrăgosteşte de el cu fiecare minut, pe măsură ce caracterul lui i se dezvăluia aşa cum nu s-ar fi aşteptat niciodată. O personalitate puternică, totuşi delicat, cald, inteligent, fermecător.

Ea i se dăruia cu toată fiinţa ei, foarte conştientă de virilitatea acestui bărbat. Glasul lui uşor răguşit îi făcea simţurile să vibreze, să asculte la nesfârşit. La un moment dat, el îi povesti o anecdotă de pe vremea studenţiei, iar la final ea râse destul de tare, uitând de locul în care se aflau.

- Scuze. şi-i duse degetele la gură.

- Nu-i nimic, şi i le luă, sărutându-i-le. Fii tu însăţi. Fermecătoare.

Hayley simţi un fior din creştet până în picioare.

- Câţi ani ai? o întrebă pe neaşteptate.

- Douăzeci şi trei.

- Ai rude?

- Mama. Dar nu ne mai vedem. Tata a murit când

aveam cincisprezece ani şi ea s-a recăsătorit cu un australian.

- Care-ţi creează probleme?

- Nu neapărat. Normal că-mi lipseşte tata, fiindcă eram foarte apropiaţi. Dar mama e genul de persoană care are nevoie de cineva aproape, iar Mike s-a dovedit a fi foarte simpatic. Numai că a vrut să ne ducă în Australia şi eu am refuzat. Voiam să rămân să termin liceul. La un moment dat, mama s-a plictisit să se tot roage de mine şi a plecat chiar înainte ca eu să termin.

- Şi de atunci ai fost pe cont propriu?

- Aşa îmi place. răspunse ea retrăgându-şi palma dintr-a lui, fiindcă mângâierile sale o învăluiau într-o boare plăcută.

-înseamnă că nu te încadrezi în categoria celor care au nevoie de cineva.

- Nu neapărat. Doar dacă e vorba de cineva de care ai cu adevărat nevoie. Prefer să fiu pe cont propriu decât să umplu un gol degeaba.

El continuă s-o fixeze cu nişte ochi provocatori, încât ea simţea nevoia să urle.

- Eu am treizeci şi cinci de ani.

- Ştiu, se grăbi ea, deşi acum realiză că el îşi va da seama că
trăsese cu ochiul la dosarul său personal.

- Ce altceva mai ştii?

-Nu prea multe. Că eşti directorul unei companii prospere, că n-ai fost căsătorit niciodată. De ce nu? se trezi.

-Directorul unei companii prospere - cred că acesta e motivul. Sau poate că n-am avut niciodată şansa.

-Nu vrei copii?

-Nu prea m-am gândit până acum..

-Şi acum?

Cum de îndrăznea? se întrebă, amuzată. Undeva , pe parcurs, raporturile se inversaseră. Nu mai erau secretara şi şeful, ci doi oameni curioşi, căutând răspunsuri.

-Poate că a venit vremea să mă gândesc, zise, căutând adânc în sufletul ei, fericit de ce vede. Alte întrebări?

-Nu.

De fapt, nu era sigură că mai voia răspunsuri.

Probabil că imaginea lui Felicity cu "noua" ei achiziţie îl indispusese, poate că revizuise rolul pe care îl atribuise actriţei, acela de soţie şi de mamă. Poate se temea că Felicity se plictisise să-l tot aştepte.Dar de ce să strice seara cu astfel de suspiciuni?

-Bun. Cred că a venit vremea desertului.

La final, Hayley se ridică cu un oarecare sentiment de regret că se terminase totul, şi totuşi temătoare de ce avea să urmeze. Dacă tot era singură, se decise a-l

invita la o cafea.

Afară, portarul chemă un taxi. Hayley se afla la braţul lui, relaxată, fericită, iar el se aplecă, abia atingându-i buzele cu ale sale.
în acelaşi moment, o lumină scăpără în apropiere, iar el îşi ridică nervos capul, înjurând. Apoi dădu drumul braţului ei, şi se îndreptă nervos spre direcţia din care venise bliţul, iar Hayley primi încă unul, orbind-o. Când îşi reveni, observă că portarul îndepărta un bărbat de la intrare, iar Marcus o împinse în maşină.

Alături de el, pe bancheta din spate, Marcus fierbea de nervi, precum un vulcan aprins, iar Hayley simţea de parcă întreaga vâlvătaie a trupului său se infiltra şi în ea. Privea înainte, cu ochi inexpresivi. La un moment dat, întinse mâna după a ei şi-i strânse degetele cu putere.

- Ce s-a întâmplat? Cine era tipul?

- Habar n-am, şi o încleştă şi mai tare. Vreun paparazzi sau un amator. Oricum tot acolo se va ajunge.

Dădu drumul mâinii ei şi mormăi ceva în bărbie din care ea prinse doar "prost" şi "greşeală".

Seara care începuse atât de perfect, se încheiase dezastruos şi nimic nu se putea face pentru a îndrepta lucrurile. între cei doi se lăsă o tăcere profundă, iar tânăra realiză dintr-o dată că incidentul cu fotograful

avea să-l marcheze pentru ceva timp. De ce oare? La poziţia pe care o ocupa.. .Trebuia să se fi obişnuit până acum, şi n-ar fi fost prima oară când o poză-i apărea în ziare.

Abia atunci îi veni în minte că probabil a doua zi dimineaţă, poza lui va apărea pe primele pagini; şi a ei la fel.

I se strânse stomacul - de aceea se enervase? Pentru că-i descoperiseră ieşirea neoficială cu secretara? Până să ajungă acasă, Hayley deveni şi ea la fel de încordată ca Marcus. El ieşi şi întinse o palmă s-o ajute însă ea refuză şi se chinui singură, cu ochii în pământ.

- Mulţumesc, zise când taxiul plecă, nici nu mai ştiu de când n-am mai avut o seară atât de perfectă. Era adevărat, însă tensiunea ce mustea în ea umbrea întreg înţelesul acelor cuvinte. în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, încă-l mai dorea şi se ruga în sinea ei ca atmosfera de mai devreme să fie recâştigată.

- Hayley.. .îmi pare rău.

- Nu e nevoie, te rog.

- Sigur? o fixă el intens. E totul în regulă? apoi căută în lungul străzii pustii.

Deci, n-avea de gând să intre. Părea nerăbdător să plece, iar când se aplecă s-o sărute, ea întoarse obrazul. Cu un gest nervos, el o prinse de bărbie, forţând-o să-l

privească în ochi.

- Noapte bună; îmi pare sincer rău.

"îmi pare rău" îşi repetă în minte Hayley de mii şi mii de ori, căci nu reuşea să adoarmă. Pentru ce? Că stricase seara? Sau că-l surprinseseră cu secretara, deşi ar fi preferat să nu se afle? Localul în care cinaseră părea unul destul de restras, favorabil întâlnirilor clandestine, unde arareori puteai descoperi pe cineva. Şi totuşi, Marcus se înşelase. întâmplarea o făcea să se simtă precum un obiect ieftin, pângărit.exact aşa cum rămânea după îmbrăţişările lui Frank Heaton. însă de data asta consecinţele erau mult mai grave, mai personale. Pentru că de data asta iubea. Sincer şi fără scăpare. Dar, era prea târziu pentru regrete; fie că erau ale ei.sau ale lui.

Capitolul 1

Chipul ei în oglinda din baie reflecta o imagine pe-atât de jalnică pe cât se simţea şi ea. Noaptea nedormită se regăsea în cutele vineţii de sub ochi. Era vineri, şi prima întâlnire la distanţă, iar Marcus o programase pe cea mai grea. Spera doar să se ridice la nivelul aşteptărilor sale.

A doua zi urma să aibă loc întâlnirea cu ultima firmă de pe lista partenerilor, iar distanţa pe care o aveau de parcurs şi ora matinală la care plecau o înspăimântau de-a dreptul; la fel şi ideea de a sta peste noapte la un hotel cu Marcus. Spera să treacă şi de acel hop, căci va fi nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a-şi păstra sângele-rece.

Ieşi din baie pentru a-şi pregăti geanta. Cu cina din seara precedentă, uitase să împacheteze şi se trezise foarte devreme pentru asta. Aruncă nişte fuste şi bluze la întâmplare. Apoi, după ce medită puţin, mai puse şi o rochiţă de seară, un halat de baie şi trusa de machiaj. Apoi căută dezinteresată ceva care să se potrivească dispoziţiei ei din acea diminieaţă, însă fără succes, găsi o rochie din lână, până la genunchi, cu o crăpătură firavă şi tocmai o încerca în clipa în care Anthea aruncă o privire la ea în cameră.

-îţi stă superb! Nu mi se pare corect să arăţi atât de bine! Cred că cine se ocupă de alocarea trăsăturilor

personale ar trebui să le dozeze mai cu cap!

- Dar înfăţişarea ta nu are nimic nelalocul ei. Mai trebuie doar să lucrezi puţin la caracterul tău. Unde ai fost noaptea trecută?

- Unde crezi? întrebă cealaltă.

- Prefer să nu aflu.. .Nu e treaba mea. Dar voiam să ştii că nu prea sunt de acord cu realaţia ta cu Lenny.

- Mulţumesc, ce să-ţi spun! într-adevăr nu e un prinţ. Dar nu toată lumea e la fel de norocoasă ca tine! se răsti. Poate dacă aş avea simţul raţiunii ca tine şi cu mai multă încredere în mine, aş avea acelaşi impact pe care l-ai avut tu asupra lui Marcus Maury.

- Adică acelaşi impact pe care l-ar avea un nou model de calculator. Poate chiar mai puţin, zâmbi Hayley.

- Serios acum! Sper că n-ai de gând să-ţi baţi joc de mine. Cel puţin după ce am văzut în ziare.

Erau două poze, una în care el o săruta şi alta în care el se năpustea după fotograf, iar Hayley se afla undeva pe fundal cu ochii măriţi şi speriaţi. Titlul era : "încă un partener pentru Maury"

Intr-un fel sau altul, se bucura că şeful ei nu ajunsese la birou. Sună telefonul, zgâriind-o parcă pe creier.

- Biroul lui Marcus Maury, răspunse exasperată.

- E acolo? se răsti o voce de femeie.

-Mă tem că nu. Sunt secretara lui; pot să-i transmit un mesaj?

-Măi să fie! zise glasul inconfundabil, uşor răguşit al lui Felicity Brown. Ai ieşit la înaintare, în sfârşit.

-Poftim? Nu înţeleg.

-Dimpotrivă. Pozele ar trebui să te flateze, nu crezi? Felicitări, oricum! Ai câştigat prima rundă.

Deci, actriţa văzuse ziarul, iar acum se revolta. Chiar glasul ei părea ca după o serie de ţipete, poate chiar reprize de plâns. Oare Marcus îl văzuse?

-Ti-am întins o capcană şi ai căzut foarte uşor în ea. Secretara conştiincioasă care devine o vampă. Poate l-ai păcălit pe Marcus, nu şi pe mine. Te-am ghicit încă de la început.

-Vă înşelaţi, domnişoară Brown.

- Niciodată nu mă înşel, râse. Şi niciodată n-am pierdut un bărbat pe care mi l-am dorit cu adevărat.

-Acesta ar fi mesajul pe care să-l transmit, domnişoară Brown?

-Ti se adresa ţie, draga mea, zise cealaltă mieroasă, să nu spui că nu te-am avertizat. Spune-i lui Marcus că-mi pare rău că n-am ajuns ieri-seară, dar că astăzi sunt liberă.

Femeia trânti telefonul, triumfătoare, iar Hayley îl smuci pe-al ei violentă. Deci, de asta o invitase la cină - Felicity îl refuzase, şi el nu dorea să anuleze rezervarea!

întreg trupul i se contorsionă într-un dezgust complet, amintindu-şi de promptitudinea cu care acceptase, de efortul cu care se pregătise, de felul deschis în care-i vorbise despre familia ei când el de fapt voia doar să-şi umple timpul. Plus că mai şi intenţiona să-l cheme sus şi cine ştie ce se mai întâmpla dacă accepta. Dacă n-ar fi existat fotograful acela, probabil că totul s-ar fi petrecut precum visase. Mai bine nu!

Cum să mai dea acum ochii cu el?

Marcus intră valvârtej cinci minute mai târziu, chiar când îi punea corespondenţa pe birou. Ea se întoarse brusc şi-i întâlni privirea albastră, incertă, la fel de naturală ca-n orice altă zi.

- Am adormit, anunţă, trecând în spatele mesei fără a se aşeza, după care puse scrisorile într-un sertar, îl încuie şi vârî cheia în buzunar. Sper că eşti gata. Altfel întârziem.

- Ştiu. îmi iau sacoul.

- Nu te mişca, strigă dintr-o dată încruntat.

- Ce e? se blocă ea.

- Rochia, şi o măsură atent, încât ea deveni suspicioasă că uitase a lua ceva.

- Ce are?

- Totul.. .Poate că era o idee bună să-ţi pui o mască.

- Pot să mă schimb.

- Nu avem timp acum. Ia-ţi numai sacoul.

Nimic despre poze. Poate că nu văzuse încă ziarul.

Era o dimineaţă însorită, iar câmpiile parcă niciodată nu-şi dezvăluiseră mai fermecător splendoarea. Hayley era conştientă că toate i se păreau aşa din cauza prezenţei lui Marcus, care înveselea totul. Cu toate neplăcerile cauzate de această situaţie, deziluzionată şi rănită cum era, tot cădea victimă virilităţii lui. Chipul şi trăsăturile acelea puternice aveau asupra ei acelaşi impact ca la prima vedere şi fiecare fibră a trupului ei tresărea de fiecare dată când îl privea.

- întrebări? o surprinse el la un moment dat.

- O să fie şi echipa din conducere azi? se grăbi ea.

- Dacă te referi la tânărul Lukes, râse el, da.

- Nu.. .nu mă referam.

- E din generaţia ta, adăugă el văzând-o îmbujorată, e inteligent şi are minte dacă gândeşte. L-ai putea influenţa greşit.

- Dar nu vreau.

Dintr-o dată apăruse o barieră între ei, de netrecut, cel puţin pentru ea.

- Nu e nevoie să-mi explici nimic..

- Corect. Şi mulţumesc; o să ţin cont de caracterizarea ta.

Avea dreptate. Felicity încă făcea parte din viaţa lui. Măcar de-ar

fi avut un interes cât de mic în persoana lui Martin Lukes, poate că el ar fi. .dar nu avea.Şi el nu era.

Se întâmplă ca Martin să fie prima persoană care-i întâmpină. îmbrăcat mai aparte ca de obicei, se vedea clar că se străduise mai mult. Dacă era cu intenţia de a impresiona, reuşise cu siguranţă, iar dacă Marcus o voia atrasă de Martin, putea face un efort.

Pentru ca apoi să descopere cât de uşor îi era să-l admire. Abia acum descoperi că tipul arăta chiar bine, un chip luminos, un păr blond frumos, care sclipea sub razele soarelui ce pătrundeau prin
fereastra sălii de şedinţe.

Martin, la rândul lui, o măsură apreciativ şi dintr-o dată lui Hayley îi păru bine că nu se schimbase de rochie.

- Bună dimineaţa.

-Asemenea, şi-i scutură delicat mâna.

- Arăţi extraordinar, domnişoară Morgan. Am norocul să accepţi un prânz cu mine astăzi?

- Poate.

Râseră amândoi, pentru ca dintr-o dată femeia să simtă un fior rece pe şira spinării, ca un semnal de alarmă. Se întoarse şi-l zări pe Marcus chiar în spate, în mulţime, ochii lui scrutând-o glaciali, dar deosebit de grăitori.

Cum de reuşise să-i pătrundă astfel în subconştient

când era angajată într-o discuţie cu altcineva? Puterea lui de seducţie era înspăimântătoare, îşi zise, cutremurată.

Iar când încercă a se desprinde din încleştarea privirilor lor, parcă întreaga încăpere amuţi.

- Se pare că şeful vrea să înceapă, o trezi Martin. Ne vedem mai încolo.

- Da. zise, încă marcată de săgeţile aruncate de ochii lui Marcus.

Dacă tot îi sugerase a face o mişcare spre Martin, ce nu-i convenea acum? Ca pentru a-l sfida, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe Martin pe obraz.

-Abia aştept.

Apoi trecu alături de şeful ei, cu privirea în pământ, conştientă
că el încă o urmărea, înmărmurit.

Şedinţa se dovedi mai puţin interesantă ca celelalte, iar la ora prânzului, Martin îi făcu cu ochiul. Când se ridică, însă, Marcus o opri:

- Hayley, nu te îndepărta; vin imediat la tine.

Aşa că rămase lângă el, aşteptându-l să termine o discuţie cu unul din directorii unei firme. Martin veni la ea.

- Probleme? Te păstrează cu el pentru prânz?

- Nu ştiu.. .Mai bine te duci să găseşti cantina sau ce-o fi.

- Aştept.

Când Marcus termină, cei doi stăteau unul lângă celălalt într-o linişte apăsătoare, Hayley uşor iritată. Şeful îl luă deoparte pe directorul de finanţe, apoi reveni la ea.

- Dacă stau să mă gândesc, cred că mai ia ceva timp. Nu mai aştepta. Poate că Lukes găseşte ceva de mâncare.

- Nicio problemă, zâmbi acesta din urmă.

- Bun. Să fiţi înapoi într-o oră.

- Dacă-i numai atâta, hai să mergem, şi o luă de mână.

în amalgamul de senzaţii în care se zbătea, Hayley se lăsă târâtă de Martin afară.

- Cantina e acolo, arătă ea.

- Nu mergem la cantină, draga mea, şi-i deschise portiera maşinii. Ştiu un han nu departe de aici şi mi-am zis că e bine să sărbătorim mai frumos.

- Crezi că o oră ajunge să sărbătorim? râse ea.

- Poate.

- Ce sărbătorim? se interesă ea mai târziu, când aşteptau să li se ia comanda.

- Noua mea poziţie. Am auzit că ieri am fost numit.

- Pleci de la compania lui Maury? se miră ea.

- Nu fi atât de surprinsă. Se mai întâmplă. Adică se pleacă de la Maury.

- Şi n-o să afecteze asta fuziunea?

- M-am gândit. Dar nu sunt indispensabil şi n-o să-i afecteze prea tare.

-Mă rog. Nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie Marcus după ce-l laşi cu buza umflată.

- Dacă era după mine, nu mai erai cu el. Afurisitul!

- Martin! sări ea. Nu crezi că eşti cam dur?

- Poate, dar e adevărat. Toate femeile îi cad la picioare, iar el le tratează ca pe nimicuri.

- Nu e chiar adevărat, se pomeni ea apărându-l. Nu e vina lui că arată bine. Doar nu te aştepţi să se ofere pe o tavă doar fiindcă arată cum arată.

Ea însăşi se mira de propriile-i cuvinte, deşi ea suferea din această cauză.

-Aş vreau eu să am norocul lui, mormăi Martin. Sper că nu eşti îndrăgostită de el, nu?

- Nu, minţi ea - avea o oarecare mândrie de apărat. Dar îmi place tipul.

- Chiar şi asta e grav.

- Nu-l agreezi, nu?

- Oare ce bărbat acceptă să fie mai prejos decât altul? îmi conduce viaţa şi urăsc asta. Uită-te şi la tine; te tratează de parcă nu ai fi secretara, ci proprietatea lui. Am primit nişte semnale clare să mă ţin la o parte, de parcă ai avea pe tine o etichetă cu "Nu atingeţi". Cine naiba se crede?

- Plăcinta e delicioasă, schimbă ea subiectul.

- La fel ca tine, zise mângâindu-i părul. Şi asta e cel mai rău. Hayley îi evită privirea. Era un tip de treabă, doar că.

- Nu te uita. Tocmai a intrat Maury. Chiar nu scap nicăieri de
el?

Venise cu un grup, şi o fulgeră scurt după care se concentră la cei pe care-i însoţea. Era încordat, deci ceva îl deranja în mod cert. Poate că văzuse ziarele.

Marcus întârzie după prânz, iar şedinţa se prelungi peste program. Spre surprinderea tuturor, se aplecă chiar şi asupra unor detalii mărunte, iar la final toată luma răsuflă uşurată că se terminase totul.

în maşină, spre hotelul la care Liz Jarvis le rezervase camere, Hayley îl privi pe furiş. Acelaşi chip contractat, însă nu ştia din ce cauză.

- Presupun.că ai văzut pozele.

- Pozele? se trezi el parcă dintr-un vis. A, din ziar. Te-au deranjat?

- Nu. Mă gândeam că pe tine să te fi deranjat.

- Sunt obişnuit, se întunecă el. îmi pare rău că te-am atras în chestiunea asta.

- N-a fost vina ta.

- Totuşi. Apropo, reveni după o tăcere, Luke mi-a spus că pleacă din firmă.

Hayley rămase fără cuvinte - de ce alesese Martin să-i spună tocmai astăzi?

- Dar cred că ştiai. Prânzul a fost un fel de mulţumire pentru sprijinul moral?

- Eu nu ştiam până azi. Şi prânzul a fost ca să sărbătorească.

- Deci, de asta te-ai îmbrăcat provocator, zise ironic. Ca să sărbătoreşti cu iubitul.

- Martin nu e iubitul meu, sări ea şocată. Şi mă îmbrac pentru propria plăcere. Ştiu că nu-ţi convine să-l pierzi pe Martin tocmai acum, dar sunt sigură că şi-a căutat ceva mai bun.

- Chiar crezi asta? Nimeni nu plăteşte mai bine ca mine.

- Părerea oamenilor despre acest aspect diferă. Poate că Martin nu s-a uitat la bani.

- Mă îndoiesc. Şi trebuie să observ că pentru cineva care nu e interesat de persoana lui, ştii multe detalii.

- N-am zis că sunt interesată. Poate doar ca amică.

- Mi-am dat seama. Destul de prietenoasă ca să-l săruţi în public de dimineaţă, râse el scurt. De fapt, uitasem, îţi stă în fire,
domnişoară Agasantă.

Un atac neprevăzut, dar neplăcut. Deci, nu uitase incidentul. Trebuia să-şi dea seama că va încerca să se folosească de el la un moment dat.

-Asta s-a întâmplat demult, domnule Maury. Foarte demult.

- Nu chiar. Şi nu mi-ai explicat niciodată. Şi îţi oferi serviciile destul de lejer.

- Dacă asta te face fericit, n-ai decât să crezi ce vrei, îşi muşcă ea buzele. Prefer să nu discutăm pe tema asta.

- Iar eu sunt absolul sigur că prefer s-o uit.

-Şi ce te opreşte? se întoarse ea furioasă. Şi chiar nu te priveşte. Sunt secretara ta. Oricine ar zice că.

Se opri, dar el o provocă să continue.

- .că eşti gelos, să trezi a spune, ducându-şi apoi o mână la buze. Scuze, n-am vrut să spun asta.

El încetini şi trase pe dreapta, desfăcând centurile şi luând-o de umeri.

- Oare? Poate că e o prostie, dar e şi mai aiurea să te prefaci că nu e adevărat.

- Nu înţeleg. făcu ea ochii mari.

- Nu? Credeam că e evident, şi o trase mai aproape. Să ştii că da, sunt gelos, iar azi-dimineaţă când l-ai sărutat v-aş fi pocnit pe amândoi.

Şi se plecă s-o sărute, fără a-i mai da timp de gândire. Apăsarea lui insistentă, dorinţa lui de a o absorbi complet, o împiedica să se mai gândească la altceva decât la senzaţiile pe care sărutul lui le isca în sufletul ei.

încercă totuşi să stea calmă, deşi era o nebunie. De fapt, tot ce se petrecuse între ei era o nebunie şi amândoi aveau să regrete asta când fiorul experienţei va păli. Ar fi vrut să-i spună toate acestea, dar buzele lui le explorau pe-ale ei, înfometate.

în ea se născu un vid ciudat, iar când el o trase mai aproape, căutându-i curbura şoldurilor şi a spatelui, se cutremură de plăcere. Trupul ei părea că se aprinde tot, odată cu dorinţa dinlăuntrul ei. Pentru ca apoi el să se îndepărteze uşor, lăsând-o în aşteptare. Din implus, se agăţă de el, spre amuzamentul său.

- Hayley, suntem pe un drum de ţară şi încă e lumină, murmură. Nu e nici locul, nici momentul potrivit.

Ce naiba făcea? Era un joc al tachinărilor?

- Discutăm mai târziu despre asta. între timp, îţi dau altceva la care să te gândeşti, şi o sărută delicat.

Avusese dreptate, căci senzaţia acelui sărut o bântui multă vreme după aceea.

Marcus porni maşina, în timp ce ea se lupta cu zecile de întrebări din propria-i conştiinţă. Cum de nu-i rezistase? Unde-i dispăruse toată revolta împotriva atitudinii detaşate cu care bărbaţii se impuneau în faţa femeilor? De ce nu se luptase? Răspunsurile se aflau în sentimentele ce le nutrea pentru el şi care o conduceau de la nivelul subconştientului.. .cu toate că speranţa

însăşi era doar un act de autodeziluzionare. în mod normal, ştia că pentru el astfel de gesturi intime însemnau doar o joacă. Iar dacă ea avea măcar un dram de mândrie.. .sau de simţ raţional, putea trece cu capul sus
prin ceea ce avea să urmeze.

Deocamdată însă, spiritul ei era departe de orice raţionament logic.

O măcina mai ales ideea de a sta în acelaşi hotel cu el, mai ales că plana o premoniţie curioasă. Mai apoi, o deranjă şi privirea pe care le-o aruncă recepţionista la intrare. Marcus arăta extraordinar, distins, deosebit de proaspăt în costumul lui impecabil. Iar ea intră alături de el, într-o rochie sexy, cu părul puţin răvăşit şi probabil cu buzele mânjite de conturul creionului. Apoi, constată cu stupoare că li se alocaseră camere alăturate.

- Am făcut rezervare pentru cină la opt, o anunţă de îndată ce recepţionista îi lăsă singuri. Am să bat la uşa ta la ora cuvenită.

Cufundat în gânduri, intră la el fără a o mai privi, spre dezamăgirea lui Hayley. Ea însăşi prezisese că după clipele de tandreţe din maşină, pe care mai mult ca sigur că acum le regreta, atitudinea lui va deveni mai rece. Or, asta ar fi trebuit s-o bucure.. Cu cât se adâncea distanţa dintre ei, cu atât scădeau şansele ei

de a se face de râs.

Se relaxă sub un duş fierbinte, apoi căutând ceva de îmbrăcat. Cam tot ce-şi adusese era formal; nu fusese deloc inspirată de dimineaţă. Singura posibilitate era rochiţa pe care o purtase şi la premiera filmului. Deşi cam firavă, era una din piesele ei preferate şi-i dădea încredere în sine; de care avea foarte mare nevoie pentru acea seară.

Nu găsi niciun cusur reflecţiei din oglindă. Materialul rochiţei nuanţa bronzul ei pal într-o culoare cremoasă, iar faldurile i se mulau pe coapse şi pe pieptul generos. Adăugă puţin fard de ochi, apoi un contur de buze, şi era gata pe când el bătu la uşă.

O cercetă apreciativ sub privirile ei timide.

- Sper că au ceva bun în meniu. Sunt lihnită.

- Va trebui să fie ceva excelent ca s-o întreacă pe cea la care mă
uit.

Toate aceste replici o bulversau şi mai mult; acum era glacial, acum devenea atent cu ea.

- Alte suişuri şi coborâşuri? oftă ea.

- Trebuia să-mi dau singur un semnal de alarmă, râse el.

Asta ce voia să spună?

Cina se servea într-o sală mare, care dădea spre grădina interioară cu un lac artificial în mijloc. Copacii

erau împodobiţi cu beculeţe care aveau să se aprindă la lăsarea serii, pentru o atmosferă mai plăcută.

- Arăţi extraordinar Hayley. O surpriză de fiecare dată când te privesc.

- Mulţumesc, şopti ea când ospătarul le servi primul fel de mâncare. Ce e asta, spanac? şi tăie plăcinta în două gustând. E minunată.

- Şi mai minunat e felul în care te bucuri de orice. Posibil ca totul să merite.

Cina se desfăşură la fel de plăcut şi în continuare; vinurile se schimbară cu fiecare fel, dar Hayley gustă câte puţin din toate. Şi totuşi până la cafea, simţea că se învârte lumea cu ea. Sorbi din lichidul fierbinte cu grijă, dar o ajută să scape de ameţeală şi să rămână doar cu clipele cu adevărat preţioase.

- Pentru un hotel de o noapte, Liz putea găsi ceva ieftin, observă ea la un moment dat.

- A găsit, dar l-am schimbat.

- De ce?

- Pentru că ştiam că o să-ţi placă, şi-i luă o mână într-a sa, conturând o formă incertă cu degetul mare în palma ei, iscând valuri de senzaţii. Şi pentru că ăsta e mai romantic, adăugă, cu ochi fermecător de albaştri, încât undeva în sufletul ei răsună un vag avertisment.

- Sigur nu voiai să spui mai seducător?

- Spun ce gândesc. Când o să-nveţi să asculţi?

- Poate atunci când voi şti că pot avea încredere în tine, rosti ea
- pesemne că vinul îi dezlegase şi limba.

-Ai motive să n-o faci?

-Am învăţat să nu mă încred în orice bărbat, explică ea cu un sentiment de frustrare. Am lucrat pentru un tip care credea că dacă mă plăteşte bine îşi poate permite orice.

De ce naiba începea să vorbească despre Frank Heaton?

-Şi ceea ce s-a întâmplat între noi a fost.orice?

-Poate. Bineînţeles că felul tău de a privi problema e mai subtil, dar scopul e acelaşi. Din păcate, pe fostul meu şef nu l-au avantajat nici înfăţişarea şi nici metodele folosite; dar măcar a acţionat mai direct. Ştiam clar ce vrea.

- Şi crezi că eu caut acelaşi lucru? Se lăsă pe spătar, eliberându-i mâna.

-Nu e aşa?

-Dacă te referi la faptul că vreau să fac dragoste cu tine, râse el, ai dreptate. Dar am avut impresia că...şi tu.. .vrei.

Hayley rămase fără cuvinte. Nu se aşteptase să admită chiar aşa de direct. Şi nici nu-şi imaginase că atitudinea ei fusese chiar atât de evidentă.

-M-am înşelat?

După scenele din maşină şi felul în care trupul ei reacţionase, ar fi fost greu să nege.

- Nu.. .la un moment dat. Dar diferenţa dintre noi este că eu am libertatea de a alege.

-Adică?

- Să fim serioşi! Chiar nu-ţi dai seama?

Abia acum îşi aminti că uitase de mesajul lui Felicity, dar parcă nu mai conta. Marcus nu plecase.

- Bea-ţi cafeaua, ordonă el. Terminăm conversaţia într-un loc mai adecvat.

Hayley îl ascultă, conştientă că întrecuse măsura şi că nu avea cum să dea înapoi. Afară, el o conduse spre grădina interioară. Era o noapte plăcută, cu un cer înstelat, dar Hayley se pomeni înfrigurată din cauza încordării şi a pulsului accelerat. Marcus, pe de altă parte, nu mai părea nervos.

- Ceea ce mi-ai spus clarifică foarte multe lucruri, zise. Vrei să vorbim despre asta?

- Nu, şi nici nu vreau să-mi mai bat capul cu problemele astea.

- Dacă vrei să mergi în cameră.

- Nu! Vreau să fiu cu tine, zise disperată. Marcus, sunt atât de confuză. Nu ştiu ce să mai cred.

- Atunci, nu te mai gândi; uită-te la mine, şi privirea lui nemărginită parcă ascundea toată liniştea de care avea nevoie. Ce vezi?

Hayley dădu din cap, temându-se a-i spune că-n ochii lui străluceau dorinţele ei. Pentru că totul era visare încă din clipa în care se trezise.

- Mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu pe tine?

- Ce înseamnă mult? zise, deşi un vulcan stătea înlăuntrul ei în aşteptare.

El o sărută uşor, delicat, cu multă răbdare pentru ca ea însăşi să-i vină în întâmpinare pe măsură ce degetele lui începură a-i dezmierda chipul, părul, conturul fin al gâtului. înlăuntrul ei se reaprinse flacăra pasiunii, răscolindu-i simţurile. îl îmbrăţişă, agăţându-se de umerii lui, de gâtul lui puternic. Marcus o lipi de el, sărutând-o tot mai înfometat, cu mâinile explorându-i nervoase spatele, vădit nerăbdător.

Cum de se întâmplau toate aşa de repede? se întrebă ea. De ce efectul era spontan pentru amândoi?

Buzele lui făceau minuni, trezind în ea fiori nebănuiţi. La un moment dat îşi ridică ochii, întâlnindu-i pe-ai ei cu un licăr jucăuş.

- Mi-ai răspuns la întrebare. Acum, o să-ţi răspund şi eu.

O trase după el spre hotel, apoi sus pe scări. La uşa ei, întinse mâna după cheie. Scotocindu-se în geantă, Hayley i-o întinse, orecum uimită de rapiditatea cu care se petreceau toate, încât nici nu mai avea răgaz să-şi analizeze scăpările. înăuntru, îi aruncă geanta pe

jos şi o luă din nou în braţe.

Cuibărită în braţele lui, se simţea ocrotită, şi toată rezistenţa ei dispăru. Se sprijini de el, tot mai persuasiv, cerând mai multă pasiune. El o luă pe sus, fără nici cel mai mic efort şi o purtă până la pat, unde o lăsă din nou pe picioarele ei. Fără a se dezlipi de ea, îi descheie fermoarul şi cureaua pentru a lăsa materialul fin al rochiei să cadă, dezvăluind-o. Apoi, cu mişcări sigure, îi desfăcu şi sutienul, şi sânii ei mirifici se dedară atingerilor lui febrile.

Buzele îi coborâră apoi spre curbura gâtului, şi o împinse uşor pe pat, îndepărtând şi ultima barieră, mătasea lenjeriei ei. După care se dezbrăcă şi el şi se întinse lângă ea. Căldura trupului său, prospeţimea pielii sale îi aţâţau toate simţurile. îşi răsfiră degetele în părul lui bogat, ridicându-i gura spre a ei. Suspinele lor se împleteau într-o mare de dorinţe comune.

Subjugată de vârtejul acestor senzaţii, Hayley nu-şi mai dorea nimic altceva decât ca focul pasiunii să continuie la nesfârşit. Sub atingerile lui, se arcui sub el tânjind după mai mult şi tot mai mult, spre unirea trupurilor lor. Cu mişcări lente, el o conduse în val după val de plăcere, până când, în culmea plăcerii ea scoase un ţipăt scurt şi el o pătrunse, pentru ca apoi s-o ducă spre eliberarea după care ambele trupuri tânjeau.

Adormi în braţele lui şi când se trezi, el nu mai era în

pat, ci la fereastră, privind afară în noaptea înstelată. Contururile umbrite ale corpului său îi stârniră din nou un val de plăcere. Probabil că tresărise, căci el se întoarse, misterios, puternic, umbrit de luna care lumina din spate. Intră în aşternut şi o trase spre el, sărutând-o pe frunte.

- Marcus, şoti ea, de ce-am mers aşa de departe?

- Pentru că nu mai avea rost să ne ferim de ceea ce era inevitabil. Te-am dorit încă din prima clipă. Dar nu era. nu se cădea să recunosc.

- Ciudat, se încruntă ea. Nu "se cădea”.

- Corect. Chiar crezi că-mi convenea să-mi întorc lumea cu susu-n jos pentru o fetiţă care nu-mi respecta nici vârsta şi nici rezultatele muncii?

- De parcă ai fi un bătrân, chicoti ea. E aiurea.

- Asta s-ar fi întâmplat, de-a lungul timpului, cu atâtea femei disponibile.

- Presupun că ai avut destule, sări ea, iritată. Dar alegerea ţi-a aparţinut tot ţie.

- Da şi nu, oftă. Câteodată, alegerile sunt rezultatul unor decizii din trecut. Dar, ca şi tine, nu vreau să mă gândesc la trecut. Doar de prezent am nevoie.şi doar prezentul îl doresc.

Se jucă puţin cu lobul urechii ei, iscând senzaţii delicate de care nici nu aflase până atunci. Hayley însă se cufundase în gustul amar al nepăsării lui faţă de

viitor.

- Nu te poţi agăţa de trecut în permanenţă, zise ea. Cred că un
bărbat are parte de femeia pe care o merită.

Ochii lui aprinseră un licăr de amuzament şi-i luă faţa în palme.

- Sper să ai dreptate. Deşi nu ştiu ce-am făcut ca să te merit, rosti el, spre mirarea ei care descoperi în privirea lui ceva mai intens decât se aştepta.

- Până acum.. .nu prea multe.

- Te plângi?

Cu mişcări îndrăzneţe, care îi uimiră pe amândoi, degetele ei coborâră de-a lungul abdomenului său, revitalizând pasiunea de mai devreme.

- Ai grijă! o avertiză el.

- De ce? E timpul să fac şi eu o schimbare.

îi luă bărbia în palme, lăsând luna să-i lumineze chipul pe când al lui rămase indescifrabil în umbră.

- Chiar crezi că până acum n-ai condus?

- Adică?

- Adică dacă era după mine, de mult îmi ajungeai în braţe.

- Nici nu mă mir, se retrase ea. Dacă s-ar fi căzut.

- Ascultă-mă puţin înainte să te aprinzi, şi o sărută delicat, liniştind-o. Ai dreptate într-un fel. Am tot viitorul înainte, iar tu ai apărut pe neaşteptate. Dar ştim că a

existat o sclipire încă de la început. Fatalist cum sunt, am acceptat soarta. Te-am dorit la fel de mult precum mă doreai şi tu, dar mi-am zis să o iau încet, în speranţa că, în timp, zidul pe care tu-l ridicai între noi cu încăpăţânare se va demola.

Hayley îl ascultă în tăcere, mirată că-i citise intenţiile de mascare
încă de la început.

- Nu ştiu de ce te-ai ferit de mine, dar eram fericit să te las să vii de una singură.. .Până când a apărut tânărul Lukes. Atunci mi-am dat seama că trebuie să fac o mişcare.

- Nu trebuia, se înveseli ea. Cel puţin nu pe seama lui. Dar mă bucur cai făcut-o.

Flacăra renăştea şi ce-a fost, ce va mai fi nu mai conta. Clipa prezentă era cea mai valoarosă. îl învălui şi trupul ei moale se lipi de-al lui incitant.

- Văd că înveţi repede!

- Am avut un profesor bun, şopti. Mai învaţă-mă!

Capitolul 8

întâlnirea de a doua zi se ţinea într-o sală mică de conferinţe, de la marginea unui orăşel, chiar cel în care Hayley crescuse. însă copilăria ei făcea cum parte dintr-o altă viaţă.

Tânăra stătea alături de Marcus şi de un alt director de firmă în jurul unei mese mari, aşteptându-i pe ceilalţi parteneri să apară. Nu era în apele ei, şi dintr-o privire realiză că nici el. Pe nepregătite, bărbatul îi strânse mâna pe sub masă; ea încercă să se abţină a-şi trăda emoţiile în public.

Era oare doar în imaginaţia ei sau lumea o privea suspicioasă? în anumite momente, părea că toţi ochii sunt îndreptaţi spre ei, dar probabil că era doar în mintea lor. însă savurând ultimele gesturi intime pe care le trăise cu Marcus de dimineaţă, era sigură că totul
i se citea pe faţă.

La această ultimă şedinţă fusese invitată şi presa, şi un reporter înalt, scheletic, îşi făcu loc până spre şeful ei, cu un carneţel în mână, vădit nerăbdător. Hayley se depărtă când cei doi începură să discute despre planurile de viitor ale firmei Maury; dar pe măsură ce interviul se prelungea, devenea tot mai impacientată.

La un moment dat se deschise o uşă din fund şi intrară doi bărbaţi pe care Marcus îi salută respectuos

şi-l ignoră pe reporter.

- Mă scuzaţi, cred că şedinţa poate începe. Domnişoară Morgan, vă rog.

Ea îl urmă, fascinată de mişcările line ale trupului său, amintindu-şi de clipele petrecute împreună, încercând să descopere dacă doar cu atât se va alege de pe urma raporturilor dintre ei. Probabil că vor reveni la "afaceri", ca de obicei.

în clipa următoare însă, mintea i se goli complet de orice gând, căci aşezându-se, trăi un şoc care-i amortiză orice simţire. La celălalt capăt al mesei se afla domnul Heaton senior, cu fiul său alături.

Nu ştia cât avea să reziste căci fiecare por al ei voia să se facă nevăzut, precum o făcuse în ziua când îl zărise în tren. Acum însă, nu avea unde să fugă.

Uitându-se în faţă, întâlni privirea libidinoasă a lui Frank şi întregul ei trup se contorsionă dezgustat. în mod automat, mâna ei o căută pe a lui Marcus pe sub masă, dar îl prinse de genunchi. El tresări discret şi o fulgeră încruntat după care îi prinse degetele, calmând-o.

- Ce s-a întâmplat? Parcă ai văzut o fantomă.

- Am.văzut.Dar o să mă calmez deocamdată.

El urmări direcţia ochilor ei, iar Frank îşi mută atenţia în altă parte. Ea răsuflă uşurată şi se concentră

asupra foilor pe care le avea cu ea. Cum de nu realizase că firma lui Heaton putea fi un posibil partener? Se uită pe raporate ca să-şi dea seama că parteneriatul cu ei fusese mult timp amânat. Tipic pentru politica de conducere a familiei Heaton, iar şedinţa decurse în acelaşi ritm haotic. La pauza de cafea, Marcus nu arăta deloc bine dispus.

Hayley fugi la baie ca să ia o gură de aer şi să-şi analizeze rănile cauzate de şocul de mai devreme. în oglindă văzu imaginea unui chip palid, hăituit. îşi aranjă machiajul şi părul, apoi ieşi, dar tresări speriată.

- Măi să fie! Hayley Morgan!

Ea se dădu un pas înapoi, la auzul glasului său viclean. Pe culoar nu exista toaletă pentru bărbaţi, deci în mod sigur c-o urmărise.

- Minunat.

Hayley se întoarse pentru a-l înfrunta pe unicul bărbat pe care-l ura, blestemându-şi soarta care o încercase de-atâta şi-atâtea ori.

- Speram să ne întâlnim odată şi odată, şopti el aproape de urechea ei.

- Şi eu care m-am rugat să nu te mai văd niciodată.

- Ce onoare; să mă aminteşti în rugăciunile tale! şi o prinse de încheietura mâinii cu forţă.

- Ai vrea tu! se smuci ea, însă fără de scăpare.

Ferindu-se de ochii lui negri injectaţi, fata trăi un sentiment de repulsie, apoi vechea neputinţă o năpădi din nou. Realiză însă că nu mai era nevoită să îndure chiar totul.

- Ia-ţi mâinile de pe mine! Acum! în clipa asta!

- Sau ce? şuieră el. Ţipi? Nu cred. Nu aici, chicoti. Ştii că nu sunt genul care să se lase îndepărtat de o scenă dintr-asta. Ba chiar mă incită. Deci, sărută-mă sau loveşte-mă. întotdeauna ţi-a plăcut să joci tare.

De dincolo se auzeau voci şi râsete. De-ar fi venit Marcus.. .însă nu se zărea nimeni pe coridor.

Mustea de îndârjirea de a scăpa de trucurile odioase ale lui Frank. El se aplecă, buzele-i lipicioase căutându-le pe ale ei. Tânăra îl împinse, şi apoi îşi înfipse adânc tocul în piciorul său. Şocat, Frank o eliberă brusc şi se retrase.

După o clipă de ezitare, Hayley o luă la fugă şi privi înapoi. Frank îşi verifica rana, iar pe chipul lui contorsionat se citea durere. Tremurând încă, reuşi să se amuze de imaginea ce-o urmărea. Pentru ca apoi să-l vadă pe Marcus apărând din sala de conferinţe.

- Te-am căutat peste tot, însă ea se agăţă de braţul lui gâfâind. Ce s-a întâmplat? Te simţi rău?

Ea se reculese. Ultimul lucru pe care Marcus trebuia să-l afle erau problemele ei. Ar fi înrăutăţit situaţia.

- Mă grăbeam. Am crezut că mă cauţi.

-Aşa e. Hai să mâncăm.

în aceeaşi clipă, Frank apăru de după colţ, şchiopătând, palid la faţă.

- Minunat. Haide!

Găsiră loc într-un han de ţară şi se aşezară în linişte.

- Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt mai devreme, sau e un alt subiect tabu al tău?

Hayley se lăsă pe spătar, pălind, încercând să găsească o formulă adecvată de a-l evita.

- Heaton e un fost? V-aţi certat ca-ntre iubiţi?

- Cu siguranţă, nu! Ce revoltător! La care el ridică mirat din sprâncene. Scuze; fiul lui Heaton întotdeauna mi-a creat senzaţia asta.

-Vrei să-mi povesteşti?

- Nu chiar.Dar dacă tot m-ai salvat de el încă o dată.Am lucrat pentru domnul Heaton până când acest Frank a apărut cu intenţiile lui de a mă hărţui sexual. îmi plăcea munca pe care o făceam, şi şeful pe care-l aveam, aşa că l-am ignorat, dar toate s-au acumulat insuportabil. Aşa că am plecat. Şi am avut bafta de a-l vedea în tren, în ziua când ne-am întâlnit. De Frank încercam să scap când.

Se îmbujoră, amintindu-şi cu jenă ceea ce făcuse.

- M-ai sărutat. Domnişoara Agasantă n-ar fi ezitat să

spună lucrurilor pe nume.

- Cred că nu. Dar de fapt, niciodată n-am fost agasantă. Doar în situaţii de urgenţă.

- Spre norocul meu, urgenţele tale au fost de folos, o sărută el delicat.

Ea îl privi intens, gândindu-se cât de mult îl iubea şi cât de tare îşi dorea să.

- De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Probabil de ruşine. Iarba rea nu piere. Tatăl lui Frank n-a vrut să creadă în acuzaţiile mele, ba chiar m-a acuzat că eu l-am ademenit pe junior. Nu eram sigură că mă vei crede nici tu, mai ales după incidentul prostesc din tren. Şi să fim serioşi, pe vremea aia nu aveai despre mine o părere chiar favorabilă.

- Corect.. .Dar totuşi, ar fi trebuit să ai mai multă încredere în mine.

- După atitudinea ta din tren, nici eu nu mă aşteptam la prea multe din partea ta.

- Draga mea, toate ca toate, dar ai obţinut ce-ai vrut.

- Asta zici tu, surâse ea. Nici nu mă aşteptam la mai mult din partea unui misogin ca tine.

- Chiar mă întrebam de ce sari ca arsă de fiecare dată când mă apropiam de tine, redeveni el serios. Amicul Frank e o prezenţă neplăcută, dar nu credeam

că tactica lui te-a afectat într-o asemenea măsură.

- A durat mult. Aproape un an. Şi m-a afectat profund.

- De ce ai îndurat atâtea până să-ţi dai demisia?

- Presupun că datorită prejudecăţilor vechi pe care le aveam legate de loialitatea faţă de şefi. înainte să apară juniorul, aveam o relaţie foarte bună.

- Am impresia că ai dus loialitatea la extrem, nu?

- Da, acum mi-am dat seama. Iar după ce s-a întâmplat azi.

Tresări, amintindu-şi gura lui umedă care o căutase pe-a ei.

- Ce s-a întâmplat? se înnegură el. A încercat...?

- Nu. N-a reuşit. L-am lovit. Tare. Şi cu puţin noroc, o să fie nevoie de spitalizare.

- Tu eşti cea care va avea nevoie de spitalizare dacă se mai
apropie de tine, rosti el înspăimântat.

- Nu cred. Am senzaţia că de data asta şi-a învăţat lecţia.

- Să sperăm; spre binele lui.

- Te superi dacă schimbăm subiectul?

- Bine, deocamdată.. .Hai să mâncăm, totuşi.

Până la cafea, atmosfera se detensionă.

- Mă bucur că asta e ultima şedinţă pentru afurisitele

astea de colaborări.

- Ştiu că azi-dimineaţă a fost un dezastru, dar mi s-a părut că te văd entuziasmat.. .plin de aşteptări.

- N-am cum să te păcălesc, râse. Ai dreptate. Acum se înfăptuieşte ceva la care bunicul a visat mult. Ne extindem. Din nefericire, a trebuit să aştepte ca eu să mă maturizez ca să-l ajut, dar s-a dovedit a fi prea târziu.. .pentru el.

Era pentru prima oară când o introducea în viaţa lui personală. Şi dădea senzaţia că astfel, avansau încă un pas.

- Numai voi doi aţi fost? N-a avut fii?

- Pe tata. Care n-a fost interesat de afacere. El şi cu mama erau arheologi, şi n-aveau stare să rămână într-un singur loc. Câteodată, când mă duceam la tata cu probleme, se uita la mine uimit, ca şi cum eram una din descoperirile lor, uitată pe un raft, undeva.

Adică nu-l apreciau îndeajuns, gândi ea cu amărăciune.

- Şi mama ta?

- Se asemănau. Complet absorbiţi de munca lor. Mi-am dat seama că până nu ajungeam capabil să mă întreţin, eram pentru ei doar un bagaj pe care-l puneau în cârca unei cămile, sau a unui
măgăruş sau cu ce naiba se mai deplasau ei pe-atunci.

-Şi totuşi, trebuie să fi fost interesant, visă ea cu ochii deschişi. Să călătoreşti.. .să vezi lumea.

-Da. Să decoperi minuni ale trecutului. Dar niciodată nu le-am împărtăşit obsesia. Educaţia mea a fost într-un fel mai specială. Până când bunicul a pus piciorul în prag şi a insistat să mă întorc în Anglia şi să am parte de o "educaţie decentă".

-Şi te-a mulţumit?

- Foarte tare, râse. Atunci mi-am dat seama că genele tehnologiei erau mai puternice în firea mea decât cele arheologice.

-Şi părinţii tăi.. .mai trăiesc? încercă ea ezitant.

-încă mai sapă . fericiţi. fără să aibă habar pe ce lume trăiesc.

-Şi bunicul tău?

-A murit acum cinci ani. Dar a murit fericit pentru că avea pe cineva care să-i calce pe urme.

Şi dintr-o dată parcă se trezi din visare.

- Scuze; trebuie să te las puţin singură. Am de dat nişte telefoane; nu stau mult.

Hayley rămase a medita asupra a cele ce tocmai dezvăluise despre el. Ţelurile sale în viaţă, motivaţiile, forţa acestora; mai ales că nu izvorau dintr-un egoism fără margini. Deşi nu-şi dădea seama, avea mai multe în comun cu părinţii lui decât credea. Avea obsesia lui;

într-adevăr înlănţuită cu ideea de succes, de progres, şi care reprezenta, de fapt, dragostea pe care i-o purta bunicului său.

După un timp, Hayley se ridică pentru a merge la toaletă. Pe hol, se ciocni de un tânăr.

- Martin! Ce cauţi aici?

-Am venit la o întâlnire neoficială cu noul meu şef. Am tot făcut nişte calcule financiare cu privire la situaţia companiei. E cam pe muchie de cuţit deocamdată, dar am una sau două soluţii.

- Dacă e cineva care să ştie despre ce vorbeşte, tu eşti acela, îl încurajă. Baftă!

- Mulţumesc. A, uite că au venit, şi privi peste umărul ei, la bar. îţi ofer ceva de băut până să mă duc la ei?

- Nu, sunt cu.. .Marcus.

- Trebuia să-mi dau seama, zâmbi. Dar lasă-mă măcar să te prezint. O să fie impresionaţi.

Hayley refuză din cap, dar totuşi aruncă o privire de curiozitate.

- Dumnezeule! şi tresări, dezgustată. Compania Heaton! Cu ei lucrezi?

- îi cunoşti? se miră el văzând-o palidă.

- Prea bine. Nu ştii? Sunt în plin colaps. Vor să se alăture companiei Maury, deci ai s-ajungi să lucrezi tot pentru Marcus.

- Asta este, râse el mulţumit. Tocmai au decis să nu adereze, şi potrivit calculelor mele, au şanse. Se pare că au dus afacerea doar în sânul familiei şi vor să rămână aşa, iar eu voi încerca să-i ajut, în calitate de director de finanaţe.

- Pun pariu că e ideea lui Frank. Care nu s-a mulţumit cu ce-i rămăsese.

Martin rămase puţin surprins.

- Bună ziua din nou, Hayely. Mă gândeam eu că tu eşti.

Discuţia o împiedicase a-l zări pe Frank apropiindu-se.

- Bună ziua şi la revedere. Iar ţie, baftă; o să ai nevoie.

Frank însă o luă de braţ, conducând-o spre masa unde stătea tatăl său.

- Hayley, draga mea, mă bucur că te văd. Nu ştiam că-l cunoşti pe domnul Lukes.

- Lucrăm împreună. La compania Maury.

- Aha! păli bătrânul. înseamnă că ştii despre colaborarea noastră.

- Da, am fost la şedinţă azi-dimineaţă, explică, mirată că n-o observase. Sunt secretara domnului Maury. A aflat că nu vă mai alăturaţi lui?

- încă nu. Azi-dimineaţă lucrurile nu erau tocmai

clare. Dar sper ca după discuţia cu domnul Lukes să mă decid pentru o cale sau alta, şi se întoarse spre Martin. Deci? Putem salva firma?

- Eu zic că da. V-am notat aici procedurile şi cred că o să meargă. Deşi sunt cam dure.

- Sunt atât de bucuros, oftă uşurat domnul Heaton. Chiar nu doream să renunţ la firmă.

Frank părea neinteresat de discuţie, jucându-se cu paharul şi privind când la Hayley, când la Martin, cu un rânjet maliţios.

- Tu eşti dispus să renunţi la Hayley? interveni. Dacă nu lucraţi împreună, o să pierdeţi o mulţime de oportunităţi, surâse viclean spre Martin. E la fel ca înainte?

- Cum adică? împietri Martin.

- Altădată îi plăcea, şi făcu cu ochiul. înţelegi?

- Nu prea.

- Haide! Văd că încă mai are o slăbiciune pentru artileria grea, şi se întinse s-o ia de bărbie pe Hayley. Ai reuşit? Bravo, Martin! Bravo!

La atingerea lui, tânăra îşi pierdu autocontrolul.

- Ia-ţi mâinile murdare de pe mine sau.

- O să mă pocneşi, cum făceai altădată? rânji Frank. Te rog. Deşi lovitura pe care mi-ai dat-o mai devreme a durut puţin.

-Trebuia să-mi dau seama că pielea ţi-e prea tăbăcită ca să mai simţi ceva. Mai bine te-aş fi lovit mai tare.

-Ai prins gustul viciului, nu? râse el. Interesant! Poate forţez nota mai târziu, dacă prietenul nostru nu se supără.

Martin îl prinse de gulerul cămăşii.

-încă o vorbă, prietene, şi ai s-o regreţi!

- Bine, bine! şi-l îndepărtă de Martin fiindcă lumea începea să-i urmărească, iar domnul Heaton devenise livid.

-Iartă-l, te rog, pe fiul meu.Din păcate, mama lui l-a răsfăţat prea mult.

- Scuze că te-am lăsat să înduri una ca asta, domnişoară Morgan, îl ignoră Martin, luând-o de braţ pe Hayley.

- Domnişoară Morgan. îl imită Frank. Ce formalităţi! Sau sunteţi formali şi în intimitate? Eu o alintam domnişoara Morgasm.

Hayley îşi duse ambele mâini la urechi, şocată la auzul acelei porecle cu care juniorul o tachina.

-Eşti cel mai insuportabil.

-Aşa e, zise Martin. E timpul să-i dea cineva o lecţie, şi ridică pumnul să lovească, dar altcineva îl împiedică.

-Ai dreptate, Lukes, dar eu am să fiu acela, rosti

Marcus. Frank Heaton, am auzit cuvinte nu prea favorabile despre tine.

Cel în cauză, mic de tot de frică, găsi nu se ştie de unde curaj să răspundă.

-De la Hayley Morgan?....Dacă e secretara ta, ar trebui să ai grijă cu minciunile ei, rânji. Ba chiar, pun pariu că nu prea ai ce să nu ştii despre ea.la modul cel mai intim.

în clipa următoare, Frank se pomeni cu o lovitură direct în faţă. Hayley, speriată, ieşi în grabă, auzind însă cum corpul juniorului cade la podea. Afară, se pomeni în mijlocul unui grup de oameni care tocmai coborau dintr-un autocar, şi ascultau cu mirare la hărmălaia din interiorul localului. Trecu de ei ca să nu mai audă zgomotele luptei. Marcus i se alătură ceva mai târziu. Ea îl aştepta la maşină, încercând să-şi curme lacrimile şi imediat ce-l zări se agăţă de el.

-Ah, Marcus, îmi pare atât de rău că te-am implicat în asta!

- N-a fost vina ta. Mi-am pierdut cumpătul. Dar nu-mi pare deloc rău; o cerea cu vârf şi îndesat.

Ea se descărcă de toată agonia trăită în ultimele luni, în vreme ce el o mângâia calm pe păr. Brusc - de undeva din grup - se aprinse un bliţ, iar Marcus făcu din mână nervos şi înjură în barbă.

- E chiar locul potrivit să faci scene de isterie, zise iritat.

- Nu fac scene; şi oricum cred că sunt îndreptăţită.

Se desprinse din braţele lui, realizând cât de prinsă fusese în acea îmbrăţişare, şi constată că mai mulţi ochi curioşi îi urmăreau.

- Dumnezeule.

- Haide. Ne întoarcem la şedinţă. Din fericire, am terminat-o cu firma lui Heaton.

- Au decis să nu se mai alăture?

- Dacă nu s-au decis încă, m-am decis eu, şi-i deschise agitat portiera.

Deşi liniştită din punctul ei de vedere, Hayley era totuşi îngijorată pentru Martin. Avea să supravieţuiască într-un fel sau altul. .Măcar de nu şi-ar fi dat demisia atât de repede.

- Măcar e un lucru bun din asta, oftă el. Avem după-amiaza liberă .Şi noaptea, dacă stăm la hotel.

- Să rămânem, încuviinţă ea după o mică ezitare.

Capitolul 9

Petrecură după-amiaza vâslind pe un lac. El manevra barca, având mânecile cămăşii suflecate până la coate, încât tânăra putea admira printre pleoapele întredeschise musculatura fină a aceloraşi braţe care o încătuşau în mrejele iubirii. Marcus surâdea, semn că şi el îşi amintea de aceleaşi clipe.

Totul era atât de idilic, încât abia-i venea a crede că nu e doar un vis; pe de altă parte, niciodată n-ar fi visat ceva mai perfect.

- Marcus, zise ea la un moment dat, de când durează situaţia asta?

-Adică de când vâslesc pe râu cu o fată în barcă? Cred că n-am mai făcut-o din liceu.

- Da, dar mă refeream dacă.. .a existat întotdeauna o fată.

- Poate. şi ochii-i luciră veseli, la care ea se încruntă. Durează de multă vreme, nu ştiu.

- Ce, experienţa sau fetele? zise ea înţepată. Sau de ce n-ai mai
vâslit din liceu? La care el se aplecă jucându-se cu bărbia ei.

- Cine e verde de invidie?

- Nu sunt geloasă; doar curioasă.

- Nu e foarte impresionant. Fie că mă crezi sau nu, la vremea respectivă n-am avut multe fete. Şi de atunci,

adăugă sarcastic, n-a mai fost nicio fată cu care să vin pe lac.

- Nu că vreuneia i-ar fi plăcut, observă Hayley ironic, dacă Felicity e genul pe care-l preferi.

- Mda.. .Poate că de-aia nici nu le-am adus.

- Nici pe Felicity? Pare mai specială.

- Da, posibil, miji el ochii, însă cu un licăr de avertisment. De ce să nu uităm trecutul şi să trăim prezentul? Să facem din asta o zi memorabilă.

Un nor umbri pământul în clipa următoare, ca şi gândurile fetei. O zi - doar atâta-i promitea? Şi după? Norul trecu, iar ea se încurajă, hotărâtă să-i urmeze sfatul şi să nu se preocupe de ziua ce-avea să vină.

- Am o surprinză, zise el. I-am convins pe cei de la hotel să-mi facă un coş cu mâncare. Ce zici, ne oprim undeva să mâncăm?

- Super.

Prânziră pe malul lacului, la umbra unor copaci, cu sandvişuri şi salată. Ca dintr-un frac magic, Marcus scoase şi o sticlă de şampanie cu două pahare. După care, totul deveni mirific, iar apele lacului şi peisajul prinseră o nuanţă aurie.

După-prânz, rămaseră pe pătură, el sprijinit de un trunchi de copac, Hayley, de el, delectându-se cu îmbrăţişarea lui reconfortantă. Din când în când se mai

întorcea să-l sărute - săruturi scurte, delicate, care transmiteau un fior cald prin tot corpul ei. Cu ochii întredeschişi, urmărea mişcarea lină, aproape ademenitoare, a soarelui printre frunze şi multitudinea de nuanţe pe care le desenau razele printre crengile pomilor.

Perfect. Perfect.

Prea curând însă se pregătiră de plecare. în maşină, Hayley trăia cu regret ultimele clipe ale valului de fericire, anticipând cu nerăbdare noaptea ce-avea să urmeze.

Cinară, după care dansară pe muzica lină ce se auzea în surdină. Plutea lin, alături de Marcus, lăsându-şi trupul să alunece pe lângă al lui într-o promisiune negrăită. Ca la o petrecere, se vedeau camere de fotografiat peste tot, multă lume veselă, glumind întruna. Hayley însă nu mai auzea şi nu mai vedea nimic, cuibărită în bataele lui pe micul ring de dans.

îi căută ochii şi întâlni marea din adâncul lor, misterioasă. îi părea incredibil ca acest bărbat perfect să-i fie amant - singurul bărbat care reuşise a trece de barierele ridicate de ea. Să-şi fi dat seama că era primul? Şi dacă da.. .conta?

Ca-ntr-un răspuns, buzele sale îi mângâiară părul.

- Hayley Morgan, şopti el, te vreau acum. Haide.

Fără a mai sta pe gânduri, se lăsă condusă de pe ringul de dans spre cameră. Oare era atât de evidentă nerăbdarea lor? însă la adăpost, nimic nu mai conta, în afară de încleştarea celui care avea puterea de a o ridica spre fericirea absolută.

După o noapte de dragoste, primele raze ale dimineţii îi găsi tot
încătuşaţi.
***

Pe măsură ce distanţa până în oraş se micşora, Hayley simţea un gol tot mai mare în sufletul ei. Trecuseră de o noapte superbă, iar acum Marcus nu-i dădea nici cel mai mic indiciu de ce avea să urmeze. Ea căscă şi el îi zâmbi încurajator.

- Eşti obosită?

- Puţin. Nu ştiu dacă o să pot face prea multe azi.

- De-aia te şi duc acasă. Oricum e duminică, şi dacă tot am să fiu plecat de la birou, poţi să te odihneşti, să dormi sau mai ştiu eu ce.

Deşi dezamăgită, Hayley trăia cu speranţa că măcar la birou îl va mai vedea. Pe când acasă, va sta mai mult într-o letargie totală. De ce n-o putea măcar încuraja? Să-i spună ce gândea. Nu rostise niciodată vorbe de iubire. Doar un semn aştepta de la el şi l-ar fi urmat întru totul.

De multe ori, declaraţiile de iubire îi amuţiseră pe

buze; deocamdată o dorea şi se mulţumea cu atâta doar.

Oftă, neputincioasă a-l întreba tot ce voia să afle. între ei se ridicase o barieră în acea dimineaţă, mult mai grăitoare decât oricare dintre cuvinte. Nu-i promisese nimic..nu-i oferise nimic.. .în afară de cele întâmplate până atunci.

Aşa că nu dorea să-şi strice amintirile umbrindu-le.

Acasă, el parcă la bordură şi opri motorul, spre fericirea ei. Deci, avea să intre? Anthea era mai mult ca sigur la Lenny, aşa că aveau apartamentul pentru ei.

- Nu stau. Am ceva urgent de rezolvat.

- Atunci, ne vedem la birou, mâine, îşi reţinu ea lacrimile de regret.

- Şi până atunci? Mă gândeam să cinăm. Vreau să-ţi spun ceva.

- De bine sau de rău? tresări ea.

-Aşteaptă şi-ai să vezi. Vin după tine pe la opt.

Sub duş, mintea ei continua să analizeze cele petrecute în ultimele două zile, nuanţând diverse scene, învăluindu-le într-o aură de vis.

La ora opt, avea să-l vadă. Voia să-i spună ceva. Nu încerca să facă supoziţii, pentru că adesea o duceau la deziluzii. Mai bine aştepta.

Sună telefonul şi Hayley ieşi de sub duş, încă udă,

sperând să fie
el.

- Hayley! o auzi pe Anthea. Mă gândeam eu că eşti acasă. Ai văzut ziarul? L-am pus în hol.

- Nu, n-am avut timp. De ce? Ceva grav?

- Uită-te. Cred că a fost o şedinţă pe cinste! adăugă sarcastic.

- Adică?

- Uită-te! O să ai un şoc. La fel şi Marcus.

Cu un gol în stomac, se duse după ziar şi după multe căutări găsi ştirea, care într-adevăr o bulversă complet.

Se titra: "Cel mai promiţător parteneriat al lui Maury", iar articolul povestea despre o întâlnire romantică dintre Marcus Maury şi secretara lui, inclusiv despre altercaţia cu "fostul ei şef". Apoi dădea pronosticuri despre reacţia la care se aşteptau din partea lui Felicity Brown, care în prezent filma în America. Tonul era unul acid, şi dădeau poze de la localul unde Marcus îl pocnise pe Frank, precum şi de la hotel.

Habar n-avea de unde apăruseră toate acele poze. Tot timpul fuseseră urmăriţi de camere de fotografiat şi de ochi curioşi. Cum de nu observaseră?

Sună din nou telefonul. De data asta era el.

- Am sunat să-ţi spun că n-o să ajung deseară. A

apărut ceva important.

- Am văzut ziarul, răspunse ea, agitată.

- A, deci ştii.

- îmi pare aşa de rău Marcus! Ce facem?

- N-ai ce să regreţi. E timpul să mă ocup eu de toate. Deşi e cam complicată treaba şi o să-mi ia ceva timp, şi după tonul lui se simţea stăpânirea de sine.

- Vin la birou mâine. Dacă stau în casă, înnebunesc.

- Bine, dacă asta vrei. Poţi să lucrezi la ce-ai notat la şedinţe.

- Ne vedem mâine?

- Nu.dar în scurt timp. Dacă apar reporteri, stai calmă şi nu declara nimic. La revedere, deocamdată.

- Marcus, aşteaptă!

- Trebuie să închid. Te mai caut.

***

Şi totuşi, trei zile mai târziu, Hayley nu ştia nimic de el, în afară de faptul că plecase din oraş. Anthea notase acest mesaj în timp ce secretara dormea.

- De ce nu m-ai trezit? se enervă ea. Cum adică a plecat? N-a spus unde? Sau când se întoarce?

- Nu.Şi părea cam iritat, aşa că am preferat să nu întreb.Haide Hay! Nu e singurul bărbat din lume. Va trebui doar să-l uiţi.

- Deci, şi tu crezi că-mi dă papucii! gesticulă ea amplu, cu lacrimi în ochi.

- Poate. Dar situaţia e de aşa natură încât nu-l poţi învinui.

- Oare? încă un şef care o joacă pe degete pe secretara lui, până se plictiseşte.

Dar oare chiar îl învinuia? Nu, cel mai probabil. Era un bărbat ca.oricare altul.. .ca Frank Heaton şi restul. în căutare de orice aventură. De ce ar fi refuzat-o? Şi de unde să ştie că ea îşi dăduse seama de la început de jocul în care intră?

Dar totul fusese atât de minunat, de natural, de desăvârşit. Chiar să nu-i fi atins nicio coardă sensibilă dincolo de dorinţa carnală? Poate că Anthea avea dreptate şi acum încerca doar să se salveze pe sine din situaţia jenantă.

Dar să o părăsească aşa, fără niciun cuvânt de despărţire, s-o rănească adânc pentru că.. .în ciuda a ceea ce sperase ea.

- Poate că asta îţi va folosi ca lecţie, Hay.

Hayley se întoarse, pentru a nu fi nevoită să confirme spusele colegei. Dacă existase vreodată vreo şansă ca ea şi cu Marcus să fie împreună, o irosise.

Titlurile de-a doua zi însă veniră cu o confirmare de netăgăduit : "Marcus Maury trece Atlanticul să se confeseze - N-am fost cuminte!"

- Deci, asta însemna că a plecat din oraş! S-a

terminat!

înainte să înceapă, de fapt.

Părea că nimic n-o mai poate răni, până când văzu ziarele din ziua următoare în care apăreau poze cu Marcus şi Felicity îmbrăţişaţi: "Marcus şi Felicity se împacă. Bat clopote de nuntă!"

Martin o sună s-o invite la masă. N-avea chef să iasă, dar după voce, bărbatul părea foarte fericit, aşa că ar fi fost o nedreptate să-l refuze. Era prima oară când ieşea din casă după o săptămână şi prima ocazie în care încercă din răsputeri să ascundă urmele rănilor. La insistenţele Antheei, îşi aranjă părul şi îmbrăcă o rochiţă neagră pe care Martin i-o admirase şi altă dată. Apoi mai avea de lucrat şi la buna dispoziţie. Anthea avea dreptate - lumea nu se sfârşea cu Marcus. Mai erau şi alţii. Iar viitorul şi-l va controla doar ea. Şi deocamdată încerca să nu bage de seamă jelania propriului suflet.

Martin, chipeş şi fericit, o întâmpină la locul cu pricina cu o cutie de ciocolată.

-Ti-aş fi adus şi Hori, dar ar fi trebuit să stai cu ele toată ziua.

Pe parcusul mesei, ea se interesă de noul post şi de domnul
Heaton.

- E foarte bun, iar bătrânul e foarte mulţumit, acum că s-a descotorosit de pramatia de junior.

- Ce s-a întâmpat cu Frank?

- Presupun că a plecat în Australia. Exact ca pe vremuri, când nelegiuiţii erau deportaţi acolo.

- Ferească de ţinutul în care ajunge!

- Amin! Cel puţin ai scăpat de el, aşa că te poţi relaxa, zâmbi. Iar bătrânul m-a pus să-ţi transmit un mesaj: dacă te plicitseşti la Maury, te aşteaptă un post la noi, şi-i luă mână într-a sa, strângând-o uşor. încă regretă că ai plecat, iar oferta e foarte serioasă.

Când se întoarse la birou, Hayley se pomeni cu două persoane pe coridor.

- Uite-o! zise un tip, salutând-o. Salut, draga mea! Ce zici de o poză? Ia, pune o mână pe mâner şi uită-te la noi, o îndemnă. Stai exact în dreptul numelui de pe uşă, că vrem să intre şi ăsta.

Hayley gesticulă chiar în clipa în care se aprinseră bliţurile.

- Ce căutaţi aici? Persoanele neautorizate n-au voie!

- Super! Ia prinde-o, Fred. Chiar dacă tipul a fugit după vechea iubire, secretara e loială până la capăt. Căutătura ta înverşunată o să-i dea pe spate. Ia scoate-ţi pieptul la înaintare puţin.

- Ieşiţi! Sau vă dau afară! şi încercă să deschidă

biroul, după care le trânti uşa în nas.

- Ce zici de o poveste în exclusivitate, draga mea, se auzi de dincolo. Cum marele şef a abuzat de secretara lui. O să-ţi aducă o grămadă de bani. Nu pierde ocazia; tipul nu merită.

Hayley îşi astupă urechile pentru a nu mai auzi. Tipul nu merită!.... - cuvintele răsunară cu ecou în mintea ei, dar erau adevărate. Marcus însuşi se învinovăţise de neloialitate, iar acum ea se pomenise aruncată la o parte. El fugise pentru a-şi afla liniştea alături de Felicity, lăsând-o pe ea să se zbată cu reporterii.

Posibil ca a doua zi, Marcus să se întoarcă, ştiind că va găsi pe birou notiţele ei complete. Ea se va blinda în spatele unui zid invincibil, şi totul va continua ca înainte.

însă pentru nimic n-avea să mai fie ca înainte. Nu se putea preface a nu fi rănită. Intră în biroul lui, sună la securitate, apoi îl căută pe Martin.

Capitolul 10

Pe peronul gării, Hayley aştepta liniştită trenul care avea s-o ducă departe de toate suferinţele. Cândva, încercase să scape de familia Heaton şi se refugiase în braţele unui străin. Cum să ştie ce putea să se întâmple când doi străini se întâlnesc? Pentru ca acum, să se întoarcă de unde plecase, ca să se salveze de o durere şi mai mare. Cu mintea înceţoşată, cu trupul încremenit, cu ochii secaţi de lacrimi, nu mai era nimic care s-o reţină aici.

Undeva în adâncul sufletului, ştia că atunci când îşi va recăpăta încredere în sine, va reuşi să se bucure că totul se terminase. Nu mai avea nicio speranţă. Ori de câte ori o bântuiau vise nedorite, le dădea la o parte şi le închidea într-un fişier al memoriei inscripţionat "trecut". Inspiră adânc aerul răcoros al începutului de toamnă. Melancolia iernii bătea la poarta sufletului ei, cu paşi repezi. Atunci va putea hiberna, îşi va putea adăposti inima până spre primăvară, când, poate, durerea va fi dispărut complet.

încercând a se elibera de aceste gânduri, studie peronul. Puţină lume la acea oră matinală dintr-o dimineaţă de luni. Fericită, urmări cum trenul garează. Destule locuri ca să găsească unul mai retras.

Se aşeză la o fereastră, aşteptând posomorâtă ca trenul să plece din gară. O năpădeau din nou imagini

din trecut şi închise ochii, abătută.

Nu mai avea rost să încerce să-şi înfrângă dezamăgirea. Totul îi amintea de el. Aici începuse aventura. în tren. Ea îl sărutase şi deschisese poarta spre cea mai superbă - şi mai dureroasă - etapă din viaţa ei. Cum de-şi închipuia că aceste amintiri aveau să se risipească vreodată?

Se cufunda din nou în visare, iar de data asta voia să se lase purtată pe valurile imaginaţiei. Să retrăiască plăcerea şi durerea deopotrivă.

El se aproapia. îi putea simţi prezenţa fizică.mai-mai să-l creadă alături. Buzele lui peste ale ei, delicate, suave, smulgându-i orice răsuflare. Degetele lui pe obrazul ei, ştergându-i lacrimile pe care nu şi le mai reţine.

- Hayley. şopti el cu glas grav.

- Marcus. răspunse ea aievea.

Apoi se trezi, incapabilă să mai suporte şi se pomeni în faţa unor ochi mari, albaştri, nesiguri.

- Tu eşti.Credeam că visam.

- Era un vis frumos?

O invadă realitatea nemiloasă, căci se hotărâse a nu i se mai destăinui niciodată.

- Ce cauţi aici? întrebă rece.

- Căutam o fată pe care am cunoscut-o.. .acum ceva vreme.

-Atât? zise, dorindu-şi a nu mai tremura din toată fiinţa.

- Da.

-Ai cunoscut atâtea fete, încât e posibil să n-o mai recunoşti pe cea în cauză.

- Ea era mai specială, surâse vag. Una mai agasantă, care m-a sărutat fără prea multe prejudecăţi.Aş vrea să-mi iau revanşa.

-Ai făcut-o deja, se cutremură ea. Cu vârf şi îndesat.

- însă nu îndeajuns ca să răscumpăr toate cele pe care le-am îndurat de când a apărut în viaţa mea, şi o luă de umeri. Cred că n-o să-ţi placă gluma mea, dar simt nevoia să te sărut din nou.

Şi o luă în braţe, sărutând-o pasional, înfometat, pedepsindu-i gândurile negre cu o flacără arzătoare insuportabilă prin intensitatea ei. Pentru ca apoi să-i caute ochii nedumeriţi, neîncrezători, îngropându-şi faţa la pieptul ei.

- Hayley, ce mult mi-ai lipsit.

-Atunci, de ce-ai plecat? întrebă ea, înlăcrimată.

- N-am plecat. Nicio clipă. întotdeuna am fost acolo.

înainte ca ea să aibă răgaz a medita asupra celor spuse de
Marcus, buzele lui le ferecară din nou pe-ale ei, jucându-se cu simţurile ei, încât inima începu a-i palpita de bucurie. însă în clipa în care mâinile lui începură a-i

explora trupul, îşi recâştigă stăpânirea de sine şi-l îndepărtă.

- Marcus.nu suntem într-un dormitor. Şi nici măcar într-un compartiment de clasa întâi. Lumea se uită la noi.

El cercetă ochii curioşi din jurul lor.

- Haide, şi o ridică în picioare. Coborâm la prima staţie.

- Dar o să întârzii la birou. Domnul Heaton.

-Îşi poate găsi o altă secretară, şi-i fură din nou un sărut. Tu eşti a mea.

- Dar.

- Niciun dar.

Marcus închiriase un taxi care să-i ducă înapoi în oraş, până la apartamentul său impunător, în cea mai mare viteză. După ce-i plăti tipului, o grăbi pe Hayley să urce scările spre a intra. Chiar şi sub starea de şoc în care se afla, tânăra nu putea să nu rămână impresionată de interiorul apartamentului - mobilier perfect lustruit, piese alese cu mult bun-gust, covoare bogate, care confereau un lux şi un confort mai presus de orice-şi imaginase vreodată. Şi nu era o poză tăiată dintr-o revistă, ci expresia pură a propriei sale personalităţi.

- E minunat, zise în sufragerie. Absolut minunat.

- Sunt de acord, răspunse el, cu ochii fixaţi pe ea. Ia

loc şi-ţi aduc ceva de băut. Ceai sau cafea?

- Ceai, alese, deşi îşi dorea să-l aibă alături cu multitudinea de idei care i se învălmăşiseră în minte.

- întrebările şi răspunsurile mai pe urmă, zise el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Până să se întoarcă, ei îi pierise tot curajul. Bărbatul însă îi simţi ezitarea.

- Bun, de unde să începem?

Stăteau aşezaţi fiecare la câte un capăt al canapelei, iar Hayley se simţi dintr-o dată pierdută. Cum să ajungă la el din poziţia aceea? Cum să-şi descarce sufletul când încă nu era sigură de ceea ce se întâmpla? Aşa că aşteptă, până când tăcerea deveni insuportabilă.

- De unde ai ştiut unde sunt?

- Mi-a spus Anthea, azi-dimineaţă. Tocmai plecaseşi la gară.

- Trebuia să ştiu că nu pot avea încredere în ea. încă e fermecată de tine, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat.

- Pentru tine am încetat a mai fi un miracol, nu?

- Da.. .în sfârşit, am învăţat câteva lecţii despre loialitate. Rar funcţionează în ambele sensuri. în cazul tău, e clar că Felicity venea pe primul plan. Şi n-am putut să aştept să văd unde mă potrivesc.

- Ar fi trebuit să ai răbdare, Hayley. Mă întorceam la tine. Dar aveam nişte lucruri de rezolvat şi n-am vrut să te implic mai mult decât era nevoie. Puteam să te

rănesc.

- Şi crezi că fuga ta la Felicity nu m-a rănit? La atât de puţină vreme după ce împărţiserăm totul. Chiar nu ţi-a păsat?... Nu, normal că nu! Mai întâi te-ai gândit la ea şi te-ai şi grăbit.

- într-adevăr, m-am dus la ea. Din două motive. Unul - să-i spun cât mai amabil că totul se terminase între noi. Trebuia să fim faţă în faţă. Măcar atât îi datoram, pentru că am trecut prin multe clipe frumoase împreună.

Hayley gesticulă a lehamite. Nu voia să fie părtaşă la aceste dezvăluiri cum că ar fi avut sentimente veridice pentru actriţă.

- Şi al doilea?

- Al doilea.Voiam să atrag atenţia asupra mea, ca să nu
tăbărască jurnaliştii pe tine; aveam nevoie de ceva mai senzaţional.

-înţeleg! zise ea cu ironie în glas. Şi nu ţi-a păsat deloc de tine?

-Am mai trecut prin asta. Nu mă afectează. Dar pe tine.te-ar fi făcut bucăţi.

Ea îl privi, înmărmurită. îl dorea.. .tânjea să-l aibă. Şi totuşi, nu exista nimic concret între ei.

-Ai.. .făcut dragoste cu ea acolo? şopti.

- Nu. De când te-am întâlnit pe tine şi am simţit că

vii cu ceva nou în viaţa mea.

-Atunci, de ce ai cerut-o în căsătorie?

-Au fost doar bârfe, se întunecă el, dar n-aveai de unde să ştii.

-Dar ai sărutat-o! Am văzut în poze!

-Am rămas prieteni. Deci sărutam o prietenă, nu o iubită.

-Vrei să spui că vezi o diferenţă între cele două?

-Tu să-mi spui asta! se aprinse el.

Fără niciun cuvânt în plus, se repezi asupra ei, îmbrăţişând-o înfrigurat, sărutând-o ardent, resuscitând-o şi pe ea. O cuprinse un fior cald care ameninţa s-o împresoare. Cu un geamăt scurt, îl cuprinse după gât, sprijinindu-se de el aşa cum n-o făcuse de multă vreme. Când o eliberă, ea rămăsese fără glas. O urmări intens, căutând parcă o confirmare în privirea ei, apoi o strânse la piept.

-Nu aşa am sărutat-o pe Felicity. Ai înţeles mesajul acum?

-Apropo de mesaje, bolborosi ea. Am uitat să-ţi transmit unul de la Felicity. A doua zi după ce m-ai scos la cină, mi-a spus să-ţi transmit că-i pare rău că n-a ajuns în seara precedentă şi că e liberă în seara aia.

-Şi tu ai crezut-o desigur? Ai crezut că ai fost doar o rezervă?

-Cam aşa ceva.

- Cât de puţin mă cunoşti, surâse. Te-am invitat pentru că aşa am vrut. N-o invitasem pe ea. Şi probabil că asta a fost răzbunarea ei pentru poza cu noi doi din ziare.

Hayley suspină, uşurată. Deci, totul fusese o minciună.

- S-a purtat destul de urât cu mine.

- Şi ai decis să omiţi mesajul?

- Involuntar. Dar poate.îmi pare rău.

- Nicio grijă. Oricum n-aş fi ajuns. Aveam o rezervare la hotel în seara aia, la care n-aveam de gând să renunţ, zâmbi cu subînţeles. Şi oricum, aflasem de telefon. Am sunat-o înainte să plecăm, ca să-i explic absenţa mea. M-a anunţat că mă căutase, dar nimic mai mult, aşa că i-am promis că o să încerc să combin afacerile cu o călătorie până-n America.

- Ceea ce ai şi făcut.

- Da.Şi acum, putem trece la problema următoare. Noi doi.

- Ce e cu noi doi? se miră ea.

- în primul rând, demisia ta m-a lăsat fără secretară. Deşi cred că de-acum Audrey se descurcă, după ce ai făcut tu grosul.

Hayley se bosumflă, dezamăgită că Marcus putea trece cu atâta uşurinţă de la probleme personale la afaceri.

- N-ar fi în stare să-mi descifreze notiţele, sări ea indignată. Ce te opreşte să renunţi la demisia mea?

- Pentru că nu vreau.

- Vrei să spui că o preferi pe Audrey?

- Da, la birou. E mult mai uşor să mă concentrez în prezenţa ei. Ori de câte ori te am aproape, mă gândesc doar la cât de mult te doresc.

- Nu s-a observat, notă ea rece. Şi ţin să-ţi spun că încă "doreşti", nu "iubeşti".

- A iubi.. .a dori.. .în ce te priveşte, e tot una. Nu te pot iubi fără să te doresc, şi nici viceversa. Ti-am spus-o de nenumărate ori.

- Niciodată, sări ea, dar înţelese imediat aluzia.

îmbrăţişările lui, buzele fierbinţi, întreaga lui fiinţă o demonstrau. însă ea, temătoare şi nesigură, nu observase asta niciodată.

- Dac-aş fi ştiut.. .Dar nu mi-a venit să cred.

- Se pare că amândoi am trecut prin aceleaşi probleme, zâmbi el ademenitor. Nu-mi venea nici mie să cred că mă iubeşti aşa cum te iubeam eu.aşa cum trupul tău îmi arăta. De aceea nici n-am putut să mă las pe de-a-ntregul în voia sentimentelor.

- Adică?

înseamnă că mai existase încă o barieră.

- Am nişte lucruri de rezolvat Hayley.care o să-mi ia destulă vreme.

- Ştiam de ele încă dinainte să le înfăptuieşti, îl opri ea cu un deget pe buzele lui. Ai de dus la capăt o ambiţie, pentru bunicul tău, dar şi pentru tine însuţi. înţeleg. Dar nu ţi-ar fi mai uşor de îndeplinit această dorinţă dacă ai avea pe cineva pe care să-l iubeşti, care să te iubească şi să lucreze pentru tine în acelaşi timp?

- Poate, admise el, sărutându-i mâna. Dacă e femeia potrivită.

Dar n-am crezut niciodată c-o voi găsi pe cea care să mă înţeleagă. De aceea mi-am ales întotdeauna femei cu cariere proprii, care să nu mă urmeze pe mine. în afara faptului că umpleau anumite goluri.

- Femei precum Felicity?

- Da. Dar spre deosebire de altele, ea avea şi o inimă. Drept pentru care.dacă nu apăreai tu în viaţa mea. aş fi.Ah, Hayley! Draga mea! Meriţi atâtea şi avem aşa de puţin timp la dispoziţie. S-ar putea să nu fie de-ajuns.

- E mai mult decât suficient. Atâta timp cât e doar pentru mine. Deşi s-ar putea să nu-mi mai ajungă nici mie, la familia numeroasă pe care am de gând s-o formez.

- Ca un cerc vicios, se încruntă el. Cu cât vom face mai mulţi copii, cu atât va trebui să lucrez mai mult.

- îmi convine. Mai ales când te gândeşti la cât de bine ne vom distra procreând. Dac-ai şti cât de mult te-

am dorit, Marcus!

- Gata, pierdem timpul! râse el. Trecem la treburi mai serioase. începem?

- Te rog. şi se cuibări în braţele lui.

- Nu aici. Mă gândeam la ceva mai solicitant. în pat.

O ridică fără niciun efort şi o trânti în pat, fără pic de graţie, începând s-o dezbrace.

- O să-mi lipsească biroul, zise ea visătoare. N-aş putea să mai vin până.?

- Toate la timpul lor. Deocamdată, am interviuri pentru o soţie. Şi te avertizez că sunt exigent. în toate privinţele.

- Ce propunere indecentă. Dacă asta s-a dorit a fi, chicoti ea.

- Poate. Vrei postul?

- Da, se enervă ea, dar.

- L-ai obţinut. Ne căsătorim.

- Nu vrei să-mi vezi mai întâi CV-ul? dar râsul i se curmă când îl observă gol, deasupra ei.

- Ba da, normal, şi începu să-i descheie nasturii bluzei. Ne uităm peste el împreună, la fiecare rubrică.începând de acum.

îi dezgoli umeriii, apoi sânii, dezmierdând-o cald.

- Până acum, e foarte bine, zise, dar nota amuzantă dispăruse. Nu mai era un joc. îi descheie şi fusta, şi Hayley urmări uimită

expresia plină de încântare a chipului său pe măsură ce trupul ei se dezvăluia în faţa lui.

- Eşti complet alta, de fiecare dată!

- Marcus, te rog.Am aşteptat atâta, îl îmbrăţişă. Te iubesc!

- Draga mea, şi o sărută prelung, înfierbântat, învăluind-o în valuri de plăcere, pe care ea şi le reprimă până în ultima clipă.

- Spune-o, Marcus, te rog.

- Te iubesc.

Sfârşit

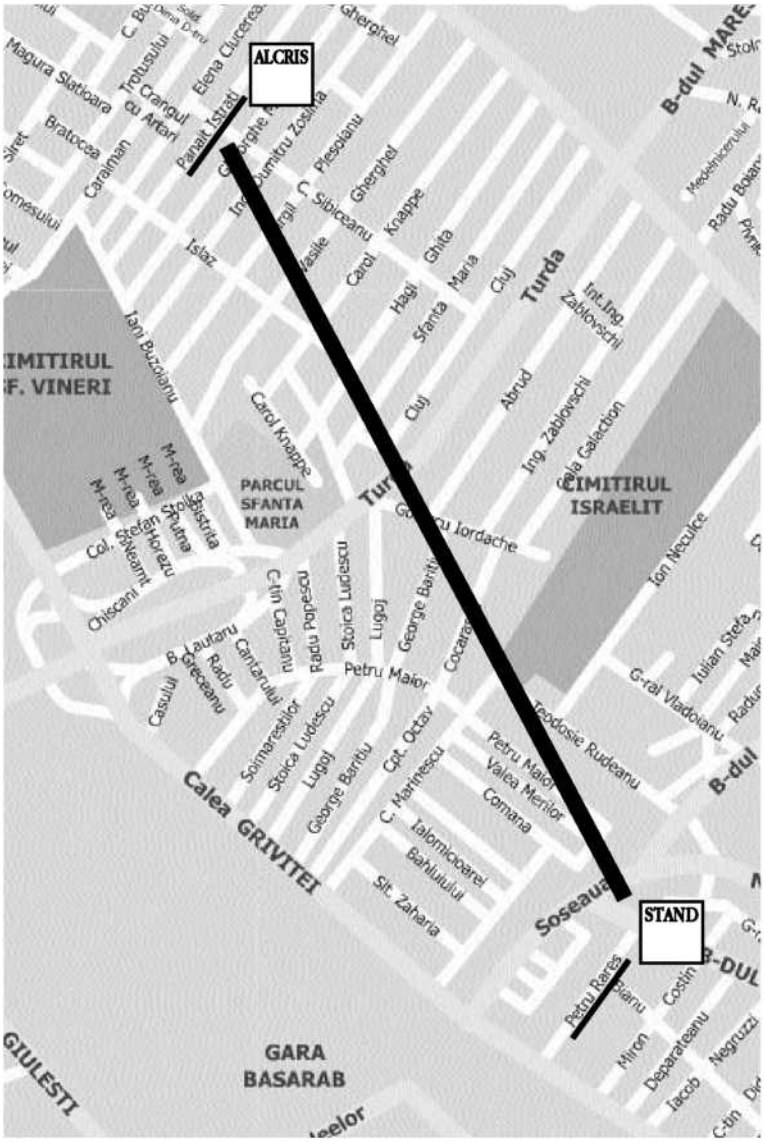
ALCRIS
STAND
Calea GRIVITEI
Soseaua
Turda
Cluj
Abrud
Carol Knappe
Ghibu
Hagi
Sfanta Maria
Int.Ing. Zablovschi
Ing. Zablovschi
Ghergheli
C. Piespianu
C. Sibiceanu
Iasilie
Carol
Istaz
Ioan Buzoianu
Magura Slatioara
Bratocea
Caraiman
Trotusului
Elena Cuza
Pahalt Israil
Ion Neculce
Iordache
Lugoj
George Baritiu
Stoica Ludescu
Petru Maior
Cocarei
Soimaresilor
Cpt. Octav C. Marinescu
Valea Mertilor
Comana
Ialomicioarei
Bahlui
Sf. Zaharia
Teodosie Rudeanu
Petru Rares
Costin
Miron
Negruzzi
Iacob
Cassului
Chiscani
Lautaru
Radu Cantacuzino
Radu Popescu
C-tin Caplitanu
Col. Stefanescu
Horezu
Stefan cel Mare
Sfantul
Bistrita
M-rea
PARCUL SFANTA MARIA
CIMITIRUL ISRAELIT
CIMITIRUL F. VINERI
GARA BASARAB
GIULESTI
B-dul MARE
B-dul
G-ral Vladoianu
Iulian Stefa
Medelnicerului
Radu Bolan

Solicitanţii la

„CARTEA PRIN POŞTÂ“ se pot adresa **„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“**

Bucureşti, str. Panait Istrati 62, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*